Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): The girl of the woods

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HILL, GRACE LIVINGSTON
Fata din pădure / Grace Livingston Hill
Traducător: Ioana Patrichi
București: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-580-288-2
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

GRACE LIVINGSTON HILL

Fata din pădure

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
M-94

Vă recomandăm din aceeași colecție următoarele titluri:

603. Limpede precum cristalul – *Meredith Roselli*

Este un lucru hotărât: Sara își schimbă viața! S-a săturat să fie un "tânăr cadru dinamic". Și pentru început, îi va face o vizită bătrânului unchi excentric, Lowell Kincaid. Dar acesta nu este acasă. Cabana este răvășită. Ca un bun agent secret, evident a lăsat mesaje... Atât de bine codate, încât Sara nu înțelege nimic. Aur, un lup, Vietnam, un măr din cristal... Există doar o soluție: să se îndrepte spre vecinul și prietenul lui Lowell, Adrian Saville. Dar are oare Sara dreptate să-i acorde încredere?

604. Frumosul meu aventurier – *Margie Ford*

Ar fi putut să ajungă fără piedici acolo unde vroia? Totul depindea de bunăvoința lui Sam Forrester! Bernadette știa că Africa nu avea nici un secret pentru acest fost colonel, portretul tipic al mercenarului cinic și arogant. Dar nu avea de ales. Fără el, nu putea să-și îndeplinească misiunea și să ajungă din nou la școala unde preda. Fericită că găsise un „înger salvator", Bernadette se lasă antrenată pe calea aventurii, fără să se gândească la faptul că pericolele nu s-ar fi putut datora numai junglei africane…

605. Karen – *Peggy Dern*

Pensiunea Granada era un paradis construit în stil spaniol și înconjurat de livezi de portocali din Florida. Fusese construită de tatăl lui Karen Justin. Dar, de la moartea lui, proprietar devenise un sindicat hotelier, iar Karen și mama ei se ocupau de conducerea ei. Dar pentru cât timp? Afacerea nu mergea foarte bine, iar sindicatul obișnuia să trimită observatori "anonimi" să verifice proprietățile care nu mai aduceau profit. Karen bănuia că unul dintre oaspeții prezenți în aceste zile era un astfel de "agent sub acoperire", bărbat sau femeie, dar care dintre ei să fie?
Mohorâtul dar atrăgătorul Stan Blayden care era "izolat" datorită unor probleme cu mașina? Romanicera ciudată și plină de ea, sau secretara ei liniștită? Una- sau chiar amândouă- neplăcutele surori Poindexter? Iar, dacă sindicatul era de părere că este timpul pentru o schimbare, cum o va afecta acest lucru pe Karen? Și, mai mult decât atât, cum va afecta relația ei îndelungată cu roșcatul Bill Ramsey? Îi va aduce mai aproape, sau îi va despărți pentru vecie?

Capitolul 1

Revel Radcliffe stătea în picioare, cu un aer ursuz, lângă birou, în bibliotecă, unde fusese rugat să aștepte venirea tatălui său.

Tatăl se afla în mica sală de primire din partea cealaltă a holului și discuta cu un alt om de afaceri, ceva în legătură cu tipărirea sau gravarea. Pe Revel nu-l interesa. De altfel, rareori îl interesau afacerile tatălui lui și nici nu-l priveau. Asta se întâmpla de când era mic: relația lor se limitase la câteva întâlniri cu scop precis – să primească ordine referitoare la schimbările ce apăruseră în viața sa, la standardul pe care trebuia să-l mențină la școală – perfecțiune în toate domeniile, sau la prezența la diverse întruniri de familie, unde i se cerea să fie foarte politicos față de orice membru al familiei tatălui. Oricum, cei din familia

mamei nu veneau decât rareori și nu mai apăruseră deloc de la moartea ei, acum doi ani.

Mama lui dorise să-l numească Revel, după numele ei de fată, Emily Revel și aceasta în ciuda protestelor pline de dispreț ale soțului ei care insista ca băiatul să se cheme Hriam, ca el însuși. În cele din urmă, consimțise asupra numelui Hriam R.Radcliffe și asta numai pentru că doctorul îi spusese că soția lui era într-o stare gravă. Așadar, fusese numit Hriam Revel Radcliffe, dar mama sa îi spusese întotdeauna Revel și el însuși se semna Revel Radcliffe, fără nici măcar inițiala H. De asemenea, colegii de școală și chiar și profesorii îl strigau Revel – dar tatăl lui nu avea cum să știe acest fapt.

Pe când aștepta acum, încerca să-și imagineze ce va urma. De obicei, în astfel de situații se pregătea o schimbare: un dineu, sau vreo interdicție. Îi plăcea să încerce să anticipeze, ca să nu fie luat prin surprindere și ca să poată reacționa la absolut orice cu aceeași indiferență. Nu arăta interes sau bucurie chiar dacă era vorba despre ceva ce-i plăcea – deși erau puține cazurile acelea. Nu putea spera acum la nimic care să-i aducă mulțumire sau alinare. Uneori avea impresia că tatăl lui îl urăște; la rândul său, își amintea de atât de multe situații în care, cel puțin în ultimele luni de viață ale mamei sale, dorințele acesteia fuseseră neglijate de tatăl lui în mod egoist, încât sufletul îi era plin de resentimente.

Și totuși, nu-l avea decât de tatăl lui.

Așadar, aștepta.

Apoi auzi cum tatăl său îl conducea pe individ până la ușă, vocea aceea autoritară, inconfundabilă, răsunând în vestibulul întunecat și larg. Întotdeauna vestibulul îi amintea lui Revel de cortegiul funerar de la moartea mamei sale, pentru că acolo fusese depusă pe un catafalc înainte ca sicriul să fie ridicat de șase din prietenii tatălui său. Nici un Revel nu asistase, nici măcar fratele ei – se părea că era plecat undeva în China. Deși fuseseră cândva bogați, Revelii erau acum modești, chiar săraci, iar domnul Radcliffe le aranjase deja viitorul: bunicul urma să fie dus la un azil de bătrâni, ceea ce s-a și întâmplat, fără știrea lui Revel, iar în cazul în care cumnatul se mai întorcea din acea țară îndepărtată, urma să fie dus la o tabără de instruire militară unde regulamentul sever l-ar fi degrevat pe el, domnul Radcliffe, de neplăcerea de a face planuri pentru viitorul lui.

Deodată, se auzi ușa principală închizându-se cu un pocnet ferm, la fel de ferm ca tonul cu care însuși domnul Radcliffe încheia orice conversație, dându-i o notă de irevocabil. La auzul pașilor hotărâți, băiatul ridică privirea încărcată, ca întotdeauna, de revoltă înăbușită.

– Ia loc, Hiram! porunci tatăl.

Împotriva voinței, Revel execută ordinul, îndrăzneala lui limitându-se la o ostentativă lentoare a execuției.

– Ce dorești să-mi spui, tată? Întrebarea lui era un amestec de obediență, curiozitate și furie.

– Te-am chemat aici, Hiram, să te anunț că mă căsătoresc.

Bărbatul tăcu, privind cu răceală la tânărul înalt cu ochi negri și păr des negru ondulat, o imagine atât de diferită față de el însuși, cu păr castaniu roșcat și ochi albaștri. Revel îl auzise chiar aproape învinuindu-și soția pentru greșeala de neiertat de a-i fi dăruit un fiu care, în loc să-i semene lui perfect, semăna cu familia ei.

Dar Revel nu se gândea acum la acest lucru. Cuvintele tatălui îi pătrunseseră în inimă ca niște săgeți.

Și totuși, primi șocul fără nici o tresărire vizibilă. Tatăl lui avea de gând să șteargă din casă orice amintire a mamei. Desigur, era un lucru perfect respectabil și normal ca, după doi ani de la moartea soției, să se recăsătorească. Toată lumea i-ar fi dat dreptate, considerând chiar că e foarte bine ca fiul să aibă din nou o mamă și că viața își va continua cursul firesc pentru ei.

Revel știa, însă, că existența lui fusese complet zdruncinată. Poate ar fi fost altfel dacă ar fi avut vreo amintire frumoasă legată de ei trei, ca familie, dar singurele amintiri dragi erau legate de mama lui, restul fiind sub semnul atmosferei sumbre și apăsătoare pe care prezența tatălui o genera întotdeauna. Cum putea un astfel de om care nu făcuse nimic pentru fericirea soției să fie atât de dornic să-și găsească propria plăcere?

– Vreau să înțelegi că îți cer să dai dovadă de tot respectul cuvenit, de politețe și ascultare, ca și cum ar fi vorba de

propria ta mamă. Femeia cu care mă căsătoresc face parte dintr-o veche familie nobilă și nu admite lipsă de maniere, sau neglijență în vorbire sau ținută. Îți spun toate acestea acum și sper să nu fiu nevoit să ți le mai repet. Înțelegi?

Tânărul rămase nemișcat o clipă, apoi aruncă o privire spre tatăl său și, vădit împotriva voinței, încuviință din cap. Tatăl tăcu în continuare, așteptând măcar un cuvânt din partea fiului, dar Revel făcuse maximum posibil pentru a-și stăpâni firea rebelă să nu izbucnească în proteste de indignare.

– Ei bine, nu ai nimic de spus, Hiram? Nu înseamnă nimic pentru tine?

Sigur că însemna enorm, numai că, după toți acei ani când își ascunsese sentimentele față de el, n-avea de gând să vorbească tocmai atunci.

– Păi... presupun că... aveai dreptul să procedezi astfel!

– Aveam dreptul? Bineînțeles că da! Nu tu ești în măsură să te erijezi drept judecător al meu! Cum să nu am dreptul! Mă așteptam însă la o urare mai politicoasă din partea ta.

– Sunt convins că vei fi fericit, reuși Revel să rostească în cele din urmă, pe un ton disprețuitor, deși chipul lui era de-o paloare cadaverică.

– Foarte bine, răspunse tatăl, mai mulțumit acum, după ce smulsese câteva cuvinte ce aduceau oarecum a felicitare. Mergi și pregătește-te pentru cină. Vom mânca mai devreme pentru că, după aceea, trebuie să plec. Acum, grăbește-te.

Diseară, mai târziu, sau într-o zi sau două, îți voi spune ce planuri am pentru intrarea ta la colegiu, în toamnă.

Fără vreun alt cuvânt, Revel ieși din încăpere. Urcă spre camera lui, apoi coborî din nou și se strecură afară pe o ușă laterală. Trecu de garaj și o porni pe câmpul din spatele casei, dincolo de limita proprietății tatălui său, îndreptându-se spre pădurea unde-și găsise de multe ori refugiul în clipe de tristețe.

Se profila ca o umbră pe fundalul apusului de foc și, ajungând la locul care părea să-i fie cunoscut, se trânti pe iarbă, printre florile delicate de primăvară – ele erau prietenele lui. Venise de atâtea ori să le culeagă și apoi îi oferea buchețelele mamei lui. De fapt, fără ca tatăl lui sau oricine altcineva prezent la funeralii să fie observat, așezase un astfel de buchet proaspăt lângă inima mamei lui, așa că, acum, aceste flori erau singura lui legătură cu ființa dragă dispărută.

Acolo, cu fața îngropată în flori, acolo unde nu îl putea vedea nimeni, își lăsă liber șuvoiul lacrimilor, răvășit de durere. Nu mai avea mamă, cât despre tată, era ca și cum nu ar fi avut niciodată, iar acum și căminul, mă rog, ceea ce rămăsese din el, îi era distrus.

Era adevărat, nu cunoștea femeia care urma să devină soția tatălui său, dar nici nu-l interesa. Era complet singur în durerea lui.

Rămase acolo mult timp, scuturat de hohote de plâns când, deodată, auzi niște pași ușori. Cu fața încă scăldată în lacrimi, ridică îngrozit privirea și văzu că lângă el stătea o fată cu mâinile pline de flori abia culese; pe chipul ei fraged, minunat, se citea blândețe, mirare și jenă.

– Te rog să mă scuzi! Nu te-am văzut, altfel nu m-aș fi apropiat.

Revel o privi lung, uluit și rușinat. Nu era obișnuit să-și arate slăbiciunea. Venise tocmai acolo pentru a-și ascunde durerea și întâmplarea făcuse să fie surprins în acea sălbăticie și pustietate de o fată. N-o cunoștea și probabil nici ea nu-l cunoștea pe el, dar nu mai avea nici o importanță. De ce trebuia să i se întâmple asta tocmai lui?

– Nu-i nimic! bombăni el enervat, vrând să se ridice. Apoi, durerea îl copleși din nou și-și îngropă iar fața în flori, gemând ușor.

Fata deja făcuse câțiva pași să se îndepărteze, apoi, observându-i gestul, se răzgândi și, îngenunchind lângă el, îi atinse ușor capul cu mâna, ca și cum ar fi fost bătaia gingașă de aripi a unui fluture.

– Îmi pare rău. Sunt o străină și, oricum, eu nu contez dar sunt sigură că Dumnezeu are grijă.

– Dumnezeu are grijă! ripostă el batjocoritor, ridicându-și capul și privind-o. Ce știi tu despre asta? Fii serioasă! Dumnezeu habar nu are de mine.

– Ba da! Te iubește foarte mult și chiar în clipa asta se gândește la necazul tău și dorește să vii să-i ceri ajutorul și să te ajute.

– Cred că nu am nevoie de ajutor. Mă descurc singur. Un bărbat trebuie să reziste la toate greutățile, nu-i așa?

– Eu știu... poate că nu... în nici un caz, nu singur. Cred că Dumnezeu ne-a făcut dependenți de El și câteodată, numai când avem un necaz recunoaștem asta.

Fata vorbea ca și cum abia atunci se gândea la ceea ce spunea. Nu părea să fi avut prea multe necazuri. Cu cotul sprijinit în pământ, Revel o privea, încercând să depășească postura umilitoare în care fusese surprins.

– Nu știu cum este cu Dumnezeu. Mama obișnuia să se roage și m-a învățat câteva rugăciuni, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, iar acum nu mai e. Asta e durerea! Sigur, e o prostie din partea mea – dar sunt doi ani de când a murit și tata are dreptul să facă așa cum dorește, numai că mi se pare că o dezonorează și nu pot să suport asta. Tata tocmai m-a anunțat că se recăsătorește și m-am înfuriat! Am venit aici să fiu singur.

– Te rog să mă scuzi, dar n-am știut că ești aici. Nici nu te-am văzut până când nu ai ridicat privirea.

– Nu te mai scuza! spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui, într-un gest impulsiv. Nu te învinovățesc. Atâta doar că m-am înfuriat, n-am suportat să i se facă așa ceva mamei mele. A fost o mamă minunată... și se pare că nu prea a avut o viață

fericită. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi și, involuntar, îi strângea mâna mică. Și mama avea mâinile așa, mătăsoase, remarcă el gânditor, ca și cum ea nu-l auzea, apoi, brusc, îi dădu drumul. Cred c-am devenit cam plângăcios și mamei nu i-ar fi plăcut așa ceva! Dacă aș găsi undeva de lucru, aș pleca și tata nu m-ar mai vedea niciodată.

Fata îl privea cu compasiune. Purta o rochie albă cu un imprimeu discret cu boboci de trandafiri și avea părul șaten prins cu o fundă.

– Poate c-ar fi bine... nu știu. Dar, cred c-ar trebui să-l întrebi pe Dumnezeu înainte de a întreprinde ceva. El știe ce e cel mai bine pentru tine și, dacă-l întrebi, cu siguranță îți va arăta.

– Mă-ndoiesc. În orice caz, îmi pare foarte rău că m-ai prins într-un asemenea moment și-ți sunt recunoscător că ai încercat să-mi alini suferința.

– Încearcă să ceri sprijinul Domnului. Mă voi ruga s-o faci. Nu-ți face griji c-am văzut o lacrimă în ochii tăi. Sunt doar o străină și probabil că n-o să mă mai vezi niciodată. Acum am să plec, așa că poți să mă uiți complet.

– Nu vreau să te uit și nici nu trebuie să pleci. Ai venit aici cu un scop și nu vreau să pleci din cauza mea. În definitiv, nu mai sunt un copil; am aproape optsprezece ani. Trebuie să fiu în stare să suport.

– Îmi pare rău c-am dat buzna așa. Venisem doar să culeg niște flori, pentru că mama a venit aici odată și i-au plăcut

mult. Mi-a povestit despre ele și m-am hotărât să caut și eu locul respectiv. Acum nu mai arată cine știe ce, după ce le-am ținut în mână atâta timp, dar poate când ajung acasă, or să-și revină, puse în apă. Voi presa câteva, să le pun în albumul cu amintiri legate de mama.

– Da, s-au mai ofilit... Să încerc să mai găsesc câteva, deși acum e târziu și s-au închis, spuse el dezamăgit, culegând totuși un mănunchi și oferindu-i-l. Momentul cel mai potrivit pentru a le culege este dimineața devreme. Chiar, cine ești și unde locuiești? Aș putea veni aici să-ți adun... Poate poți veni și tu.

– Nu, nu pot. Mi-ar fi plăcut mult, dar călătoresc împreună cu unchiul meu și trebuie să fiu gata de plecare când spune el. Ar fi destul de complicat să plec dimineața. Poate voi mai veni aici într-o primăvară... cred că e o prostie din partea mea.

– Nu, deloc. Și mama ta te-a părăsit, ca a mea?

– Da, acum cinci ani, dar nu am uitat-o niciodată – mi-a fost foarte dragă. Dar... uite ce s-a întunecat! Nu cumva vine o furtună? Ar trebui să mă grăbesc, să nu mă rătăcesc.

– Nu-ți face griji, te conduc. Unde trebuie să ajungi?

– Cred că se numește Sumter Hills, o fermă cu o casă frumoasă, albă, chiar la ieșirea din oraș. Am venit cu unchiul meu și stăm la văduva unui vechi coleg de școală de-al lui. A trebuit să facă acest popas pentru a-i rezolva niște probleme. Eu am încercat să găsesc locurile de care mama îmi

povestise. Nu, nu trebuie să mă conduci, mă descurc. Dar ar fi mai bine să plec imediat.

– Vin totuși cu tine. Știu o scurtătură pe câmp. Cum se numește doamna la care stai?

– Doamna Martin. Unchiul meu îi spune verișoara Sarah, dar nu e nici un fel de verișoară; n-am mai văzut-o până acum.

– O cunosc. Mi-a făcut neplăceri. M-a reclamat la școală crezând c-am pescuit în râul ei și a urmat un scandal destul de mare. Ar fi mai bine să nu-i spui că te-am însoțit, altfel e în stare să mă dea în judecată pentru încercare de răpire.

– Înțeleg că-ți dai seama cine este, râse fata. Totuși, cu mine e foarte amabilă, deși severă. Cred că de-acum e deja îngrijorată. I-am spus doar că fac o plimbare, că merg să văd școala și biserica și locurile despre care îmi povestea mama, dar nu am spus nimic despre florile de pe deal... este ceva mult prea personal, ceva sfânt pentru mine.

– Înțeleg perfect. Nu-i spune nimic despre asta... ci doar că, în plimbarea ta, ai întârziat mai mult decât intenționai.

– Sper însă să ajung înainte de cină, ca să nu trimită pe cineva de la fermă după mine. Și așa, abia m-a lăsat să plec; vrea s-o însoțesc la o reuniune de misionari unde urma să vină și cineva din China.

– O vom lua pe alt drum decât cel pe care ai venit. Uite, lumina aceea este de la turnul din vale și acolo e primăria.

– Da, îmi amintesc că am trecut pe acolo.

Acum mă descurc, nu trebuie să te mai deranjezi.

– Nu e nici un deranj. Doar n-o să te las să rătăcești pe întuneric. Vom merge însă pe un drum mai scurt.

Revel o luă de mână și o conduse, în pas grăbit, fără ca vreunul din ei să mai vorbească. Nu se opriră decât când ajunseră în dreptul gardului.

– Acum stai puțin și liniștește-te, ca să nu intri gâfâind. Și spune-mi cum te cheamă și unde locuiești. Suntem prieteni și nu vreau să pierd total legătura cu tine. Ești singura persoană pe care am cunoscut-o, de când a murit mama, care pare să înțeleagă.

– Mulțumesc. Mă numesc Margaret Weldon și voi merge în California la mătușa mea, să petrec iarna și să merg la școală. Adresa este Linton Lane, Crystal Beach.

– Bine, dacă nu te superi, voi lua legătura cu tine, promise el, scoțând din buzunar un pix și un notes și scriind adresa. Încă o dată, nu aminti nimic de mine doamnei Martin, ca să nu-ți spună cât sunt de ticălos.

– Oricum nu aș crede-o. Dar nu-mi spui și tu cum te cheamă?

– Oh, sigur! Sunt Revel Radcliffe. E suficient să scrii pe plic Arleth și voi primi scrisoarea. Adică... dacă rămân aici, dar nu prea cred că se va întâmpla așa. Te anunț dacă mă mut.

– Te rog. Revel e un nume neobișnuit; îmi place.

– Pe mama o chema Emily Revel.

– Ce frumos să-i porți numele! Nu mai are rude în viață?

– Ba da! Am un unchi în China sau cam așa ceva, dacă nu cumva o fi în armata engleză acum. Nu ne scrie. Și am un bunic.

– Un bunic! Ce bine! De ce nu te duci să discuți cu el? Nu ți-ar da sfaturi?

– Asta e o idee... Da, aș putea... nu m-am gândit. Știi, tata nu are nimic de-a face cu familia Revel și m-am obișnuit să nu mă mai gândesc la el ca la un membru al familiei. Presupun că trebuie să fie vreun bătrân morocănos. Oricum, mulțumesc pentru idee. Acum, gata, trebuie să pleci. Uite, îi văd mașina; de unde o fi venind? Strecoară-te pe lângă tufișuri și intră înainte să ajungă ea. Îți sunt foarte recunoscător. Poate nu te voi mai vedea niciodată, dar aș vrea să-ți amintești de mine...

Și, atingându-i ușor buzele cu ale lui, o sărută tandru, ca și cum ar fi îndeplinit un ritual sacru.

– Vorbește cu Dumnezeu înainte de a întreprinde ceva, iar eu nu voi uita să mă rog.

Revel o urmări cu privirea până când ajunse în fața ușii, de unde mâna ei mică mai flutură o dată în semn de bun-rămas.

Imediat apăru și mașina doamnei Martin, din care aceasta coborî în fugă.

– Tu ești, Margaret? Vai, te rog să mă scuzi, dar a trebuit să conduc două doamne acasă. Biata de tine, mi-a fost teamă

că vei muri de foame. Vino să mâncăm imediat. De mult n-am mai fost atât de supărată și n-am mai produs așa o încurcătură.

Revel rămase în umbra arbuștilor, ascultând câteva minute. Apoi, o văzu pe Margaret la o cameră de la etaj, pieptănându-se în fața măsuței de toaletă de la fereastră și când lumina se stinse și menajera închise ușa de la intrare, plecă și el, pășind alene și gândindu-se la ce avea de făcut.

***

După ce doamna Martin îngăimă o rugăciune de mântuială, își privi înseninată tânăra musafiră.

– Ce-ai făcut astăzi, scumpa mea? Nu te-ai plictisit? Mi-a părut rău că nu ai venit cu mine și mi-am făcut griji să nu te rătăcești.

– Nu trebuia, m-am simțit foarte bine; am găsit școala și m-am uitat într-o clasă, apoi am intrat în biserică, încercând să mi-o imaginez pe mama în tinerețe, stând într-o strană.

– Ce frumos din partea ta! Și apoi, ce-ai făcut?

– M-am plimbat. Mama îmi descria câteva locuri unde mergea la picnicuri și cred că am recunoscut chiar poteca pe care mergea spre deal.

Am privit păsările... știți, după ce am stat doi ani numai în oraș, simt o bucurie enormă să fiu în mijlocul naturii.

– Dacă ai fi stat doi ani la țară, ai fi fost dornică să auzi ce povestește o doamnă venită din China.

– Da, se poate, dar am vrut să îndeplinesc ceea ce mi-am propus.

– În sfârșit... voi, tinerii, aveți ideile voastre. Nu te-a obosit o plimbare atât de lungă? Nu înțeleg cum de nu te-ai rătăcit.

– Am ocolit puțin și mi-a fost teamă să nu întârzii, așa că am rugat un băiat cu care m-am întâlnit întâmplător să-mi arate drumul.

– Trebuie să fi fost micuțul Joey Wetherby; e cercetaș și întotdeauna ajută străinii. Nu erai departe de casă, nu-i așa?

– Ba da... oarecum... spre pădure.

– Pădure! Și se și întuneca! Înseamnă că n-a fost Joey; el nu are voie să meargă până acolo.

– Nu, era elev de liceu... și arăta foarte bine.

– Vai de mine! Nu trebuia să întrebi tocmai un bărbat necunoscut.

– Era un tânăr foarte politicos, doamnă Martin – un gentleman desăvârșit și țineam să mă întorc înainte de a se lăsa întunericul. Apropo, când se întoarce unchiul meu? În seara aceasta sau mâine dimineață?

– A spus că se întoarce cu trenul de miezul nopții. Trimit pe cineva la ferma Arleth să-l ia.

Dar... presupun că nu știi cum se numea tânărul cu care ai vorbit...

– Ba da... a spus că-l cheamă Radcliffe.

– Nu tocmai Radcliffe. Doamne! N-ar fi trebuit să te las singură. Ce minune că ai ajuns cu bine acasă! Nici nu știi de ce-ai scăpat! Băiatul ăsta e o adevărată amenințare. A venit odată pe proprietatea mea și a pescuit!

Margaret își înăbuși un hohot de râs, pe măsură ce previziunile tânărului se împlineau întocmai, sperând însă că se va trece la un alt subiect. Numai că doamna Martin nu renunța atât de ușor.

– Ca să revenim la acel individ vrednic de dispreț, a spus cumva că-l cheamă și Hiram? Are numele tatălui său – o rușine pentru acel nume onorabil. Nu ți-a spus că așa îl cheamă?

– Nu. A spus că-l cheamă Revel, după numele de familie al mamei sale.

– Exact! Lipsă de loialitate față de tatăl său care este unul din cei mai importanți oameni de afaceri din oraș, respectat de toată lumea. Iar băiatul ăsta are tupeul să-și spună Revel! Eu personal nu i-am cunoscut niciodată pe Reveli – locuiesc în alt stat și am impresia că se tot mută. Știu că nici domnul Radcliffe nu are legături cu ei. Cât despre soția lui, era o ființă ștearsă care nu se implica niciodată în viața civică și care era majoritatea timpului singură. Avea mereu o expresie de nemulțumire, ceea ce-mi displăcea total. O femeie care

locuia în cea mai frumoasă casă din oraș, care avea câți servitori dorea și în fiecare sezon rochii noi din mătase; avea întotdeauna o privire deznădăjduită, ca și cum ar fi plâns toată noaptea. După părerea mea, era o răsfățată.

Margaret simți imediat nevoia să sară în apărarea acelei necunoscute, dar își dădu seama că era o cauză pierdută, așa că pândi ocazia pentru a schimba discuția pe un teren mai neutru – păsările al căror cântec se auzea în noapte. Sperase, de asemenea, ca doamna Martin să-i ofere mai multe informații despre perioada în care mama ei trăise acolo, dar gazda ei părea să nu-și amintească deloc tânăra care, foarte devreme, se căsătorise cu un anume Weldon, după plecarea din localitate.

După cină, doamna Martin scoase albumul cu fotografii și Margaret se văzu nevoită să asculte povestirile monotone despre diferitele persoane ale căror chipuri apăreau acolo. Deveni interesată doar când recunoscu fotografia domnișoarei Hammitt, profesoara la care mama ei ținuse foarte mult.

– Da, da, îmi amintesc de domnișoara Hammitt; n-am putut-o suferi niciodată; degeaba încercam să-i atrag atenția asupra ceea ce făceau unii din colegii mei – nu mă lua în seamă.

– Cred că are mare importanță în ce situații cunoști o persoană și din ce punct de vedere o privești. Dar cine este această doamnă în vârstă cu figura blândă, de pe pagina alăturată? E mama dumneavoastră?

– Figură blândă? Individa aceea îngrozitoare? E soacra mea și te asigur că mi-a făcut viața un calvar. Nici nu știu de ce i-am lăsat fotografia în album. Nu înțeleg însă cum ți se poate părea blândă, chiar așa, fără s-o fi cunoscut. În schimb, uite, cea de lângă ea era o femeie cumsecade, arătă ea spre o individă cu trăsături dure. Doamna Fordyce – inspectoare la Oficiul pentru protecția săracilor. A economisit foarte mult banii comunității, găsindu-le de lucru tuturor acelor leneși obișnuiți numai să se plângă. Mai mult, chiar îi învăța să lucreze. Îmi amintesc că așa a învățat-o pe o bătrână să coasă și aceasta și-a putut câștiga existența câtva timp până a orbit. Doamna Fordyce îmi era verișoară și întotdeauna m-am mândrit cu ea.

Margaret răsuflă ușurată când, gândindu-se că oaspeții ei aveau să plece devreme, doamna Martin hotărî că e timpul s-o trimită la culcare.

"Doamne, arată-i calea cea bună, ajută-l să poată rezista și fă-l fericit", se rugă ea din tot sufletul, neputând să și-l scoată din minte pe Revel, impresionată de mâhnirea lui.

A doua zi dimineața, menajera, Susie, aduse o cutie frumos împachetată cu mențiunea că era adresată domnișoarei Margaret.

– Domnișoarei Margaret? repetă doamna Martin. Cine să-i trimită un pachet? Cine a adus-o, Susie?

– Tânărul Radcliffe; a spus că sunt flori și le-a ambalat ca să reziste călătoriei.

– Flori! Ce îndrăzneală să ofere flori invitatei mele! Susie, mergi și cheamă-l.

– Doamnă Martin, interveni Margaret care înțelese imediat despre ce era vorba, sunt niște flori de câmp pe care știa că mi le doresc, numai că aseară era prea târziu ca să le mai culeg.

– De unde știi că sunt flori? Poate să și explodeze ceva; te aștepți la orice de la băiatul ăsta.

Furioasă, Margaret hotărî să pună capăt acelor temeri absurde deschizând cutia.

– Poftim, priviți-le. Sunt minunate și faptul că le am mă face fericită. Mamei îi plăceau mult și știam unde le pot găsi, numai că era prea târziu când am ajuns acolo.

– Bine, dar sunt niște buruieni! E o insultă să-ți trimită astfel de flori. În definitiv, nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea lui.

– Sunt exact ce mi-am dorit și, fiind și cu rădăcină, le pot cultiva și eu. În timpul nopții, pot să le ud și să le mai aerisesc.

– Bine, dar nu poți căra niște buruieni doar pentru că un băiat îndrăgostit ți le-a dat.

– Este de-a dreptul dezgustător, doamnă Martin! Cum vă puteți gândi la așa ceva? Nu suntem decât niște copii și el nu a făcut altceva decât un gest politicos. Vă rog, să nu mai discutăm despre asta.

– Ești hotărâtă să le iei cu tine? Nu vrei să i le returnez și să-l pun la punct pentru impertinența lui? Ce părere vor avea oamenii de aici despre tine și despre mine pentru că am îngăduit așa ceva?

– Bine, și cum să afle oamenii dacă nu le spuneți chiar dumneavoastră?

Chiar și așa, nu văd nimic rău în asta. Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă pregătesc de plecare.

După câteva minute, când coborî din nou, cutia era pusă în siguranță în bagajul ei.

– Îmi mențin părerea că este total lipsit de înțelepciune din partea ta să păstrezi florile, insistă doamna Martin conducându-i la mașină. Sper însă să nu mai iei în vreun fel legătura cu acel băiat, nici chiar să-i trimiți un cuvânt de mulțumire, ceea ce ar fi o mare greșeală. Aceasta este și condiția cu care sunt de acord să-l protejez și să nu spun tuturor ce-a îndrăznit să facă.

– Îmi pare rău că v-am supărat, doamnă Martin. Desigur, veți proceda așa cum veți crede de cuviință. Vă mulțumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră. Mi-a făcut mare plăcere să petrec, fie chiar și câteva ore, în orașul natal al mamei mele. La revedere.

Din fericire, domnul Devereaux, unchiul ei – un frate mult mai mare al tatălui – nu părea să-și fi dat seama despre ce era vorba, ceea ce o scuti de orice explicație. Dar, tot drumul, Margaret continuă să se gândească la tânărul a cărui

tristețe o impresionase atât de mult, cu atât mai mult cu cât și ea trecuse printr-o experiență similară.

Când se opriră la un hotel pentru prânz, reuși să-i scrie un bilet de mulțumire; dacă Revel va auzi cine știe ce reproșuri din partea doamnei Martin, măcar să nu-și închipuie despre ea că e nerecunoscătoare.

"Dragă Revel,

Ce surpriză minunată mi-ai făcut, aducându-mi acele flori pline de rouă! Îți mulțumesc din suflet. Este exact ceea ce-mi doream.

Îmi pare rău că ai plecat atât de repede; aș fi vrut să-ți mulțumesc și să-mi iau rămas-bun. Sper să primești acest bilet diseară, sau mâine, ca să știi cât de recunoscătoare îți sunt.

Sper ca Dumnezeu să-ți arate ce să faci și să găsești o soluție fericită pentru toate problemele tale.

Mă voi ruga pentru tine și aș fi bucuroasă să aflu ce hotărâre ai luat, în măsura în care nu te deranjează să discuți despre problemele tale cu o străină.

Prietena ta, care-ți dorește tot binele,
Margaret Weldon."

Biletul acesta o făcea să se simtă ca și cum ar fi discutat din nou cu el.

Capitolul 2

Revel ajunse seara acasă, după ce o condusese pe Margaret, cu mult după ce tatăl său ar fi trebuit să plece, deși se temea să nu fie atât de supărat pe el, încât să fi rămas să-l ajute.

Lumina era stinsă în bibliotecă, acolo unde în mod normal tatăl său ar fi stat și, intrând temător în vestibul, răsuflă ușurat: nu exista nici un semn care să indice prezența tatălui său. Dar, dincolo de această senzație de ușurare, nu putea să nu simtă și un gol imens, ca de atâtea ori când intra într-o casă în care nimeni nu se bucura și nimeni nu se enerva la venirea lui.

– Ah, v-ați întors, domnule Hiram, spuse majordomul, Irving. Tatăl dumneavoastră a fost foarte supărat că nu ați venit la cină, mai ales că știați că vroia să vă vorbească.

– Îmi pare rău, nu am putut veni. Nu-ți face griji în privința cinei; nu mănânc nimic.

– Cina este în cuptor.

Revel urca deja spre camera lui unde intră și încuie ușa, lăsându-l pe Irving dând din cap nemulțumit, după care se duse să discute cu bucătăreasa.

Și majordomul și bucătăreasa lucrau în casa aceea de când se născuse Revel și țineau la băiat, deși își cunoșteau bine interesul și nu îndrăzneau niciodată să ia apărarea acestuia în mod deschis. Dar aveau grijă de el cum puteau mai bine, dacă aceasta nu implica intrarea în conflict cu stăpânul lor.

În urma discuției din bucătărie, Irving pregăti un platou cu bunătăți și urcă în camera băiatului.

– Domnule Hiram, nu cred că e bine să vă culcați fără să fi mâncat nimic. Dacă ați vrea să deschideți ușa, aș pune platoul pe masă, poate vi se face foame mai târziu.

Revel oftă, dar descuie ușa.

– Vă simțiți bine, domnule Hiram?

– Sigur. Mulțumesc, Irving. N-am vrut să vă deranjez, pe tine și pe Mandy, dar ce mi-ai adus aici arată tentant.

Rămas singur, Revel privi în gol, gândindu-se. Și Irving și Mandy îi fuseseră devotați mamei lui. Cum ar putea suporta să servească o străină în locul ei?

Începu să mănânce și gândul îi zbură imediat la fata pe care o cunoscuse; îi plăcea de ea, până și numele îi părea

frumos. Ceva îi spunea că era genul de fată care i-ar fi plăcut și mamei lui. Într-un fel, mama lui și a ei îi uniseră. Instinctiv, privi spațiul gol de deasupra plăcii de marmură a căminului și-n ochii minții îi apăru portretul mamei sale.

Portretul exista într-adevăr și fusese pictat de unul din marii artiști ai vremii și, cât mama lui trăise, împodobea salonul. La câteva zile după înmormântarea ei, Revel își surprinsese tatăl dându-l jos și înlocuindu-l cu portretul unuia dintre strămoșii săi, un chip cu trăsături dure ce dădeau întregii încăperi o notă de răceală.

– Ce faci, tată? izbucnise el indignat.

– Dau jos portretul mamei tale, nu vezi? Nu știu de ce mai pui astfel de întrebări inutile.

– Bine, dar... ce ai de gând să faci cu el?

– Nu știu, cred că-l voi duce în pod, sau îl voi vinde unui muzeu. În definitiv, este pictat de un artist celebru, deși nu mi-a plăcut niciodată prea mult: îi dăduse mamei tale un aer mult prea copilăresc.

– Nu, nu-l vinde! Îl vreau eu. Am să-mi iau o slujbă și-am să ți-l plătesc. Îl vreau eu! Doar a fost mama mea!

Tatăl său îl privise mirat, probabil pentru faptul că rareori îl văzuse exteriorizându-se.

– Poți să-l iei dacă ți-l dorești. Nu e nevoie să mi-l plătești. În orice caz, nu-l vreau nicăieri în casă la vedere.

– Bine, nu-l vei mai vedea. Dar cândva voi avea casa mea.

– Perfect, dar ascunde-l de privirile mele; nu vreau să mai dau vreodată de el, nici măcar întâmplător.

– Voi avea grijă de asta.

Revel luase tabloul și-l dusese în camera lui, îl împachetase cu grijă și-l așezase în șifonier, complet ascuns în spatele unor saci de haine și cutii cu pantofi, astfel încât nici nu s-ar fi putut bănui existența lui.

Acum privea din nou locul liber rezervat tabloului, conștient mai mult decât oricând că, indiferent unde ar fi fost nevoit să plece, avea să ia portretul cu el.

Dar, unde putea să meargă? Dacă măcar s-ar fi putut înscrie la o facultate unde ar fi dorit el, unde să rămână timp de patru ani... Dar tatăl său n-ar accepta niciodată să nu urmeze aceeași instituție de învățământ superior ca și el și să nu-i continue tradiția, devenind.... ce? Un bancher de provincie, cu o situație înfloritoare, neiertător cu vecinii săi mai săraci. Revel nu-și dorea să devină om de afaceri în aceste condiții, făcând tranzacții dure cu aceia care ar fi trebuit să-i fie prieteni.

Pe măsură ce se gândea, cu atât devenea mai convins că trebuie să plece, și asta cât mai repede, până nu apărea noua mamă. Dar unde să găsească locul de unde tatăl său să nu-l aducă înapoi imediat, din ambiție? Acesta nu încercase niciodată să-i câștige prietenia și nici nu-l interesase ce vroia el să facă; nu îi comunica decât ce trebuia, ce-i impunea să facă.

Tot cântărind în minte cuvintele fetei, practic îl făcuse să-i promită că va cere sfatul lui Dumnezeu.

Deși fuseseră atât de puțin timp împreună, impresia lăsată era atât de puternică, încât îi simțea încă prezența reconfortantă. În această privință, semăna mult cu mama lui. Da, din moment ce-i promisese, avea să se roage înainte de a merge la culcare, deși nu prea credea că-i va fi de vreun folos.

Revăzu întreaga scenă din pădure și-și dădea seama că prezența fetei îi făcuse mult bine. Simțea nevoia s-o răsplătească și el cumva. Florile! Da, asta va face. Se va trezi a doua zi în zori, va culege flori și le va pune într-o cutie, în mușchi umed. Aruncă o privire spre ceasul mic de pe birou – ceasul dăruit de mama lui pentru ultima aniversare, înainte ca ea să moară. Ar fi fost tocmai bine ca tatăl său să-l găsească dormind.

Dimineața devreme se va strecura afară din casă și va ajunge înapoi exact la micul dejun. Imediat ce luă acea hotărâre și-și încredință viitorul voinței divine, prin rugăciunea promisă, adormi liniștit.

În zori, încă înainte ca servitorii să se trezească, luă o casetă metalică pe care mama lui o primise în dar și la care ținea enorm și plecă să-și îndeplinească planul. Reuși chiar s-o zărească, de la distanță, pe Margaret, înainte de plecare, ținând strâns la piept cutia cu florile culese de el.

Purtând această imagine în suflet, se îndreptă spre casă, unde, refugiându-se în amintiri dragi, avea să suporte mai ușor reproșurile tatălui.

***

– A coborât cumva tata? îl întrebă Revel pe Irving, în șoaptă.

– Tatăl dumneavoastră a luat micul dejun mai devreme cu o oră decât de obicei. Trebuia să meargă la New York, unde ar putea fi reținut de diverse afaceri câteva zile și a fost foarte supărat că nu v-a găsit. A spus că avea să vă dea câteva ordine în legătură cu ceea ce trebuie să faceți până la venirea dumnealui și nu înțelegea absența de seara trecută și din această dimineață.

– Am avut niște treburi de rezolvat, dar am venit la ora obișnuită pentru micul dejun. Nu știam că pleacă.

Irving îl privi curios. Era ceva în comportamentul băiatului ce-i amintea de calmul și demnitatea cu care stăpâna casei i se adresa.

– Tatăl dumneavoastră v-a lăsat un bilet, domnule Hiram. Revel luă plicul și biletul pe care Irving i le dădu și merse să citească pe terasă.

"Fiule,

M-a deranjat foarte mult absența ta de la cină aseară, mai ales că îți spusesem în mod special că doresc să discut cu tine. Plecarea ta de azi-dimineață m-a supărat încă și mai mult. Astfel de atitudini, fără precedent, sunt de neiertat. Trebuie să plec la New York, unde este posibil să rămân câteva zile. Nu părăsi casa decât pentru a merge la școală și ai grijă să-ți folosești timpul făcându-ți temele, completând formularele din plicul pe care ți l-am lăsat și studiind pentru materiile specificate pentru examenul de intrare la facultate".

Revel se uită dezinteresat la formulare, apoi le puse înapoi în plic și privi gânditor la dealurile din depărtare.

Sigur, dorise să meargă la facultate, dar nu la cea aleasă de tatăl său și orice încercare de protest ar fi fost inutilă. Trebuia să plece la școală în câteva minute, iar el continua să stea acolo, cu sufletul clocotind de răzvrătire, neștiind ce decizie să ia. De la Dumnezeu nu primise încă nici un semn. Urcă în camera lui, încuie ușa, și îngenunchind, se cufundă din nou în rugăciune.

"Ah, Doamne, arată-mi ce să fac. Nu pot rămâne aici. Tata nu înțelege. Dacă Tu mă înțelegi, te rog, fă astfel încât să găsesc o cale de a scăpa de aici. Tatălui meu nu-i pasă de

nimeni – niciodată nu i-a păsat. Știi asta. Te rog, arată-mi ce să fac".

Indiferent dacă pleca de acasă sau nu, trebuia neapărat să-și împacheteze cele câteva lucruri dragi – amintiri legate de mama sa și de copilărie – și să le așeze pe toate la loc sigur, ușor de luat cu el, sau, în cazul în care rămânea, ferite de ochiul curios al viitoarei stăpâne a casei.

Îl auzi pe Irving plecând cu mașina la cumpărături și, cum Mandy era ocupată cu gătitul, știa că nu avea cine să-l deranjeze câtva timp, așa că intră în camera mamei sale.

Descuie ușa șifonierului: rochiile ei, așa cum le lăsase când se îmbolnăvise... Nu, străina aceea nu le va purta! Trebuia să le ia de acolo, să le ascundă. Oricum, tatălui lui nu-i păsa. Desigur, nu va lua bijuteriile, mai ales cele oferite de acesta, probabil mai mult din ostentație decât din dragoste. Revel nu-l înțelegea de ce se căsătorise cu ea, când îl auzise de atâtea ori spunând cu amărăciune că nu fusese bogată. Desigur, fusese foarte frumoasă și probabil că atât îl interesase – ca stăpâna casei lui să fie admirată de toți, adăugând astfel la gloria lui personală.

Împături rochiile și, împreună cu alte obiecte personale ale mamei lui, le puse într-un cufăr găsit în pod și îl ascunse în șifonierul din camera lui. Nu se întrerupse decât în ultimul moment pentru a putea ajunge în timp util la școală. Dar chiar și acolo nu făcu nimic altceva decât să scrie bilete cu tot ceea ce mai avea de rezolvat, astfel încât să aibă totul

organizat până la cel mai mic amănunt și, de teamă ca tatăl său să nu vină chiar în seara aceea, se învoi la profesoara sa, domnișoara Grandon, pentru a pleca mai devreme acasă.

Chiar pe aleea ce ducea spre intrarea principală a casei lor, îl ajunse din urmă mașina poștei.

– Sunteți Revel Radcliffe? îl întrebă poștașul oprind mașina chiar în dreptul lui. Am câteva scrisori pentru dumneavoastră și una este recomandată. Semnați aici, spuse acesta pe un ton vădit dezaprobator și nemulțumit pentru că un puști primea așa ceva.

Revel rămase acolo în pâlcul de molizi de lângă alee, unde de multe ori căuta liniștea unor clipe departe de privirile tuturor. Știa că Irving avea sarcina să-l supravegheze, așa că nu trebuia să riște să fie văzut nici chiar de acesta, până nu se lămurea ce era cu scrisorile. De obicei, el nu primea decât reclame pentru aparate de fotografiat și avioane sau prospecte de la diferite colegii și chiar și așa, numai după ce le citea și tatăl său.

Acum, nici unul din plicuri nu părea să conțină un prospect de reclamă și nici nu recunoștea pe vreunul scrisul tatălui. Pe unul din ele, părea să fie scrisul unei femei; îl puse deoparte, pentru că, dacă era de la viitoarea sa mamă vitregă, avea să mai dureze până să aibă tăria de a-l citi. Pe plicul cu scrisoarea recomandată, scrisul părea să fie al unui bărbat – un scris ferm, trădând un caracter puternic, hotărât. Cu degete febrile, Revel începu prin a-l desface pe acesta.

***

În prima zi a călătoriei sale, Margaret începu să se gândească la locul spre care se îndrepta. Nu mai fusese niciodată acolo, iar pe mătușa la care urma să stea, n-o mai văzuse de când era mică. Mătușa, sora mult mai mare a mamei ei se căsătorise pe când aceasta din urmă era doar un copil, astfel încât cele două nu crescuseră împreună. Margaret promisese să stea un an la ea, dar acum îi părea rău că nu rămăsese să locuiască la prietena mamei ei, care fusese cât se poate de bună cu ea, dar care avea acum nevoie de camera pe care i-o închiriase. Așadar, când sosise invitația din partea mătușii ei, doamna Gurlie, cel mai bun lucru fusese s-o accepte, cel puțin pentru un an.

Domnul Devereaux, unchiul ei cu care călătorea, era un om amabil, dar foarte tăcut, care nu scotea ore în șir nici un cuvânt, decât când trecea pe lângă ceva cu totul remarcabil, ca de exemplu Cascada Niagara sau Marele Canion. Obosită de monotonia drumului, Margaret îi mai punea câte o întrebare din când în când.

– Unchiule, povestește-mi despre mătușa Carlotta. Sunt mulți ani de când n-am mai văzut-o și nu mi-o amintesc deloc.

– Doamna Gurlie? Cred că încă mai poate fi considerată o femeie frumoasă, deși nu mai e tânără. E o persoană stilată, cu o mulțime de inițiative pentru a sprijini arta. De multe ori organizează spectacole acasă la ea, pentru a strânge banii necesari cine știe cărui copil sărac pentru a studia la facultate. De asemenea, e o bună jucătoare de bridge și o membră de încredere a tot felul de comitete. Sunt convins că te vei distra la ea, mai ales că va organiza o mulțime de petreceri și seri dansante pentru tine.

– Bine, dar... eu voi fi la școală, nu voi avea timp pentru așa ceva, mai ales că trebuie să mă pregătesc și pentru intrarea la facultate.

– Draga mea, sincer să fiu, nu cred că doamna Gurlie va lua în serios pregătirea ta din punct de vedere intelectual; cred că e mai interesată să te pregătească pentru viața socială.

Margaret căzu pe gânduri. Viața mondenă nu prea era pe gustul ei. Venea dintr-o atmosferă tihnită, cu plăceri simple. Dar, în definitiv, poate că unchiul ei exagera și, oricum, era vorba de un an, nu de o veșnicie, așa că deveni mai optimistă.

Din când în când, mai deschidea cutia cu flori și gândul îi zbura iar la băiatul care făcuse gestul superb de a i le oferi. Încerca să-și imagineze ce-ar fi simțit dacă tatăl ei – presupunând că ar fi trăit – i-ar fi spus că vrea să se căsătorească. În orice caz, tatăl ei, atât de bun și de iubitor,

nu ar fi procedat atât de brutal, ci ar fi pregătit-o cu grijă. Situația lui Revel era mult mai dificilă din cauza felului de a fi al tatălui lui – rece, dur, incapabil de iubire, sau incapabil de a o exprima. Era mulțumită că-l cunoscuse și că reușise să-i aline, fie și momentan, suferința. Petrecuseră extrem de puțin timp împreună, dar se despărțiseră cu impresia că se cunoșteau de o veșnicie. Era foarte probabil să nu-l mai vadă niciodată, dar îl considera deja un prieten drag a cărui amintire s-o păstreze mereu în suflet. Tot gândindu-se la el, imaginându-și ce i-ar fi spus și cum ar fi reacționat, era ca și cum ar fi călătorit împreună.

În sfârșit, veni și momentul în care unchiul ei să-i poată telefona doamnei Gurlie pentru a o anunța că sosesc aproximativ la ora cinci, ceea ce-i dădu acesteia ideea să cheme o mulțime de tineri pentru a-și întâmpina nepoata într-o atmosferă mai plăcută.

– Ce surpriză plăcută! Sunt sigură că vom deveni cei mai buni prieteni! exclamă Margaret străduindu-se să pară entuziasmată deși, privind rând pe rând acele fețe sofisticate și blazate, se îndoia că acest lucru va fi posibil.

Apoi, își spuse că poate ea însăși era prea obosită și nu avea nici un drept să-i judece la prima vedere.

Mătușa Charlotta o trimise cu camerista în camera ei, rugând-o să se schimbe repede, fiindcă e așteptată la cină imediat.

Margaret luptă din răsputeri să-și stăpânească lacrimile: mătușa ei o sărutase formal, după care o expediase cu camerista, nevăzând în ea fiica surorii ei dragi pierdute, ci doar un pretext pentru o petrecere.

– Nu, nu, despachetez eu, insistă ea.

– Bine, dar trebuie să fie foarte șifonată; o calc și o aduc imediat.

– Nu, nu e nevoie.

Și, într-adevăr, spre surprinderea cameristei, rochia despachetată cu tot atât de multă grijă cu cât fusese ambalată într-o cutie și protejată în foiță, arăta impecabil.

– Recunosc că ai o artă desăvârșită! Să transporți o rochie de la o așa distanță și să arate de parcă acum ai fi luat-o de pe umeraș, e ceva! Și acum, dă-mi voie să te ajut să-ți aranjezi părul.

– Nu, mulțumesc, îl pieptăn așa cum obișnuiesc eu și sunt gata imediat!

– Într-adevăr, ai mare îndemânare, recunoscu și de data aceasta camerista. Nu mai trebuie decât puțin fard de obraz și ruj. Pe măsuța de toaletă ai tot ce trebuie.

– Mulțumesc, dar prefer să nu mă fardez!

– Mă tem că doamna se va supăra. M-a trimis să vă aranjez...

– Îmi pare rău, dar nu mă fardez niciodată. Și acum, am să cobor unde sunt așteptată. Mulțumesc pentru ajutor.

Când apăru în salon, proaspătă ca o floare, toți tinerii își întoarseră privirile spre ea. Margaret zâmbi și merse degajată, de parcă ar fi fost obișnuită să fie întotdeauna centrul atenției, oprindu-se lângă mătușa ei. În definitiv, nu avea de ce să-i pese de ceea ce aveau să creadă toți acești tineri despre ea, atâta timp cât deocamdată nu o judecau decât prin prisma croielii rochiei și a lipsei de fard pe obraz. Desigur, nu se așteptase să aibă atât de mulți spectatori, dar aceasta nu o împiedica să se comporte natural.

Se așezară imediat la masă în fotolii de răchită și conversația deveni generală, într-o atmosferă plăcută.

– Unde ai fost până acum? Te-am așteptat toată viața, spuse un tânăr fascinat, pe nume Bailey Wicke, așezându-se lângă ea.

– Asta este și aici formula de introducere? răspunse ea cu un aer inocent și toți cei din jurul ei izbucniră în râs, plini de admirație.

Margaret Weldon dovedi că era o persoană inteligentă și spirituală, a cărei prietenie merită cultivată. În orice caz, nu păruse intimidată de ei.

***

Uitându-se mai atent la plic, Revel observă timbrul: Lindwood. Când era mic, abia aștepta să-i ducă mamei lui orice scrisoare venită de acolo. Lindwood era localitatea unde mama lui se născuse și unde bunicul încă locuia. De multe ori se întrebase de ce acesta nu-i scria niciodată. Cât trăise mama, pe lângă scrisoarea pentru ea, în plic era și câte o scurtă scrisoare adresată lui. Apoi... nimic, sau poate nu i se spusese. Întotdeauna tatăl lui sorta toată corespondența; doar îl auzise instruindu-l pe Irving s-o ia de la poștaș și să i-o ducă în bibliotecă.

Cu mâini tremurânde, Revel deschise plicul și deodată îl cuprinse spaima; nu era scrisul bunicului. Să i se fi întâmplat ceva? Deși nu comunicau, se simțea mai liniștit știindu-l în viață.

"Domnule Revel Radcliffe,

Bunicul dumneavoastră, domnul Alan B.Revel, este foarte bolnav și medicii spun că, slăbit cum este, mai are de trăit doar câteva zile, sau câteva ore. Sunt asistenta medicală care îl îngrijește și m-a rugat să vă scriu și să vă întreb dacă ați putea să veniți să-l vedeți înainte să moară sau, dacă acest lucru nu este posibil, măcar să-i trimiteți câteva rânduri de bun-rămas. Spune că vă iubește mult, așa cum a iubit-o și pe mama dumneavoastră, Emily, și de aceea dorește să vă vadă și să discute cu dumneavoastră înainte de a muri.

În plic este și un cec cu care să achitați costul călătoriei.

Spune că nu i-ați răspuns la nici o scrisoare de când a murit mama dumneavoastră, dar, vă rog, faceți-vă timp pentru a-l mai vedea pe bunicul dumneavoastră cât timp mai este încă în viață. Dacă ați vedea cât de mult își dorește acest lucru, cu siguranță ați regreta că nu ați făcut-o mai demult. Spune că dorește să vă dea binecuvântarea sa înainte de a muri.

Cu stimă,
A.B.Stetson, asistentă medicală".

Când termină de citit, Revel avea ochii plini de lacrimi. Scrisori! Așadar, existaseră scrisori care nu i se dăduseră niciodată. Trebuia să plece repede, înainte ca tatăl său să se întoarcă, pentru că altfel, cu siguranță l-ar opri.

Mai întâi, trebuia să ajungă la bancă, până nu se închidea, pentru a încasa cecul și a-și retrage și o parte din economii, în caz că hotăra să mai rămână acolo. Poate că era mai bine nici să nu treacă pe acasă decât în ultima clipă, ca să evite întrebările. Puse amândouă scrisorile în buzunar, fără s-o mai citească pe cea de-a doua și porni cu pași repezi, gândindu-se la ce avea de făcut. Trebuia găsită o modalitate de a transporta cufărul cu lucrurile mamei, portretul acesteia și cărțile lui până la gară.

Întâmplător, zări la volanul unei camionete un băiat care, înainte de a renunța la școală, îi fusese coleg de clasă.

– Hei, Bud, mă ajuți să duc niște bagaje la gară? Trimit cuiva niște cărți și aș vrea să le expediez cu trenul de ora cinci. Poți să vii la patru și jumătate?

– Da, cred că da... Spune-mi, Rev, te-ai mai gândit la propunerea mea să-mi vinzi bicicleta? O vreau pentru frățiorul meu.

– Bine, de acord. Cât ai spus că poți plăti?

– Cinci dolari.

– Dacă mă ajuți să urc bagajele în tren, ți-o vând cu patru dolari și jumătate.

– În regulă! Voi fi aici la ora fixată.

Acum, Revel nu mai avea nici o secundă de pierdut: să meargă la bancă, apoi la gară să verifice orarul trenurilor și autobuzelor, acasă; trebuia să-i lase un bilet tatălui, ca să nu alerteze toată localitatea și să-l aducă înapoi cu poliția, având în vedere că nu era major.

Nu reuși să se strecoare fără să-l vadă Mandy. Cel puțin, însă, Irving lipsea; după cum aflase de la aceasta, dusese mașina la garaj pentru o verificare.

Fără să mai piardă timpul, Revel își făcu bagajul pe care-l coborî cu frânghia pe fereastră și împachetă alte câteva lucruri fără prea mare importanță, depozitându-le în pod. Apoi, trimițând-o pe Mandy special să-i caute bicicleta în pod, profită pentru a-și duce bagajele la locul de întâlnire cu

Bud, în spatele garajului. Nu mai rămânea decât să scrie biletul pentru tatăl său și, cum era aproape ora de plecare, în loc să gândească atent fiecare cuvânt, așa cum intenționase, scrise cât putu de repede esențialul.

"Tată, tocmai am fost înștiințat că bunicul este foarte bolnav, pe moarte. Mă roagă să vin ca să discute cu mine înainte de a muri. Asistenta medicală care îl îngrijește a scris scrisoarea. Mi-a trimis și bani de drum, așa că plec imediat. Am considerat că așa se cuvine să fac. Așa ar fi dorit și mama. Te anunț cum se simte bunicul. Sunt foarte grăbit, trebuie să plec.

Fiul tău".

Tocmai dusese biletul în biroul tatălui său, când auzi camioneta lui Bud.

– Unde pleci? îl întrebă Mandy, apărând în vestibul.

– Am de făcut un comision; nu mă aștepta la cină.

– Și dacă se întoarce tatăl tău?

– Nu-ți face griji, i-am lăsat un bilet.

Totul decurse bine, deși Revel se temuse până în ultima clipă să nu intervină ceva care să-i răstoarne planurile. Se relaxă abia după ce expedie bagajele și se urcă el însuși în autobuzul care avea să-l ducă în oraș, de unde pleca trenul spre Linwood.

Capitolul 3

Era liniște desăvârșită, iar bolnavul, alb la față, abia respira. Asistenta îl veghea îndeaproape, întrebându-se dacă nepotul va ignora și scrisoarea trimisă de ea, așa cum făcuse cu toate celelalte pe care bunicul lui i le scrisese. Privea din când în când pe fereastră așteptând un semn – măcar o telegramă.

– Ești sigură că i-ai trimis scrisoarea? întrebă bătrânul, deschizând ochii.

– Sigur că da. V-am și citit-o înainte, vă amintiți?

– Cum să nu... Cred însă că, dacă băiatul nu vine, nu este vina lui. Are un tată... foarte dur.

– Da, pentru că, din ce mi-ați povestit despre el, știu că nu a fost niciodată insensibil. Acum, nu mai vorbiți; menajați-vă pentru când va veni.

Bătrânul își luă ascultător medicamentele cu această speranță, pe chipul său așternându-se un zâmbet cum numai un înger ar fi putut avea, înainte de a intra în rai. Era pe punctul de a închide din nou ochii, când telefonul sună în camera alăturată. Auzi vocea asistentei, apoi, într-o așteptare febrilă, aproape că auzi scrijelitul unui creion pe hârtie.

– A fost o telegramă trimisă din tren, anunță asistenta, victorioasă.

"Am plecat deja; voi ajunge la tine mâine dimineață. Rezistă bunicule, încearcă să te faci bine de dragul meu. Te iubesc și am nevoie de tine. Nepotul tău iubitor".

– Mai citește-l o dată, te rog, spuse el cu vocea parcă mai puternică și ochii strălucind de bucurie.

Și după ce asistenta citi telegrama de câteva ori, bătrânul o ceru, dorind s-o țină el însuși în mână. Încă o mai avea când veni medicul și, fără să spună nici un cuvânt, întinse spre acesta foaia de hârtie.

– Grozav! se bucură medicul. Știam eu că fiul micuței Emily nu te va dezamăgi. Pulsul e puțin mai stabil, șopti el asistentei.

Într-adevăr, bunicul trecu noaptea într-un somn liniștit, iar a doua zi dimineață și el și asistenta începură să aștepte, tăcuți dar încrezători.

Revel merse pe jos, ba câteodată și alergă, din orașul în care îl lăsase trenul până în Linwood, pentru că era mult prea devreme ca autobuzele sau măcar taxiurile să circule. Era îngrozit la gândul că ar fi putut ajunge prea târziu.

Dar... nu! Bunicul îi auzi, sau poate îi presimți pașii încă înaintea asistentei.

– Revel! Băiatul meu drag! spuse el cu o voce tremurătoare încercând să-și ridice puțin capul.

– Bunicule! Dragul meu bunic!

Revel îngenunche lângă pat și, cu ochii plini de lacrimi, cuprinse mâinile bunicului în mâinile sale, simțind astfel parcă și prezența mamei și dându-și seama imediat de ceea ce pierduse prin faptul că nu luase legătura cu el până atunci. Se ridică doar când asistenta veni cu medicamentele, apoi se retrase puțin împreună cu aceasta când apăru medicul.

– Mă bucur că ați venit, șopti femeia. Dorea atât de mult să vă vadă!

– Dacă aș fi știut! Mi-am închipuit că persoana mea nu-l interesează. Nu mi-a scris niciodată.

– Cum să nu! V-a scris o mulțime de scrisori.

– N-am primit nici una.

Apoi doctorul o chemă puțin și Revel rămase singur, gândindu-se nedumerit, cu tristețe; să fi făcut asta tatăl lui? Să-i fi ascuns scrisorile?

După ce doctorul termină consultul, zâmbi larg bătrânului său prieten.

– Ți s-a îndeplinit dorința. Acum, odihnește-te puțin.

– Nu pleca, Revel, îl rugă bolnavul, căutându-l din priviri.

– Revel nu va pleca, îl liniști doctorul. Va sta chiar aici și-l vei putea vedea când deschizi ochii. Nu-i așa, Revel?

Drept răspuns, acesta veni imediat și se așeză în locul indicat.

– Mai aproape, vino mai aproape, șopti bunicul, cu fața înseninată.

Revel își trase scaunul mai aproape de pat, acoperind mâna bunicului cu mâna sa, privind umbrele întunecate ce-i conturau pleoapele și buzele, și rugându-se la Dumnezeul abia descoperit să nu-i despartă fără a le da posibilitatea de a se cunoaște mai bine. În scurt timp, copleșit de oboseală și de emoțiile trăite, el însuși ațipi, trezindu-se sub privirile ușor amuzate ale bătrânului.

– Am visat că plecaseși, dar văd că ești încă aici. E aici copilul lui Emily...

– Sunt aici, bunicule!

– Cât poți sta?

– Cât dorești.

Revel se temea ca nu cumva tatăl său să găsească o modalitate de a-l lua cu forța de acolo și totuși era sigur că nu-și va dezamăgi niciodată bunicul, acum când abia îl regăsise. Atât de aproape de spectrul morții, atât de

încordat, pentru Revel, experiența acelor câteva ore părea să concentreze ani întregi. Imediat ce bunicul adormi, scrise un bilet pentru tatăl său, pentru ca poștașul să-l ia în dimineața următoare:

"Tată,

Am ajuns aici devreme dimineața și l-am găsit pe bunicul încă în viață, dar medicul spune că se poate stinge în orice clipă. În orice caz, a părut foarte mulțumit de prezența mea și doamna care are grijă de el spune că pulsul i s-a stabilizat oarecum. Te voi ține la curent în ceea ce privește situația de aici. Mă bucur că am venit.

Fiul tău".

După alte câteva ore, Revel scrise din nou tatălui său, anunțându-l că medicul credea că bătrânul va mai trăi câteva zile, poate o săptămână și că era important ca el să-i fie alături.

"Nu-ți strica planurile", adăugă el. "Voi mai rămâne aici. Și apoi, sunt sigur că doamna cu care te vei căsători va fi mulțumită să mă știe plecat".

Răspunsul veni imediat:

"Tocmai m-am întors și am citit mesajele tale. Insist să vii imediat. Ceea ce faci e o prostie.

Disprețuiesc astfel de văicăreli. Ia primul tren spre casă. Acesta este un ordin.

Tata"

***

În ziua în care Revel plecase de acasă, pe măsură ce se întuneca, Mandy deveni din ce în ce mai neliniștită. În zadar privea pe fereastră – nici un semn. La un moment dat, sună telefonul: era Irving, ca s-o întrebe dacă mai trebuia să cumpere ceva în drum spre casă. Desigur, când află că "tânărul stăpân încă nu s-a întors acasă", o certă pentru că nu fusese mai atentă și ar mai fi continuat cu întrebările dacă Mandy nu ar fi trebuit să închidă pentru că suna cineva la ușă. Era Bud, băiatul cu camioneta.

– Dumneavoastră sunteți Mandy? Mi-a dat Revel plicul acesta și mi-a spus să vi-l strecor când sunteți singură, anunță el, apoi dispăru, mândru de misiunea îndeplinită.

"Dragă Mandy,

Mi-a părut foarte rău că a trebuit să plec fără să-ți spun, dar m-am gândit că așa e mai bine pentru tine, că altfel ai fi încercat să mă oprești și în nici un caz nu aș fi putut fi oprit.

Am primit în această după-amiază o scrisoare prin care am fost anunțat că bunicul Revel este pe punctul de a muri și vrea să mă mai vadă pentru o ultimă dată, așa că am plecat în grabă. I-am lăsat un bilet și tatei și sper ca totul să fie bine. În orice caz, am plecat. Mulțumesc, Mandy, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu e nevoie să spui de acest bilet, decât dacă vrei. Nu a fost vina ta că am plecat. Transmite-i din partea mea complimente și lui Irving, când îi va trece supărarea, și ai grijă de tine.

Revel"

Abia termină de citit scrisoarea, când auzi mașina lui Irving. Împături hârtia și o vârî în buzunar; încă nu se hotărâse dacă să-i spună sau nu și lui Irving chiar atunci, sau să amâne. Oricum, din moment ce băiatul îi lăsase un bilet și tatălui lui, era mai bine să nu spună deocamdată nimic. Și, pe măsură ce Irving se agita mai mult, Mandy simțea tot mai clar că e mai înțelept să tacă și să aștepte cel puțin până la venirea stăpânului casei. Era însă extrem de satisfăcută că Revel își amintise să-i mulțumească pentru toate micile servicii pe care i le făcuse. Mandy nu avusese parte de prea multe bucurii în viață, dar ajunsese să țină la acest băiat mai mult decât la oricine altcineva, deși nu-i era îngăduit să-și exprime liber sentimentele de când mama acestuia murise.

Arunca din când în când o privire spre Irving, și avea

parcă o strângere de inimă văzându-l cât se frământa. Acesta luase deja hotărârea: va scoate din nou mașina din garaj și, deși îi era foarte greu să circule seara, va căuta peste tot în oraș. Deși se gândise la tot felul de posibilități – toate locurile care-i fuseseră interzise băiatului, dar care poate că acum îl tentaseră – un joc de biliard, un local, o petrecere... Poate era vorba de o fată... Ar fi simțit nevoia să comenteze cu Mandy, dar ce putea ști ea? Oricum, el avea responsabilitatea cea mai mare. Fără să spună nimic, ieși.

– Unde pleci? întrebă Mandy, urmându-l până la ușă.

– Mă duc să mă mai uit puțin pe afară...

Abia când auzi motorul mașinii, Mandy avu remușcări pentru secretul păstrat; strigă după el, dar era prea târziu.

Irving se întoarse acasă zdrobit sufletește și epuizat fizic. Mandy deja dormea și nu o mai trezi. Reuși și el să adoarmă, dar, după un somn agitat, se trezi extrem de devreme și plecă din nou în acea căutare desperată. Mandy se trezi auzind motorul mașinii, dar, din nou, prea târziu pentru a-l mai împiedica să plece. În zadar se frământa, copleșită de noi remușcări, mai ales gândindu-se că, deși viața alături de el era de multe ori dificilă, totuși Irving îi fusese un soț fidel iar profesional era de o corectitudine desăvârșită – un om integru, serios, devotat până la sacrificiu. Tot ce putea face acum, ca să-i compenseze suferința, era să-i pregătească o mâncare delicioasă.

Într-adevăr, aceasta avu efectul scontat când Irving apăru, la fel de abătut, târziu după-amiaza.

– Parcă a dispărut de pe suprafața Pământului...

– Dacă ai fi rămas acasă și ți-ai fi văzut de treabă, ai fi scutit acest efort inutil și poate te-aș fi putut ajuta...

– Ce vrei să spui, Mandy? Cum să ajuți tu? Ce știi despre asta?

– Știu, pentru că am primit o scrisoare de la băiat.

– O scrisoare de la domnul Hiram? A venit cu poșta de dimineață? Mandy Hollister, vrei să spui că te-ai uitat în corespondență, când știi bine că domnul Radcliffe a interzis ca aceasta să fie văzută de altcineva decât de el?

– Nu! Scrisoarea a fost adusă de un băiat.

– O recomandată de la poștă?

– Nu era de la poștă. Pur și simplu a adus-o un băiat pe care nu-l cunosc. Mi-a dat-o și a fugit. Scrie acolo că a primit un mesaj de la bunicul său Revel, care e pe moarte și vroia să-și mai vadă nepotul pentru ultima dată. Bănuiesc că băiatul a plecat imediat, ca să prindă primul tren.

– La bunicul lui! exclamă Irving albindu-se la față. Să vezi ce-o să iasă! Am trecut și pe la poștă și am găsit o telegramă de la șefu'; vine astă-seară cu trenul de șase și jumătate și este posibil să aducă o doamnă cu dumnealui.

– O doamnă? De ce să aducă o doamnă? Doar nu are de gând să se căsătorească din nou!

– Nu știu ce are de gând, dar știu sigur ce va ieși când nu-și va găsi fiul, mai ales când va afla unde s-a dus. Cred că e în joc și slujba noastră, pentru că nu am fost atenți și nu l-am împiedicat să plece. Arată-mi și mie scrisoarea. Hmm! Ticălosul ăsta mic! comentă el pe gânduri, după ce citi. Știa ce va spune tatăl lui. Acum, cred că eu trebuie să-l anunț.

– Nu e necesar, din moment ce i-a scris și lui. Lasă-l să citească.

Apoi, plecară amândoi la treburile lor – Mandy, să mai inspecteze dacă totul era în regulă în camera de oaspeți, așa cum i se ceruse în telegramă, îngrijorată de venirea doamnei, iar Irving, să mai aranjeze gazonul, să spele garajul și să mai lustruiască mașina cea mai bună, îngrijorat, aproape îngrozit de scandalul care se va declanșa. Își dorea ca stăpânul casei să vină însoțit de acea doamnă, pentru că, în prezența ei, spera să fie mai stăpânit.

Dar domnul Radcliffe apăru singur, anunțând că doamna va veni în după-amiaza următoare.

– Fiul meu e acasă?

– Nu, domnule.

– Nu e încă acasă? Doar ți-am spus să-i comunici să nu mai întârzie. A venit la timp seara?

– Nu, domnule.

– Unde a fost? Ce explicație a dat?

– Cred că v-a lăsat un bilet. Mandy l-a găsit pe biroul dumneavoastră.

– Un bilet? Și ce scria?

– Este un plic sigilat, domnule și, oricum, Mandy nu l-ar fi citit.

– Da, da, desigur. Dar, Irving... trebuie făcut ceva în această privință. Am impresia că, dacă ai fi fost mai atent, situația ar fi putut fi evitată; doar știi că ți-am dat dispoziții extrem de severe.

– Știu, domnule, dar totul părea să-și urmeze cursul firesc. Am plecat să fac aprovizionarea, așa cum mi-ați spus, apoi am dus mașina la revizie...

– Bine, bine, Irving, dar mă așteptam de la tine să-ți dai seama că prioritatea numărul unu era supravegherea fiului meu. Eh, vom vedea împreună ce este de făcut. Hiram trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că trebuie să mă asculte.

– Aveți dreptate, domnule. Și pentru mine a fost extrem de neplăcut să constat că băiatul nu a venit acasă. Acum, domnule Radcliffe, profită Irving de ocazie pentru a schimba subiectul, în legătură cu doamna care sosește mâine, doreați să pregătim camera verde de oaspeți, nu-i așa? Și va rămâne mai mult timp, sau doar o noapte?

– Vorbim mai târziu despre aceasta. Unde ai spus că e biletul de la fiul meu?

– În biroul dumneavoastră, după cum a spus Mandy.

Domnul Radcliffe urcă imediat în birou și restul serii se desfășură așa cum Irving se așteptase: cu reproșuri și ordine

date pe un ton furios. A doua zi dimineață, misterioasa doamnă anunță telefonic o amânare cu câteva zile a venirii ei, ceea ce-i dădu posibilitatea lui Hiram Radcliffe să-și dedice tot timpul pentru a face presiuni asupra fiului său, asaltându-l cu mesaje.

"Te aștept să vii chiar în această după-amiază", fusese primul mesaj trimis, după care începu să umble furios prin casă, certând și învinuind pe oricine se întâmpla să se afle în preajma lui, dar mai ales pe Irving pentru că nu primea nici un răspuns la telegramă. Merse chiar el la gară, dar nu găsi nici urmă de fiu care să se întoarcă, pocăit. Veni acasă și compuse o lungă scrisoare pe care o trimise "par avion", recomandată:

"Aranjasem să urmezi cursurile aceleiași facultăți ca și mine, ceea ce ți-ar fi asigurat prestigiul demn de fiul meu. Rezervasem apartamentul cel mai bun și, datorită sumelor pe care le-am donat în folosul noii clădiri, urma să fii ales în mod indiscutabil în cea mai selectă organizație studențească. Drumul ți-ar fi fost netezit de la bun început și anii de studiu ar fi fost încununați de succes din toate punctele de vedere.

Abia așteptam să te aduc la firma mea, la terminarea facultății, pentru a putea începe propria ta afacere și carieră de succes. Acum, de dragul unui bătrân prăpădit care, printr-o conjunctură nefericită, se întâmplă să-ți fie rudă, periclitezi totul.

Nu mi-am dat seama până acum că ai moștenit firea mamei tale – ranchiunoasă și încăpățânată. Aveam impresia că educația pe care ți-am dat-o te-a scăpat de aceste toane. Chiar nu-ți dai seama cât m-ai îndurerat și m-ai umilit prin această atitudine, tocmai pe mine, tatăl tău, care, cu siguranță îți sunt mai apropiat decât orice bunic?

Ești prea tânăr pentru a înțelege ce prostie faci, pentru a judeca bine oamenii și pentru a-ți da seama de greșeala pe care am făcut-o căsătorindu-mă cu o femeie provenind dintr-o familie în care se punea atât de puțin preț pe menținerea unui anumit standard al aparențelor. Tocmai pentru că am făcut această greșeală și m-am lăsat înșelat de farmecul unui chip frumos, fără să mă gândesc la viitor și anume dacă această femeie va fi potrivită pentru un bărbat ca mine, cu o carieră de succes, ai avut o mamă de la care ai moștenit firea aceasta șovăitoare care te face să te lași impresionat de orice scâncet al unui bătrân gata să se preteze la orice pentru a te îndepărta de propriul tău tată.

Fiule, am încercat să te fac să vezi clar cum îți distrugi viața, pentru că, dacă nu îmi asculți imediat ordinul, mă voi vedea nevoit să anulez totul: admiterea ta la una din cele mai prestigioase universități, să îmi retrag tot sprijinul și să te las să devii un neisprăvit de care îmi va fi rușine să-l numesc fiul meu. Vorbești foarte mult de ceea ce i-ar fi plăcut mamei tale; crezi că un asemenea viitor i-ar plăcea? Gândește-te, fiule, și hotărăște repede, pentru că vorbesc cât se poate de

serios. Îți cer, de asemenea, să vii acasă și s-o primești cum se cuvine pe femeia care îmi va fi soție".

Probabil că scrisoarea ar fi fost mult mai lungă, dacă domnul Radcliffe nu și-ar fi dat seama că era atât de târziu încât abia mai putea fi dusă înainte de închiderea oficiului poștal. Apoi, petrecu o noapte agitată de așteptare. Zadarnică – un fundal destul de sumbru pentru sosirea viitoarei lui soții.

De fapt, n-ar fi dorit ca aceasta să afle de neînțelegerile dintre el și fiul lui. Îi povestise foarte puțin despre el și nu vroia să o confrunte cu vreun semn de rebeliune. Pretindea fiului său să-și întâmpine viitoarea mamă vitregă cu toată politețea cuvenită.

Când Revel primi scrisoarea, abia dacă o citi, pentru că bunicul său tocmai avusese o nouă cădere și pendulase toată ziua între viață și moarte. Mai târziu, când medicul chemase un alt specialist și starea bătrânului părea să se fi stabilizat, scrise o scurtă scrisoare de răspuns:

"Tată,

Nu am putut răspunde mai curând. Am avut o zi foarte încordată, pentru că bunicului i-a fost foarte rău. Am chemat un specialist din Boston și acum se pare că și-a revenit, fapt pentru care sunt extrem de recunoscător.

Tată, îmi pare rău că dau impresia că sunt nerecunoscător – pentru căminul pe care mi l-ai oferit, poziția socială, posibilitatea de a-mi face studiile într-o instituție de prestigiu. Dar, pentru nimic în lume nu l-aș putea părăsi acum pe bunicul. Tot ce pot spune ca răspuns la afirmațiile tale despre el este că nu îl cunoști cu adevărat.

În ceea ce privește rugămintea ta de a veni acasă și a încerca să fiu politicos cu doamna cu care te vei căsători, te rog să-i explici situația. De altfel, sunt sigur că preferă să nu fiu acolo – cel puțin acum. Nu cred că i se va părea ciudat că stau cu bunicul meu în ultimele sale clipe de viață.

Încă un lucru: dacă îți menții amenințarea de a nu mă mai susține, îți promit că voi răzbate prin propriile mele forțe, astfel încât să nu trebuiască să-ți fie rușine de mine.

Sunt sigur că, după ce vei discuta și cu doamna, vei începe să-mi dai dreptate că rămân aici – deocamdată, cel puțin.

Fiul tău".

Scrisoarea lui sosi a doua zi dimineață; tot atunci își făcu apariția și doamna.

Capitolul 4

Era înaltă, cu o figură frumoasă, cu trăsături bine conturate, deși cam arogantă, știind foarte bine să se stăpânească atunci când ceva nu-i era pe plac. Avea o constituție delicată și arăta mai tânără decât era, după cum Mandy observă imediat. Deși avea distincție și eleganță, nici o urmă de blândețe nu amintea de fosta soție a stăpânului casei. Acesta o prezentă celor doi membri ai personalului său de serviciu drept doamna Temple of Rochester din New York.

Tocmai se așezau la masă, când domnul Radcliffe primi scrisoarea de la fiul său, dar nu o citi decât după cină, când se retraseră pe terasa din față, pentru a se bucura de răcoarea serii după o zi de mai neobișnuit de caldă.

– Dragul meu, gânguri doamna Temple, pari tulburat; te frământă ceva?

– Da... Băiatul ăsta al meu...

– Ah, da, băiatul... Uitasem de el. E aici?

– Momentan, nu. I-am spus că doream neapărat să fie aici, să te întâmpine, dar el... trebuia să arate cât e de încăpățânat. Firește, este oarecum reticent față de o astfel de schimbare.

– Da... presupun că e normal să fie așa. Dar în curând va pleca la facultate, nu-i așa? Parcă așa spuneai.

– Așa era planul. Totuși, e abia primăvară și cursurile încep în toamnă.

– Da, spuse ea cu răceală. Și unde e acum?

– Ăsta e necazul. A plecat la bunicul lui – un bătrân viclean care a înscenat că e grav bolnav, pe moarte și, mizând pe firea emotivă și sensibilă a băiatului, l-a chemat urgent. Sunt extrem de jenat că nu a fost aici să te întâmpine..

– Hi – acesta era diminutivul cu care înlocuia numele lui decretat drept învechit – nu cred că e cazul să fii atât de supărat pentru asta. Și pentru el e mai bine să nu fie aici pentru prima dată când suntem împreună.

– Da, numai că mi se pare o impolitețe față de tine.

– Sincer, nu mă deranjează. Este mult mai plăcut așa, deocamdată. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Cum să nu-mi fac! I-am ordonat să vină acasă imediat, iar el nu ascultă.

Ieri i-am scris un ultimatum: dacă nu vine imediat, îl dezmoștenesc.

– Vai, Hi! Nu crezi că e o hotărâre cam severă? șopti ea dulce, deși un licăr de lăcomie îi străluci în priviri. Și ce-a răspuns băiatul?

– Tocmai am primit o scrisoare de la el când ne așezam la masă. Îmi dai voie s-o citesc, acum?

– Te rog. Aprinde-mi o țigară, apoi poți citi liniștit cât dorești.

Pentru prima dată, Hiram Radcliffe avea să fie contrazis – nu pe un ton ridicat, ci pe un ton blând, dar ferm și convingător.

– Ei bine, Hi, ce spune fiul tău de te-a înfuriat atât de tare? Arată-mi și mie scrisoarea, sau te temi? Te asigur că nu-l voi judeca aspru.

– Poftim, citește-o. E un fraier care nu-și cunoaște interesul. Dar va afla că nu mă poate înfrunta pe mine. Cred că mâine dimineață voi trimite poliția după el, ca să învețe că nu are dreptul să hotărască unde să stea și ce să facă.

Doamna citi scrisoarea și, deși licărul ciudat din privirea ei n-ar fi putut trece neobservat pentru un privitor atent, i-o dădu indiferentă lui Hiram după ce o termină, comentariul ei părând indiferent.

– Știi, Hi, am impresia că dai prea mare importanță acestei povești. E doar un tânăr care este în căutarea

propriei identități. Lasă-l să rămână acolo și să descopere că lucrurile nu sunt așa cum par. Dacă Revelii sunt așa cum spui, atunci își va da singur seama. Și va fi mult mai bine pentru el să înțeleagă singur că a greșit, decât să fie obligat să se întoarcă acasă. Altfel, îți va purta mereu pică și nici nu va ști că el a fost cel ce a greșit. În locul tău, i-aș spune că m-am răzgândit și că poate rămâne acolo cât dorește. Lasă-l să se descurce singur cu facultatea, dacă își închipuie că e atât de inteligent. Nu după mult timp, va veni în genunchi la tine să-l ajuți și atunci îți vei putea impune condițiile.

– Bineînțeles că-mi voi impune condițiile, fără să aștept până va binevoi el să vină; va veni când vreau eu.

– Nu, Hi, nu e o metodă bună. Faci asta din orgoliu. Așteaptă să facă un an de facultate. În definitiv, e destul de mare să hotărască. Nu-l poți forța să aibă încredere în tine. Trebuie să descopere singur că ai avut dreptate.

– Natalie, draga mea, nu înțelegi. Intenționez să ne căsătorim cât mai repede posibil și ce vor spune prietenii, vecinii, partenerii mei de afacere dacă fiul meu nu va fi prezent la nuntă?

– Ce prostie! Însuși fiul tău a oferit scuza. Și, ce poate fi mai minunat, mai altruist decât un fiu care renunță la privilegiul de a asista la nunta tatălui său pentru a sta lângă bunic, în ultimele zile de viață ale acestuia? Mi se pare un gest nobil. De fapt, fiul tău m-a lăsat pe mine să decid și chiar vreau să fiu arbitrul acestui diferend. Cred că fiul tău

are dreptate. Ar trebui să rămână acolo unde e, cel puțin un timp. Raționamentul lui e bun. Și, așa tânăr cum e, probabil că și-a dat seama că vom fi mult mai fericiți în primele luni de căsătorie dacă vom fi singuri, nestingheriți de prezența unui fiu care nu este al meu. Nu-ți dai seama, Hi, scumpule? Dacă într-adevăr ții la mine așa cum ai spus, lasă-l să rămână acolo, până când va dori el să vină la noi, dacă va dori.

– Natalie, doar nu ai ceva împotriva prezenței fiului meu!

– Ba da, răspunse ea cu voce joasă, dar foarte clar și ferm. Categoric, sunt împotriva prezenței lui în căminul nostru. Reprezintă o perioadă a vieții tale din care, normal, nu aveam cum să fac parte. Nu poate fi plăcut pentru mine să intru într-o casă în care să mi se reamintească permanent de un trecut care nu este și al meu.

– Este ciudat să spui tocmai acum acest lucru, Natalie, cu două săptămâni înainte de data stabilită pentru nuntă. Până acum, nici n-ai menționat despre așa ceva.

– Nici tu nu l-ai menționat pe fiul tău decât o dată, în treacăt. Ai spus că urma să meargă la facultate. Mi-am închipuit că va avea viața lui, complet separată de a noastră, încheie ea pe același ton gutural, mângâindu-i încheietura mâinii.

Deși nu putea auzi nimic, Mandy surprinse această scenă de la o fereastră folosită din când în când ca punct de observație, fiindu-i suficient pentru a-și da seama că doamna își cunoștea foarte bine interesul și că ar fi fost înțelept ca,

imediat după plecarea acesteia pentru a se pregăti de nuntă, să înceapă și ea să-și caute o nouă slujbă.

Într-adevăr, doamna câștigase: plecase chiar în noaptea aceea, după ce-și convinse viitorul soț că vrea să fie singură cu el, cel puțin primele luni de căsnicie. Acesta nu era numai convins, ci și încântat de idee: își va lăsa fiul să stea acolo până la începerea cursurilor, apoi va aranja totul așa cum plănuise, după admitere.

După care, domnul Radcliffe continuă pregătirile pentru căsătorie, fără măcar să-i mai scrie lui Revel, ca acesta să-și dea seama că a vorbit serios și că va trebui să suporte consecințele.

Așadar, Revel rămase nedumerit în legătură cu ceea ce avea să i se întâmple. De fapt, era atât de preocupat de starea bunicului, încât nici nu-l mai interesa. Spera doar să nu apară vreun polițist care să-l ia de acolo, pentru că, într-un astfel de caz, nu știa dacă mai era ceva de făcut sau nu. Nu putea decât să se roage să nu intervină nimic care ar putea facă rău bunicului său.

La un moment dat, căutându-și prin buzunare pixul, pe care știa sigur că-l avusese la el în timpul călătoriei, descoperi cele două scrisori – cea din partea asistentei medicale și cealaltă, pe care, în grabă, o lăsase necitită. Acum se uită cu mai multă atenție: da, un scris necunoscut – probabil de la doamna care urma să devină soția tatălui său. Hotărî s-o citească – și așa nu mai avea nici o importanță.

"Dragă Revel"

Revel? De ce-i spunea așa? Cum de știa acest nume? Să fi fost din oraș? Se uită repede la semnătură: Margaret Weldon. Inima i se umplu de fericire. Ea era prietena căreia putea să-i povestească totul. Într-un fel, ea sugerase această soluție, iar Dumnezeu răspunsese rugilor lui creând conjunctura.

"Dragă Margaret,

M-am bucurat enorm primind scrisoarea ta și aflând că ți-au plăcut florile. Sper să reziste, dar, dacă nu, am să-ți mai trimit.

S-au întâmplat o mulțime de lucruri. M-am rugat, așa cum m-ai sfătuit, și chiar a doua zi Dumnezeu a răspuns. Când veneam de la școală, am primit o scrisoare recomandată de la asistenta medicală care are grijă de bunicul. Este foarte bolnav, în pragul morții, dar m-a rugat să vin să discute cu mine pentru ultima dată. Se pare că și până atunci îmi scrisese o mulțime de scrisori, însă nu mi-au parvenit; presupun că le oprea tata. Asistenta mă implora practic să vin cât mai repede, pentru a-l mai găsi în viață. Așadar, am plecat cu primul tren. Tata era la New York; i-am lăsat un bilet în care îi explicam totul.

Când am ajuns, bunicul era extrem de slăbit și nu putea vorbi, dar ochii îi străluceau de fericire când m-a văzut. Și acum stau lângă el, ținându-l de mână – mâini delicate, catifelate și calde, ca ale mamei... ca ale tale – și câteodată mă rog! Mi-aș fi dorit să afli și tu, ca să te rogi pentru el – e un om nemaipomenit.

Nu știu ce măsuri va lua tata. Mi-a ordonat să mă întorc acasă, dar nu l-am ascultat. Bunicul era într-o stare mult prea gravă ca să-l părăsesc. Doctorul spune că prezența mea îi face bine și este posibil chiar să-și revină. Așadar, rămân.

Mă tem ca tata să nu trimită poliția să mă ia. Roagă-te să nu se întâmple nimic care să-i facă rău scumpului meu bunic.

Iartă-mă pentru această lungă scrisoare, dar nu am pe nimeni altcineva cu care să discut. Este o adevărată alinare să te pot numi prietena mea. Dacă ai timp, scrie-mi câteva rânduri.

Prietenul tău din pădure,
Revel".

După ce scrisoarea porni spre destinație, Revel se gândi mult la fată și-și dădu seama, surprins, că senzația atingerii buzelor ei se menținea extrem de vie, deși era posibil ca nici măcar să n-o mai vadă vreodată.

Se gândi, de asemenea, că era momentul să acționeze cumva. De aceea, mesajul de la tatăl său veni ca o mare ușurare:

"Foarte bine. Fă cum dorești, dar va trebui să suporți consecințele".

Indiferent care aveau să fie consecințele, cel puțin scăpase de groaza că putea fi luat de poliție de lângă bunicul său atâta timp cât acesta încă mai avea nevoie de el. În ziua următoare, sosi un anunț oficial al căsătoriei doamnei Natalie Temple cu domnul Hiram Radcliffe. Gata, se terminase; și nici nu fusese nevoit să asiste la ceremonie. Simțea o imensă ușurare.

După alte câteva zile, doctorul îl anunță că erau speranțe ca bunicul să se simtă mai bine, astfel încât Revel stătu ore în șir ținând în mâna sa mâna slabă a bătrânului, zâmbindu-i când acesta, deschizându-și ochii, îi zâmbea. Era cu adevărat fericit, așa cum nu mai fusese de când îi trăia mama.

Desigur, se aștepta ca tatăl său să reînceapă presiunile asupra sa, doar nu renunța niciodată, dar deocamdată nu vroia să-și facă griji; încerca să se gândească la propriul său viitor, la cum ar putea face să nu se mai întoarcă niciodată în casa tatălui său, ca să fie scutit s-o vadă pe acea străină luând locul mamei lui.

În camera în care stătea și care fusese a mamei, Revel găsi în birou, printre altele, câteva pagini de jurnal din anii studenției ei – la o facultate în apropiere de Linwood. Se gândea să se înscrie și el tot acolo, ca să poată rămâne să stea cu bunicul, măcar provizoriu. Ce mult și-ar fi dorit ca Margaret să fie undeva în apropiere, ca să poată discuta cu ea despre toate acestea! Nu peste mult timp primi o altă scrisoare de la ea:

"Dragă Revel,

Mi-ai dat o veste grozavă spunându-mi că ești la bunicul tău. Sper ca Dumnezeu să-l însănătoșească și tatăl tău să te lase să rămâi acolo. Bunicii mei au murit și mă simt foarte singură. I-am cunoscut doar pe cei din partea tatălui, pentru că părinții mamei au murit când eram foarte mică. I-am iubit mult, în special pe bunica – îmi citea și ne jucam împreună. Mă bucur că bunicul tău te iubește și te dorește alături de el. Este atât de bine să simți că există cineva care te dorește. Câteodată, mă simt deprimată că nimeni nu are cu adevărat nevoie de mine și nici nu dorește în mod deosebit prezența mea, deși toți sunt foarte amabili și buni cu mine!

Sigur că mă rog pentru bunicul tău. Ce păcat că nu ți-au parvenit și celelalte scrisori de la el. Mă bucur că această ultimă scrisoare, cel puțin, a venit ca un răspuns la ruga ta. E minunat când primești un răspuns rapid la rugăciuni.

Mă bucur, de asemenea, că ai aflat că Dumnezeu răspunde.

Sper să nu se amestece poliția, dar dacă se întâmplă așa ceva, continuă să te rogi. Dumnezeu este cu tine, atunci nu-ți mai pasă ce se întâmplă – te simți apărat.

Acum, să-ți povestesc despre flori. A trebuit să mă contrazic cu doamna Martin, care insistă să nu le păstrez. A vrut să știe de unde le am și astfel a aflat că erau de la tine. Amenință că va spune în tot orașul că ai îndrăznit să oferi flori unei străine. Îți relatez toate astea ca să te previn, în caz că își duce la îndeplinire amenințarea.

Iubesc mult aceste flori – îmi amintesc atât de mama, cât și de tine, prietenul meu din pădure. Le-am plantat într-un loc umbros, lângă niște copaci, să-și închipuie că sunt în pădure. Aș vrea să le poți vedea și tu!

Locul în care am venit este foarte însuflețit și debordează de veselie. Nu mă simt deloc bine aici... poate încă nu m-am obișnuit pe deplin cu atmosfera.

Te rog, scrie-mi. Sincer, mi-e dor de casă și tu îmi dai impresia că ești unul din cei apropiați, poate pentru că ne leagă aceeași nenorocire. În plus, vreau să știu ce s-a întâmplat cu tine și cu bunicul tău și dacă poți rămâne acolo. Îmi voi păstra speranța și mă voi ruga. Dumnezeu să te aibă în pază.

Prietena ta,

Margaret".

Când scrisoarea ajunse, bunicul se simțea deja mult mai bine și, pe măsură ce Revel o citea și o recitea, visa la clipa când va putea s-o citească și acestuia.

Pentru el, era ca și cum ar fi discutat cu adevărat cu un prieten ori de câte ori se simțea trist și descurajat. Era, de asemenea, extrem de mulțumit să știe că florile culese de el o făceau fericită pe Margaret.

Capitolul 5

Margaret adusese în discuție subiectul florilor în prima dimineață după sosirea ei.

– Mătușă Carlotta, am adus niște flori din locul unde mama obișnuia să le culeagă. Au rădăcini și mă gândeam să le plantez undeva în grădină. Te deranjează?

– Flori? întrebă mătușa cu un aer distrat, ridicând totuși privirea de pe corespondență. Vrei să spui că ai cărat flori de la o asemenea distanță? Ce prostie, draga mea! Ca și cum n-ai avea destule flori aici, în California, și fără buruienile acelea din pădure! Sigur, dacă dorești, le poți planta, dar nu vor rezista, dislocate din mediul lor natural și după o călătorie atât de lungă în timpul căreia au stat practic fără aer.

– Deloc! Au fost ambalate într-o cutie metalică și au avut rădăcinile înfășurate în mușchi. În plus, puteam să deschid oricând capacul. Mi-ar plăcea tare mult să le găsesc un loc ca în pădure, unde să le pot îngriji.

– Să chem grădinarul?

– Nu, mulțumesc. Îmi face plăcere să mă ocup eu însămi de ele.

– Doamne, ce ciudată ești! Sunt niște flori rare?

– Nu, doar flori de primăvară care cresc în pădure. Dar mama îmi povestea cât de mult îi plăceau și cum mergea să le culeagă, așa că m-am dus și eu și le-am găsit.

De data aceasta nu pomeni nimic de băiatul care i le adusese – învățase ceva din experiența trecută.

– Extraordinar! Ce copil romantic ești! De fapt, și mama ta era la fel; mă enerva groaznic cu ideile ei că păsările, veverițele, florile, toate aveau suflet și nu trebuie rănite. Bine, alege-ți un loc și, dacă ai nevoie de ajutorul grădinarului, spune-mi! Numai că, draga mea, în curând vei fi atât de ocupată cu înotul, petrecerile și dansul, încât nu vei mai avea timp să te ocupi de bietele plante care, probabil, vor muri.

Margaret o privi uimită, fără însă să mai întrebe nimic; înțelesese repede că mătușa ei era complet insensibilă și lucrul acesta o dezamăgi profund. Își alese un loc mai retras și, cu ajutorul grădinarului, planta florile. Câteodată, când nu mai suporta ceata gălăgioasă de tineri permanent

prezenți, mergea acolo, printre florile ei dragi, încercând să înțeleagă ce era bine și ce era rău.

Acestea erau noțiuni foarte vagi în lumea în care sosise. Dacă se sugera că un anumit lucru nu e corect, răspunsul invariabil era: "Cine spune asta? Cred că putem face, dacă așa ne place. Oricum, eu așa voi face".

Cel puțin, acesta era principiul lui Bailey Wicke a cărui prezență era uneori atât de agasantă, încât Margaret simțea nevoia să fugă undeva cât mai departe. Nu putea spune că-i displăcea total, dar de cele mai multe ori ceea ce făcea el venea în contradicție cu principiile ei și până și pe ea o agasa că trebuia să refuze mereu propunerile lui. Individul acesta voia mereu să facă tot felul de nebunii și întregul grup era gata să pună în aplicare cele mai trăsnite idei.

Dar divergențele apăreau pe toate planurile, prima înregistrându-se chiar în prima zi, după prânz.

– Ei, Margaret, acum să stabilim câteva lucruri, începu mătușa ei. Mai întâi, cum vrei să ți se spună: Mag, sau Margo, sau Marge, sau pur și simplu Peggy?

– Îmi place numele așa cum e, răspunse ea total nedumerită. Prefer să mi se spună Margaret, numele pe care mi l-a dat mama; întotdeauna mi-a plăcut.

Era rândul mătușii să se arate nedumerită.

– Da? Ce ciudat! O fată care să fie mulțumită de numele ei! Majoritatea fetelor pe care le cunosc preferă să-și aleagă diminutive excentrice.

– Mamei nu-i plăceau diminutivele.

– Cum dorești. Oricum, amicii îți vor găsi foarte curând un alt nume.

Acesta fusese doar începutul.

– Și acum, să ne ocupăm de garderoba ta. Spune-mi de ce ai nevoie.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de nimic. Mi-am cumpărat garderoba pentru iarnă chiar înainte de a veni aici, așa că am tot ce-mi trebuie.

– Draga mea, încă nu știi ce-ți trebuie aici, unde e o lume total diferită de cea în care te-ai obișnuit. De altfel, e normal ca la vârsta ta să nu știi să alegi foarte bine și în orașele mici de provincie nici nu găsești lucruri deosebite, așa că ești nevoit să cumperi ce ți se oferă.

– Nu mi-am cumpărat hainele din orășelul în care locuiam. Am mers la New York, la magazinele de unde mama obișnuia să le cumpere – magazine de lux. Mama avea o prietenă care era proprietara unui astfel de magazin. Acum, această doamnă deține două pe Fith Avenue și ea m-a sfătuit ce să cumpăr; știa ce ne plăcea și uneori chiar aducea din străinătate diferite lucruri pentru mine. În plus, întotdeauna beneficiem de prețuri reduse la ea.

– Adevărat? Asta e ceva extraordinar. Adu-mi să văd și eu câteva din hainele cumpărate.

Margaret reveni după câteva minute cu câteva haine pe braț.

– Ei bine, nu sunt deloc rele, recunoscu mătușa după ce le examină materialul și croiala. Foarte conservatoare, e adevărat, dar altminteri arată foarte bine. Ce altceva mai ai?

– Vino mai bine în camera mea să te uiți, spuse Margaret, încercând din răsputeri să se stăpânească.

– Da, este o idee foarte bună. Rochiile pe care le-am văzut sunt foarte bune pentru început, dar vei avea nevoie de o mulțime de altele pentru a ține pasul cu tinerele de aici.

– Trebuie?

– Sigur că da, dacă vrei să reușești.

– Ce înseamnă "să reușesc", mătușă? Nu sunt foarte sigură că-mi doresc genul de reușită la care te referi.

– Cum să nu! Doar pentru asta te-am chemat aici. Am simțit că e de datoria mea să fac acest lucru pentru tine. Trebuie să te faci cunoscută, să te distrezi, să fii invitată în toate cercurile mondene și, în cele din urmă, vei reuși să faci o partidă strălucită.

– Bine, dar ce rost are? Nu mi se pare același lucru cu o căsătorie fericită.

– Prostii! Sigur că o partidă strălucită îți aduce fericire. Asta înseamnă să ai o mulțime de bani, un soț care te adoră, să poți merge oriunde și să faci orice dorești – să cumperi tot ce-ți place și să ai ușile deschise peste tot.

– Dar toate acestea nu ar compensa lipsa dragostei.

– De ce să nu ai și dragoste, prostuță romantică? Ești frumoasă și, dacă știi să ai grijă de tine, vei avea parte de

oricât de multă dragoste dorești. Frumusețea face ca bărbații să se îndrăgostească; și hainele contribuie mult la înfățișare.

Între timp, Carlotta deschise ușile șifonierului și luând pe rând fiecare rochie, își dădu seama că modelele alese de Margaret erau nu numai foarte frumoase, dar și sofisticate.

– Dar nu ai pantaloni, sau șorturi și practic toată lumea poartă așa ceva.

– Nu, nu-mi plac și nici nu port.

– E ridicol!

– Îmi pare rău. Dacă ți se pare că nu voi fi îmbrăcată potrivit pentru un anumit loc unde vrei să mergem, pot rămâne acasă.

Cuvintele ei rostite calm îi amintiră imediat Carlottei de fermitatea blândă a surorii ei, dar își mască neplăcerea printr-un râs fals.

– Desigur, dacă vrei să te încăpățânezi, există și acest refugiu, dar bănuiesc că, în scurt timp, vei renunța la aceste idei. Și acum, cred că e timpul să mergem la salonul de coafură și cosmetică unde ți-am făcut o programare. Vreau să hotărască o stilistă ce ți s-ar potrivi mai bine în ceea ce privește coafura, tipul de pudră și ruj.

Margaret rămase câteva clipe să privească munții și marea din depărtare, încercând să-și stăpânească lacrimile și să găsească înăuntrul ei puterea de a răspunde calm.

– Îmi pare rău, mătușă Carlotta, că te dezamăgesc, dar nu merg. Nu-mi place să port unghii lungi roșii și nici să mă

fardez. Știu că mă consideri o țărăncuță care habar nu are de ceea ce se poartă și nu e în ton cu lumea, dar eu nu vreau să fiu ca toată lumea și nici nu pot. Dacă acest lucru te dezamăgește atât de mult încât nu vrei să mai stau aici, mă întorc de unde am venit. Am fost fericită acolo și oamenii mă acceptau așa cum sunt. Am venit aici pentru că ești sora mamei mele și am crezut că vei fi ca ea. Mama n-ar fi niciodată de acord cu astfel de lucruri și vreau să fiu în continuare așa cum m-a învățat ea.

– Dar mama ta nu mai e pe pământ și ideile ei era deja învechite. Ah, Dumnezeule! exclamă ea, agasată, văzând că Margaret începe să plângă. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-ai decât să fii în continuare demodată. Numai că, dacă ți-ai da seama ce impresie faci, te-ai schimba cu siguranță. Mai ales că unul din băieții care reprezintă una din cele mai bune partide din ținut se arată interesat de tine. Nu ești încă suficient de matură să-ți dai seama ce înseamnă așa ceva, dar eu, da. Nici nu speram să produci o impresie atât de puternică asupra lui de prima dată când te-a văzut!

– Cum adică?

– Vorbesc despre Bailey Wicke, dacă tot nu ai înțeles. Nu știi că valorează milioane și că, peste un an și jumătate, când va deveni major, va intra în posesia lor?

– Sincer, mătușă Carlotta, nu înțeleg. Ce legătură au milioanele lui?

– Cum poți fi atât de naivă?

Pentru tine nu înseamnă nimic faptul că un băiat fabulos de bogat este nebun după tine și-l poți avea fără nici un efort?

– Să-l am? Îngrozitor! Doar nu te gândești serios să mă aranjez și să încerc să prind în mreje pe cineva ca apoi să se însoare cu mine, acum, când sunt la vârsta asta! Te rog, nu mai vorbi așa; mi se pare oribil. Încă nu mă gândesc să mă mărit, dar, dacă aș face-o, nu l-aș alege pe el în nici un caz.

– Nu l-ai alege pe el? Trebuie să fii nebună! Este frumos ca o poză și toate fetele din această zonă ar da orice să-l aibă. Și tu? Nu crezi că arată superb?

– Da, arată foarte bine, dar pe mine nu mă interesează doar un chip frumos. Mi-ar plăcea să aibă caracter și să nu-și mai piardă timpul.

– Dar nu are nevoie să facă absolut nimic! Gândește-te cum ar fi să fii soția lui, să ai câți bani vrei.

– Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Nu aș putea iubi un bărbat doar pentru banii lui. Pur și simplu nu aș putea! Iar căsătoria fără dragoste ar fi ceva îngrozitor: un păcat!

– Ești irecuperabilă – cu adevărat fanatică. E inutil să încerc să fac ceva pentru tine dacă începi cu astfel de prejudecăți anormale. Încerci să urmezi tiparul mamei tale, așa cum ți-l închipui, fără să știi că, de când trăia, era considerată demodată. Uiți că e moartă și că timpurile s-au schimbat. Dacă nu trăiești în prezent, nu vei ajunge nicăieri.

Margaret abia își putea stăpâni lacrimile. I se părea o

cruzime din partea mătușii ei să vorbească așa și știa că nu avea nici un rost să se contrazică. Pur și simplu gândeau diferit. Simțea că viața ei era lipsită de sens. Și totuși, zâmbi luminos, părând să aducă în jurul ei tot seninul.

– Cred că aș putea ajunge în rai, chiar dacă sunt așa cum spui, răspunse ea blând.

Arăta atât de diafan și inocent, încât, cu o reacție total neașteptată, mătușa ei îi sărută ochii încă umezi de lacrimi.

– Oh, micuță ciudată! spuse ea cu un fel de remușcare. Fă cum vrei. Cu aceste idei ale tale, e posibil să ajungi în rai, dar aici, pe pământ, vei avansa foarte greu. Or, pe pământ trăiești; nu poți intra în rai când dorești.

– Asta așa este, oftă fata, melancolică.

***

Bunicul se simțea mai bine – era cert. Revel își dădu seama el însuși de acest lucru, după licărul din privirea obosită a bătrânului, linia ridurilor din jurul buzelor acestuia, tremurul mai puțin perceptibil al mâinilor, dar și după încrederea ce se citea și pe chipul asistentei și pe cel al medicului.

Și, într-o zi, medicul putu să se pronunțe clar:

– Ei bine, tinere, bunicul tău își revine și însănătoșirea lui ți se datorează ție: dacă nu ai fi venit când te-a chemat, ar fi murit de mult. Avea mare nevoie de tine!

– Așa cum și eu aveam nevoie de el. Într-o zi, poate am să vă povestesc.

Se simțea bucuria în casa de la marginea șoselei și, după ce fuseseră despărțiți atât de mult timp, bunicul și nepotul deveneau din ce în ce mai apropiați, într-o relație care părea vitală pentru amândoi.

– Povestește-mi mai mult... În ce condiții ai plecat de acasă?

– Tata tocmai îmi spusese că intenționează să se recăsătorească și m-a cuprins disperarea. Trebuia să plec undeva, oriunde și, dacă nu m-ai fi chemat, nu știu ce-aș fi făcut. Sunt convins că nu aș fi rămas acasă.

– Da... încuviință bunicul, după o pauză lungă. Era de așteptat la un moment dat. Ești convins că ai avut dreptate să faci asta?

– Absolut.

– Și ce efect a avut inițiativa ta?

– S-a întâmplat să plec în timp ce el era la New York. Când a venit și a găsit biletul pe care i l-am lăsat, s-a înfuriat îngrozitor și mi-a poruncit să mă întorc. I-am răspuns că nu puteam să te las singur aici. M-a amenințat că mă dezmoștenește și nu mă mai sprijină financiar, nu-mi mai plătește studiile dacă nu mă întorc imediat. Erai atât de

bolnav, încât nici nu m-a mai interesat ce-mi spunea el, dar, după câteva zile, i-am scris și l-am rugat să discute cu viitoarea lui soție despre aceasta și s-o lase pe ea să hotărască dacă nu e mai bine să lipsesc un timp.

– Și? Colțul buzelor i se ridică într-un zâmbet abia schițat. Care a fost răspunsul?

– Anunțul căsătoriei. Și ieri, ordinul să merg la facultatea pe care el o alesese pentru mine, pentru a da examen de admitere.

– Nu te-ai dus. De ce?

– Nu vreau să urmez acea facultate; niciodată n-am vrut. Îți voi spune mai târziu motivele; e o poveste lungă. Dar mă gândeam că, în curând, voi putea discuta cu tine despre toate acestea. Aș vrea să merg la o facultate din apropiere, la cea unde a învățat și mama, dacă se poate. Bătrânul încuviință din cap, cu privirea strălucindu-i de bucurie. M-am gândit să fac astfel încât să fiu admis prin propriile mele forțe. Nu vreau ca tata să plătească pentru ceva ce nu i-ar plăcea și de fapt, nici n-ar face-o; mai degrabă ar porunci să fie ascultat.

– Ce-ar spune tatăl tău de ideea de a te înscrie la facultatea de aici?

– Nu i-ar plăcea. Pe de altă parte, însă, nu sunt sigur că m-ar opri. E mare amator de a face economii și poate s-ar gândi că astfel aș deveni independent. Mizez însă pe doamna aceea; nu cred că mă vrea în preajma ei, tot așa cum nici eu

nu vreau să am nimic de-a face cu ea și, firesc, și ea va fi interesată ca tata să nu plătească pentru studiile mele.

– Ai ceva dovezi în sprijinul teoriei tale, Revel, sau e vorba doar de intuiție?

– Mă bazez pe intuiție.

– E un raționament inteligent. Uite cum stau lucrurile: când te-ai născut, m-am gândit îndelung și, în cele din urmă te-am înscris la facultatea despre care vorbeai, cea de aici, de lângă Lindwood. E o instituție academică foarte serioasă, bazată pe o credință creștină foarte solidă. Întotdeauna am avut încredere în instituțiile de învățământ mai mici, nu neapărat celebre, fiind convins că oferă un mediu de studiu mai sănătos și te poți forma mai bine. Pe asta m-am bazat când am luat decizia, deși știam că este în zadar, pentru că tatăl tău nu va admite nimic altceva în afara voinței lui. Dar, m-am rugat tot timpul să fii îndrumat spre calea cea bună și, totodată, am început să pun deoparte, puțin câte puțin, o sumă pentru studiile tale, sau pentru orice altceva ai avea nevoie. Am făcut-o cu mare plăcere și iată, banii aceștia sunt acum în bancă și dacă vrei să te folosești de ei, sau ai permisiunea de a-i folosi, voi fi foarte bucuros. Nu este o sumă mare, dar la aceasta se va mai adăuga ceva când vei fi major și încă o sumă după moartea mea. Nu vei fi bogat, dar nici nu vei suferi. Banii pentru facultate sunt ai tăi chiar de acum, dacă îi accepți. Aș fi extrem de bucuros să te am lângă mine cât mi-a mai rămas de trăit, dar nu trebuie să te lași

influențat de dorințele mele. Trebuie să faci așa cum consideri că e bine și, desigur, până la majorat, ceea ce ți se permite.

Era atât de multă liniște în acea dimineață de vară, încât parcă pământul și cerul așteptau decizia cu răsuflarea tăiată.

– Bunule! izbucni Revel, cu vocea tremurând de emoție, îngenunchind lângă scaunul pe care stătea bunicul lui. Cum îți voi putea mulțumi vreodată pentru acest gest minunat? Sigur că primesc acești bani, dacă asta nu înseamnă că te jefuiesc și voi încerca să fiu demn de educația pe care ai visat-o pentru mine. Câteva clipe tăcu, apoi continuă privindu-l în ochi. Cred că înțelegi ceea ce simt față de tata. Nu cred că-l interesează persoana mea decât în măsura în care să mă oblige să fac ceea ce lumea se așteaptă de la fiul lui. Aș face ceea ce ar vrea el, chiar dacă nu mi-ar plăcea, atâta timp cât consider că este bine. Și... mai e ceva, ce nu ți-am spus. În seara în care tata m-a anunțat că se căsătorește, m-am dus în pădure unde nu mă putea vedea nimeni și-am început să plâng. La un moment dat am auzit pași și, când am ridicat capul, am văzut o fată – o necunoscută. Și-a cerut scuze și, înainte de a pleca, m-a întrebat dacă mă poate ajuta cumva. I-am povestit ce se întâmplase și m-a sfătuit să cer ajutor lui Dumnezeu și să nu fac nimic până ce acesta nu-mi va fi arătat, într-un fel sau altul, calea pe care s-o iau. Într-adevăr, m-am dus acasă și m-am rugat. A doua zi am primit scrisoarea de la tine. Am

știut atunci că Dumnezeu îmi pregătește drumul și cred că și acum este tot mâna lui. Îți mulțumesc încă o dată, bunule! Ceea ce-ai făcut este absolut nemaipomenit. Am așa o bănuială... că mama se bucură acum, acolo unde este... Ah, în sfârșit, am o familie!

Chiar în după-amiaza aceea, în timp ce bunicul se odihnea mulțumind lui Dumnezeu că Revel se dovedea a fi un tânăr atât de deosebit, acesta merse la facultate, cu o scrisoare de prezentare din partea bunicului, pentru a afla condițiile de înscriere. După ce discută cu câțiva profesori și chiar cu decanul, care-i făcuse cel mai minunat dar spunându-i că seamănă mult cu mama lui, Revel se întoarse acasă cu inima plină de bucurie, neumbrită decât de un singur gând: "Ah, Doamne, nu-l lăsa pe tata să intervină și să strice toată această fericire!"

– E totul în regulă? îl întâmpină bunicul încă de când urca scările.

– Da! Sunt niște oameni deosebiți. Mi-au pus o mulțime de întrebări, printre altele în ce stadiu sunt la matematică și la latină, ce medii am la toate materiile și păreau foarte interesați. Au spus că vor cere de la liceul la care am învățat diploma, dar că va trebui să dau și examen de admitere. Apoi, domnul doctor Anderson i-a spus fratelui său: "E exact ca mama lui, nu ți se pare?" Doamne, ce fericit am fost!

Bunicul zâmbi mulțumit; trăia visul pe care nu sperase să-l vadă îndeplinit.

În aceeași seară, Revel scrise tatălui său și, sfătuit de bunic, nu menționă nimic de suma ce i se oferise, spunând doar că acesta îl va ajuta puțin.

Bunicul era un om înțelept și, având în vedere experiența sa cu ginerele, știa că nu e bine deloc să se afle că planurile lui pentru instruirea băiatului se realizau. Pe de altă parte, nici nu vroia să încurajeze teama și lipsa de încredere – deși justificate – pe care băiatul deja le simțea față de tatăl lui.

"Tată,

Am discutat mult cu medicul și se pare că este important ca eu să rămân aici, deocamdată. Bunicul se simte mai bine, dar trebuie să fim în continuare foarte atenți. E foarte fericit că sunt lângă el.

Îmi pare rău că te dezamăgesc în ceea ce privește planurile legate de facultate, dar e mai bine să stau o vreme aici. M-am interesat la facultatea din Linwood și voi da examenul de admitere chiar mâine. E o facultate acreditată și deocamdată îmi satisface cerințele. Desigur, dacă va fi cazul, mă voi putea transfera ulterior. Nu te va costa nimic. Mă voi descurca singur și mă va ajuta și bunicul. Voi locui la el și, cum școala e relativ aproape, pot merge pe jos, și există și un autobuz.

Te rog, prezintă soției tale scuze din partea mea, pentru că nu am fost acasă la venirea ei, dar sunt convins că va fi de

acord cu mine că am procedat corect și că astfel veți fi mai fericiți.

Sper să mă înțelegi,

Fiul tău".

Trimițând această scrisoare, Revel simți că nu mai exista cale de întoarcere.

Își luă cu succes examenele de admitere, fără a mai fi terorizat de posibilele reproșuri ale tatălui dacă rezultatul nu ar fi fost perfect și, când decanul Anderson îl invită împreună cu bunicul – un vechi prieten al său – la o plimbare cu mașina, Revel simți că o nouă viață își așterne căile în fața lui. Tot la îndemnul bunicului, după câteva zile scrise din nou tatălui:

"Trebuie să te anunț că am trecut toate examenele și sunt acum student la Facultatea Linwood".

Răspunsul veni abia după alte câteva zile:

"Nu mă surprinde încăpățânarea deciziei tale. Cum dorești! Dar te previn că, atunci când, după eșec, vei veni la mine târându-te să-mi ceri ajutorul, nu vei găsi la mine nici un sprijin. Ești absolut singur. Suportă consecințele!"

În mod surprinzător, citind această scrisoare crudă, Revel își simți ochii plini de lacrimi. Poate că, în subconștient, se așteptase la un cuvânt de laudă. Unii tați ar fi fost mândri de faptele fiilor lor, chiar dacă la început nu fuseseră de acord cu ele. Revel arătă scrisoarea și bunicului.

– Acum trebuie să arăți ce poți, băiete, spuse acesta zâmbindu-i încrezător.

Capitolul 6

Se organizase o întrunire în scop caritabil la biserica Trinity din Sumter Hills, iar Sarah Martin dădea fiecăreia de lucru: coseau haine pentru niște copii al căror tată murise într-un accident de mină.

– Să fiți atente cum coaseți! Avem cea mai bună reputație și știți cât le place să critice tocmai celor ce primesc ceva pe gratis.

– Dar... doamnă Martin... nu s-a lăsat cam puțin material pentru tiv?

– Deloc! Trebuie să facem economie; doi centimetri sunt prea mult!

– Oare nu va obiecta soția preotului? Spunea că o adevărată economie se face dacă tivul e suficient de mare pentru ca rochița să fie lungită când e nevoie.

– Dacă doamna Castor vrea să dicteze, mai bine ar fi aici în timp ce se lucrează. E aproape ora prânzului și ea nu a apărut. E adevărat că nu e decât de câteva luni în orășelul nostru, dar cu atât mai mult nu are dreptul să dicteze, mai ales că nu ea a donat materialul.

– Unul din copiii ei – cel mai mic – e bolnav.

– Întotdeauna copilul ei e bolnav; după părerea mea, e îngrozitor de răsfățat.

– Ssst! Vine fiica ei cea mare.

– Bună dimineața doamnelor, spuse Rose Castor intrând cu un platou acoperit cu un șervet. M-a trimis mama să vă aduc aceste prăjituri calde. Faceți o pauză și serviți-vă și vine și ea în câteva minute.

– Foarte amabil, spuse doamna Martin. Apreciem prăjiturile, deși nu apreciem absența ei când e atât de mult de lucru.

– Mama își cere scuze că nu a putut veni, dar a trebuit să aștepte un telefon de la tata în legătură cu formalitățile pentru o înmormântare.

– În acest caz, e altceva...

Rose duse prăjiturile în bucătărie și, când se întoarse, începu să discute cu Luella, fiica uneia din doamnele aflate acolo.

– Luella, să nu uit să-ți spun despre Revel Radcliffe; știi că plecase la bunicul lui, grav bolnav; acum, acesta și-a mai revenit, dar Revel a mai rămas la el și a fost admis la Facultatea Linwood.

– Mă bucur mult pentru el!

– Revel Radcliffe! exclamă indignată doamna Martin. Doar nu vreți să spuneți că două fete respectabile ca voi au de-a face cu acel ticălos. Nu va fi decât un bandit toată viața. Fiica preotului e nouă aici, dar tu, Luella, nu ai nici o scuză.

– Nu știu ce vreți să spuneți, doamnă Martin. Am fost colegi de liceu și era un elev eminent.

– Nu mă interesează rezultatele lui la învățătură. Eu mă refer la lipsa lui de moralitate – un băiat total lipsit de principii: își dezonorează tatăl, luându-și numele familiei mamei lui și a fost în mod deliberat absent de la căsătoria acestuia.

– Cum puteți vorbi așa despre el? A avut numai zece la purtare.

– Ipocritul! A reușit să înșele pe toată lumea! Nu însă și pe mine. L-am prins pescuind pe proprietatea mea și, când l-am acuzat, a încercat să se sustragă și apoi a fost foarte impertinent cu o fată care a fost în vizită la mine câteva zile. A făcut cunoștință cu ea undeva în apropierea pădurii, unde era singură și lipsită de apărare, apoi i-a trimis practic niște buruieni. Ce insultă adusă musafirei mele!

– Da, da, întări și doamna Hopkins, i-am văzut trecând pe lângă casa mea... Era aproape întuneric... Ea era foarte frumoasă și părea să-i facă mare plăcere compania lui. Cred că e genul de băiat care știe să sucească mințile fetelor!

– Nu e nici pe departe așa! îi luă din nou apărarea Luella. Nu mergea la petreceri, nu mergea cu fetele la cinema, nici măcar nu ieșea la plimbare. Când se întâmpla să discute cu vreo fată, era extrem de politicos.

– Cred că vrei să spui că ție nu ți-a dat nici un fel de atenție, insinuă răutăcios doamna Martin.

– Și totuși, față de fata aceea era foarte atent, comentă doamna Hopkins.

– Rose, mă bucur mult că nu am încă vârsta pentru a face parte din această organizație; n-am mai auzit până acum asemenea bârfe! trase concluzia Luella. Și se pretind bune creștine! Să plecăm de aici.

– Cred că amândouă sunt îndrăgostite de el! continuă doamna Hopkins, cu aceeași răutate. Și când te gândești că una din ele e fiica preotului! Mă întreb dacă mama ei știe..

– Ssst! Vine!

– Și ce dacă? Ar trebui să i se spună...

– N-ați mâncat? spuse doamna Castor intrând, în liniștea deplină care se așternu brusc. Prăjiturile astea sunt bune cât sunt calde.

– Te așteptam pe tine, bineînțeles, salvă aparențele doamna Martin, erijată în purtător de cuvânt al întregii asistențe.

***

După o săptămână de cursuri, câțiva studenți mai mari îl abordară pe Revel:

– Nu vrei să vii la întâlnirea noastră de diseară și, dacă îți place, să te înscrii și tu în organizație? întrebă Jim Gray, prezentându-și și colegul – Bill Pentecost.

– Despre ce e vorba?

– Vino să vezi. Ne întâlnim la ora șapte în prima sală de curs pe dreapta. Ne-ar face plăcere să vii și tu.

– Voi încerca, dar nu promit să vin în mod regulat, pentru că trebuie să-mi petrec mare parte din timp cu bunicul, care a fost foarte bolnav.

Revel se duse și văzu că era vorba despre un grup de studenți care se întâlneau săptămânal pentru a se ruga și a citi Biblia. Pentru el, era ceva nou și-i povesti și bunicului. Acesta îi sugeră imediat să-i invite acasă la ei la următoarea ședință, pentru a-i cunoaște mai bine.

Astfel, în câteva săptămâni, centrul de interes al grupului deveni ferma bunicului unde, după cele câteva minute de rugăciune și citire a unui pasaj din Biblie, seara continua de multe ori cu discuții interesante la o cafea și o prăjitură.

Revel învăța cu adevărat să se roage și doamna Martin ar fi fost foarte surprinsă să-și vadă subiectul înverșunatei sale bârfe într-o astfel de ipostază... asta în măsura în care putea fi mișcată de ceva.

În una din acele seri, după ce colegii plecară, Revel îi scrise lui Margaret; deși fusese ocupat în ultimul timp, se

gândise mult la ea și abia aștepta să-i împărtășească noua lui experiență.

"Dragă Margaret,

Nu ți-am putut scrie până acum, pentru că am fost ocupat; s-au întâmplat multe lucruri și tot timpul m-am gândit la tine, abia așteptând să-ți spun și ție.

În primul rând, bunul se simte mai bine; poate face chiar câțiva pași. Desigur, trebuie să avem în continuare mare grijă. În orice caz, sunt foarte bucuros și mă simt grozav în compania lui.

O altă veste: tata s-a căsătorit la două săptămâni după ce te-am întâlnit. Mi-a scris să mă întorc imediat, i-am răspuns că deocamdată nu pot, pentru că asta i-ar fi înrăutățit starea bunicului, după care ți-a trimis anunțul oficial al căsătoriei lui.

În altă ordine de idei, sunt student la Facultatea Linwood și atmosfera de aici îmi place mult. M-am consultat cu bunul, i-am spus ce intenții am și, din fericire, acestea coincideau cu planurile lui pentru mine. L-am anunțat pe tata și i-am spus că nu-l va costa nimic, fără însă a-i da amănunte despre rolul jucat de bunul, de la care am, de fapt, banii de studiu. Ca răspuns, tata m-a avertizat că, din moment ce-am vrut independență să mă descurc singur, fără să-i cer vreodată ajutorul.

Am impresia că soția lui nu vrea să mă întorc acasă, dar mie îmi convine situația.

Mai este ceva legat de viața la această facultate, care ți-ar plăcea mult și de care, eu personal, n-am mai auzit.

Este vorba de o organizație ai cărei membri se întâlnesc în fiecare săptămână pentru a studia Biblia și a se ruga. Nu face parte din programa școlară – este o inițiativă a studenților, niște tipi absolut grozavi.

Și bunicului îi place și i-a invitat la noi acasă. Asistă și el la întruniri, invitat de ei. Bunul e un tip grozav; mi-ar plăcea să-l cunoști.

Am aflat că și fetele au o astfel de organizație.

Vezi, încep să învăț să mă rog și să învăț și regulile. Se pare că sunt multe reguli în Biblie, pentru a fi sigur că primești răspuns. Iată pe cea pe care am învățat-o în seara aceasta: Iubește-l pe Domnul Dumnezeul tău și El îți va îndeplini toate dorințele inimii. Asta merită încercată.

Nu speram ca totul să iasă atât de bine. Mulțumesc lui Dumnezeu că a aranjat lucrurile așa și sunt student al acestei facultăți. Cât despre viața în compania bunicului, este o experiență extrem de interesantă.

Îmi pare rău că nu-ți prea place unde stai acum. Sau, poate că, de când mi-ai scris, lucrurile s-au aranjat deja. Ar trebui să ai un cămin cât se poate de plăcut; meriți din plin, după sufletul tău bun.

Acum, trebuie să pun capăt scrisorii mele și să învăț pentru mâine, dar sunt extrem de bucuros că ești prietena mea și pot să discut cu tine din când în când.

Te anunț dacă intervine ceva nou.

Revel"

Pentru o clipă simți nevoia să sărute scrisoarea, înainte de a i-o trimite. "Prostii!" își spuse el imediat și începu să învețe. Își explică această pornire prin faptul că era singur, iar Margaret îi amintea de modul în care vorbea și gândea mama lui.

***

De mult nu mai fusese Revel atât de fericit ca în iarna care urmă, nici măcar când mama lui trăia pentru că își dădea seama de suferința ei și, în plus, tatăl lui făcea ca atmosfera să fie mereu încordată și intervenea în planurile lor, bineînțeles stricându-le.

Acum, însă, simpla companie a bunicului îl făcea extrem de fericit.

Pe de altă parte, Margaret nu se simțea deloc în largul ei în noul cămin.

Mătușa Carlotta, deși cedase atunci când nu putuse avea o victorie imediată; totuși, nu renunțase la încercarea de a o schimba pe Margaret, după modelul celorlalte fete. De altfel, dându-și seama de firea sensibilă a fetei, abordă o nouă tactică: privirea dezaprobatoare, nemulțumită, cu care o examina de fiecare dată când mergeau undeva seara împreună, avea un efect mai dureros decât orice alte cuvinte.

Erau multe aspecte asupra cărora nu cădeau de acord: îmbrăcăminte, fumat, băuturi, distracții, dar mai ales asupra lui Bailey Wicke. Carlotta își propusese să-și asigure nepoata cu milioanele lui Wicke, iar acesteia nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să fie în compania lui. În plus, îi displăcea și ideea de a se dispune de ea ca de o proprietate.

Pe Margaret nu o interesau deocamdată planurile de căsătorie, ba chiar îi repugna maniera în care o preocupau pe mătușa ei. Iubea natura, îi plăcea să facă lungi plimbări în aer liber, să citească, să studieze. Era însă foarte des întreruptă și deranjată de banda de tineri gata să se distreze, pe care, de altfel, îi bănuia că o folosesc drept pretext pentru a profita de ospitalitatea mătușii ei. În apropiere nu erau decât câteva școli gen pension unde tinerele bogate își desăvârșeau educația urmând cursuri de dans, călărie, limbă franceză, în sfârșit tot ce trebuia ca fiecare apariție pe scena mondenă să fie un succes. Mai exista și un liceu, dar Margaret terminase liceul chiar înainte de a veni acolo.

Ceea ce o interesa pe ea era o facultate.

– Bine, dar de ce vrei să continui studiile, scumpa mea? o întrebă mătușa, văzând-o interesată. Ai și așa o cultură destul de solidă. Și apoi, costă foarte mult... Eu nu mi-aș irosi nici timpul, nici banii pentru așa ceva. Repet, nu ai nevoie de asta. Oricum, se vede că ești o persoană inteligentă. Vei vedea ce viață trepidantă e iarna aici. Și apoi, chiar dacă ar exista o facultate prin apropiere, tot n-ai avea timp de studiu după ce se deschide sezonul.

Margaret o privi mâhnită și descurajată, dându-și seama cu groază ce-ar fi însemnat să-i fie tutore.

Tutore îi era un prieten mai în vârstă al tatălui ei care avea grijă de mica ei moștenire, trimițându-i o sumă în mod regulat; era bucuros să-i dea un sfat, când i se cerea, lăsând-o însă pe ea să-și hotărască viața, deoarece Margaret făcuse dovada înțelepciunii și maturității ei.

Pentru mătușa Carlotta, important nu era decât succesul social al nepoatei ei și era foarte mulțumită atâta timp cât Margaret primea zilnic invitații la petreceri. Pentru Margaret, însă, fiecare astfel de ieșire însemna câte un mic rabat de la standardele educației primite de la mama ei și de la propriile ei convingeri.

Se eschiva ori de câte ori putea, dar în schimbul oricărui refuz al unei invitații avea de suportat o tensiune și mai accentuată în relația cu mătușa ei.

Nu-i plăcea să fie în preajma acelor tineri care beau mult prea mult, tot așa cum nu-i plăcea nici când se râdea de ea că refuză un cocteil și totuși se găsea iar și iar pusă într-o situație fără ieșire.

Printre cei din grup erau și câțiva băieți și fete care ar fi putut constitui o companie plăcută, dar erau toți atât de mulțumiți de viața searbădă pe care o duceau, încât n-ar fi renunțat pentru nimic în lume.

Cel mai greu era să-l suporte pe Bailey Wicke, care era bine primit la orice oră în casa Carlottei. Câteodată, o invita la o partidă de tenis toată dimineața. I-ar fi făcut plăcere dacă Bailey n-ar fi întrerupt jocul de nenumărate ori pentru a flirta cu ea, spunând tot felul de platitudini pe care Margaret le detesta.

Într-o zi, Margaret profită de invitația unei amice de a o lua la cumpărături cu mașina, în orașul cel mai apropiat și, în timpul petrecut de aceasta în magazine, merse să se intereseze la facultatea de acolo. Avu norocul să-l găsească pe decan în biroul lui și, după ce dădu pe loc un test preliminar, primi asigurarea că, dacă va avea rezultate satisfăcătoare și la celelalte examene, va fi admisă cu mare plăcere la cursurile lor.

Seara, acasă, când mătușa o întrebă cum și-a petrecut ziua, Margaret îi dădu vestea ei și grupului de tineri prezenți, pe un ton indiferent:

– Am fost la facultate și am dat primul examen de admitere. Poimâine mai dau unul și săptămâna viitoare încă două și, dacă voi fi admisă, voi începe studiile pe data de întâi a lunii următoare.

Se lăsă o liniște desăvârșită timp de câteva clipe, apoi toți izbucniră într-un cor de proteste.

– Draga mea, începu mătușa Carlotta, nu sunt deloc de acord. E absurd. Nu vei avea timp să înveți tocmai acum când începe sezonul distracțiilor și va fi atât de multă agitație aici.

– Eu nu voi mai sta aici. Am ales deja o cameră la cămin și voi putea învăța. Doar știi că am venit cu gândul să-mi continuu studiile.

– Pe naiba! spuse Bailey Wicke ridicându-se brusc și venind, cu pași mari, în fața ei. Ai venit aici să te măriți cu mine și chiar așa se va întâmpla imediat cum devin major, adică foarte curând. Nu vreau să fii atât de școlită. Nu-mi plac femeile care învață mult – sunt dificile. Îmi place așa cum ești; arăți bine, vorbești frumos și asta e de-ajuns pentru soția mea! O soție atât de bogată cum vei fi tu nici nu are nevoie de mai mult. Ar fi o prostie să-ți pierzi timpul învățând. Oricum, nu sunt de acord. Crede-mă, ne vom distra de minune după căsătorie. Scoate-ți ideea asta din cap și să nu te mai aud vreodată vorbind despre așa ceva.

– Vai, Bailey, spuse Margaret pe un ton blând și vesel, în timp ce celelalte fete asistau cu răsuflarea tăiată, ce nostim ești! Scoate-ți ideea cu însurătoarea din cap; n-am avut

niciodată nici cea mai mică intenție de a mă căsători cu tine. N-aș face-o nici dacă ai fi singurul bărbat din lume. De fapt, nu vreau să mă căsătoresc. Prefer să-mi continuu studiile.

Bailey nici nu o luă în seamă; continuă să-și susțină punctul de vedere, spunând că el însuși preferă să nu urmeze cursuri la facultate, pentru că nu vede nici un avantaj în așa ceva.

– Nu-ți trebuie să mai înveți absolut nimic, trase el concluzia, arogant, decât cum să te fardezi și cum să te îmbraci mai sexy. Ah, da, și să dansezi! Dar asta am să te învăț chiar eu; începem mâine seară.

– Vezi? Iar te pripești, am alte planuri pentru mâine seară.

Celelalte fete o priviră lung, nevenindu-le să creadă că practic dădea cu piciorul atâtor milioane și unei cereri în căsătorie făcute chiar și așa.

Și în ochii mătușii Carlotta se citea o dezaprobare rece, preludiul reproșurilor crunte ce aveau să urmeze după plecarea celorlalți.

În schimb, Margaret, bucuroasă de a fi luat inițiativa, discuta și glumea liniștită. În timp ce se aduceau înghețatele și băuturile, se strecură pentru a trimite telefonic o telegramă tutorelui ei:

"M-am înscris aici la universitate. Am nevoie imediat de câteva sute de dolari. Nu fi îngrijorat. Sunt atentă. Sunt sigură că e un pas înțelept. Mulțumesc.

Margaret"

Reveni repede, fără să i se fi observat lipsa, chiar la timp pentru ca Bailey să-i ofere un pahar cu bere; el însuși avea în mână un pahar cu șampanie și, înainte de a bea, toastă zâmbind: "Pentru viitoarea mea soție!"

– Minunat! spuse Margaret, cu un zâmbet malițios. Sper să fie o blondă superbă, cu ochi albaștri ca safirul.

Apoi, în amuzamentul general, bău până la ultima picătură, fluturându-și părul negru.

A doua zi, își ajută mătușa la organizarea unei acțiuni sociale pe care aceasta o planificase și abia foarte târziu veni momentul admonestării ei pentru "acea nebunie". Dar, cum Margaret primise deja confirmarea trimiterii banilor pentru taxa școlară, era atât de veselă, încât nu-i mai păsa de nimic.

– Ah, draga mea, sunt atât de obosită, încât va trebui să amânăm discuția pentru mâine dimineață după micul dejun, să spunem la ora zece. Îți voi spune unele lucruri care te vor surprinde și așa sper să înțelegi.

– Îmi pare rău, dar nu voi putea la ora aceea. Trebuie să plec cu primul tren pentru a da examenul – e programat tot la ora zece. Dar, într-o zi când vei fi liberă, anunță-mă și voi veni să discutăm. Sper ca și eu să-ți pot spune multe lucruri.

– Draga mea, nu se poate să pleci tocmai mâine. Nu ți-am spus că mama lui Bailey dă o petrecere în onoarea ta? Ar fi

foarte nepoliticos să lipsești, doar a trimis vorbă de acum o săptămână rugându-te să-ți rezervi această zi. A și trimis deja o mulțime de invitații.

– Îmi pare rău că ai lăsat-o să facă acest lucru; în nici un caz nu aș fi mers la o petrecere dată în onoarea mea, pentru că ar părea că într-adevăr este ceva între mine și Bailey, când în realitate nu este și nici nu va fi vreodată nimic.

– Nu m-aș grăbi să fac astfel de afirmații. Ești foarte tânără și nu se știe ce vei face mai târziu.

– Este clar că nu m-aș căsători niciodată cu Bailey; nu-l pot considera nici măcar prieten, ci o simplă cunoștință. Dacă aș fi știut din timp de această intenție, ți-aș fi spus că nu mă pot duce în calitate de invitată de onoare, pentru a nu da naștere la interpretări greșite. Oricum, nu pot schimba programul acum. Profesorul cu care dau examenul vine special de la casa lui de vacanță de undeva de la munte.

– Ai putea să-i telefonezi.

– Nu ar fi onorabil din partea mea. Și-a amânat un program personal pentru acest examen.

– Prostuțo, ai idee în ce încurcătură intri? Va costa îngrozitor și nu vei putea plăti. De unde crezi că vei lua acești bani? Eu, cu părere de rău, nu te pot ajuta; și așa trebuie să fac economii.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva și nu aș accepta bani chiar dacă mi-ai oferi. Știi că am o sumă de bani, nu mare, dar suficientă, și l-am rugat pe tutorele meu să o trimită la bancă.

– Nu știam că ai bani, Margaret. Dar, desigur, trebuie să fie vorba de o sumă de mizerie.

– Nu e o sumă mare, dar tata a lăsat-o în acest scop: pentru a-mi plăti studiile, așa că nu e nevoie să cer nimănui.

– Dar de ce s-o irosești așa? Ar fi mai înțelept să cumperi cu acești bani trusoul de nuntă, ca să nu-ți fie jenă că nu ești înzestrată corespunzător.

– Mi-ar fi mult mai jenă să nu fiu înzestrată corespunzător din punct de vedere intelectual. Iartă-mă, dar trebuie să mă iei așa cum sunt; nu e ușor să mă schimbi. Acum, culcă-te; arăți foarte obosită. Îmi voi lua rămas-bun acum, pentru că mâine voi pleca înainte să te trezești. Îți mulțumesc mult pentru tot ce-ai făcut pentru mine de când am venit și pentru clipele plăcute pe care mi le-ai oferit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit și nu am fost la înălțimea planurilor tale. Noapte bună și... la revedere!

Margaret o sărută și ieși imediat în timp ce Carlotta rămase bulversată, privind cu disperare în urma ei.

Capitolul 7

În prima noapte când Margaret rămase în camera sa de cămin se simți brusc foarte singură. În nici un caz nu regreta Crystal Beach, dar trăia, cu siguranță, o experiență nouă: se afla într-un loc străin, fără aproape nimeni în preajmă și era foarte obosită după ce toată ziua dăduse examene.

Deodată, Revel Radcliffe apăru în gândurile ei. Nu-i mai scrisese, pentru că își dăduse seama cât era de ocupat. Dar acum, simțea nevoia să discute cu el puțin. Rezistă primului impuls de a-i scrie, nevrând să pară prea insistentă. În schimb, reciti scrisorile lui și nu se simți singură. Era ciudat că era mult mai apropiată sufletește de acest băiat – aproape un străin – decât de oricare din grupul de la Crystal Beach. Adormi cu amintirea plăcută a sărutului lui pe buze – atât de diferit de încercările atât de insistente de sărut, pe care

reușise totuși în mare parte să le evite, ale lui Bailey Wicke. Cel puțin, bine că scăpase de individul acela. Dar... scăpase într-adevăr de el?

Chiar a doua zi, Bailey veni în oraș, la volanul elegantului automobil al tatălui său, s-o invite la o plimbare și la restaurant. Margaret îl refuză, pretextând o consultație cu un profesor și explică foarte clar că intenționează serios să-și dedice timpul studiului, nu distracțiilor. Păru atât de convingătoare, încât, pentru moment, Bailey plecă.

Reveni însă de nenumărate ori, până când, Margaret se văzu nevoită să-l roage să nu mai insiste, lăsând ca relația lor să fie mai degrabă de camaraderie.

– Dar eu te iubesc, Margaret.

– Nu, Bailey, doar crezi că mă iubești. Timpul îmi va da dreptate, când vei găsi la un moment dat adevărata dragoste.

Așadar, data viitoare când veni, Bailey se folosi de un pretext:

– Mătușii tale i s-a făcut dor de tine, așa că m-am oferit s-o aduc cu mașina. Vroia să te vadă și să discute cu tine și, cum nu există alt loc decât bancheta din spate a mașinii mele unde să nu vă întrerupă nimeni, vă voi plimba prin oraș.

Margaret nu avu de ales și se văzu nevoită să accepte de data aceasta. Mătușa Carlotta părea încântată ca un copil; de fapt, plănuia o petrecere de Crăciun și nu concepea ca iubita ei nepoată să lipsească.

Într-adevăr, se arătă de acord, mai ales că, de la acea discuție serioasă avută cu Bailey, acesta se arătă mai docil și mai puțin posesiv.

Totuși, la momentul respectiv, nu onoră invitația mătușii, așa cum promisese, pentru că i se oferi în mod neașteptat ceva de lucru pe timpul vacanței, ocazie pe care consideră că nu trebuie s-o piardă: unul din profesorii ei primise o invitație pentru el și soția sa și-i propusese să rămână să aibă grijă de cei doi copii ai lor și de mama lui.

Margaret trimise o figurină din fildeș mătușii ei și felicitări de Crăciun tinerilor din grupul de acolo, dar, cu fiecare zi care trecea, era tot mai dezamăgită că nu primea nici o veste de la Revel – doar avusese grijă să roage să i se trimită orice scrisoare primită la vechea adresă. În zadar își spunea că era absolut normal ca pentru un băiat ca el, cu atâtea preocupări și, probabil, cu o mulțime de prieteni și colegi în jur, păstrarea legăturii cu ea să nu însemne mare lucru; pentru ea, lipsa comunicării cu el lăsa un gol imens.

Nu primi decât o scrisoare plină de reproșuri de la mătușa ei, care o acuza că preferase să facă un serviciu unui străin în loc să onoreze invitația ei, presupunând că plata pentru așa ceva nu putea fi decât modică. Îi mulțumea pentru darul trimis, dar îi reproșa din nou că-și cheltuise banii, din moment ce era atât de strâmtorată, încât trebuia să-și ia o slujbă. De asemenea, o asigura că-i trimite orice corespondență.

Scrisoarea era atât de descurajantă, încât Margaret se trânti pe pat și începu să plângă. Nici măcar Bailey nu mai apăruse, întreaga sa atenție fiind concentrată asupra blondei nou-venite în Crystal Beach.

Nu fusese deloc un Crăciun vesel pentru ea și totuși nu regreta deloc atmosfera de petrecere din casa mătușii ei.

Cu puțin timp înainte de Crăciun, menajera Carlottei aduse un pachețel adresat lui Margaret.

– I-l trimiteți prin poștă, doamnă, sau îl pun în sertarul biroului ei?

– Pune-l acolo, Katie. Va veni ea aici în câteva zile.

Asta se întâmpla înainte ca Margaret să anunțe că nu mai vine. Pachețelul, conținând darul lui Revel de Crăciun pentru ea, o brățară cu pietre de cuarț roz și o scrisoare rămase uitat în sertar.

Trecură sărbătorile și Margaret își concentra întreaga atenție asupra studiului. Facultatea costa enorm și era hotărâtă să profite la maximum din punct de vedere al cunoștințelor acumulate; de altfel, și obținuse rezultate remarcabile la unele materii și era foarte apreciată.

Cu toate acestea, se hotărâse să se transfere la o altă facultate în anul următor – desigur, excluzând-o pe cea din Linwood, pentru a nu lăsa impresia că-l caută pe Revel din moment ce, după toate aparențele, acesta nici nu-și amintea de ea. Era de-acum primăvară și, de fiecare dată când o întreba pe mătușa ei dacă nu primise vreo scrisoare,

răspunsul era același: "Nu, cred că nu", până când, cu mari eforturi, se convinse să-l claseze pe Revel ca pe un moment trecător, deși plăcut, aparținând trecutului.

Când blonda lui Bailey plecă, acesta își reluă vizitele la Margaret, în speranța că se răzgândise, dar o găsi mai hotărâtă ca oricând să nu dea curs invitațiilor sale.

Mătușa Carlotta încă mai era supărată pe ea, așa că nu o invită să-și petreacă vara împreună; de altfel, făcea o călătorie în Alaska, așa că tot nu ar fi fost posibil.

Margaret își găsi din nou serviciu în timpul vacanței de vară – să aibă grijă de niște copii – numai că, de data aceasta avea posibilitatea și să călătorească.

De asemenea, se răzgândi în privința transferului la o altă facultate și începu noul an universitar tot acolo, implicându-se într-un program de studiu și mai aglomerat.

A doua iarnă trecu fără vreo veste de la Revel și acum, primăvara, când, plimbându-se în parc, văzu florile sălbatice apărute în iarbă, nu putu să nu se gândească din nou la el. Florile ei, aduse din grădina Carlottei și plantate în ghiveci, se urcaseră, neglijate de menajera de la cămin cât timp fusese plecată și, deși își propusese să meargă din nou la Sumter Hills să culeagă altele, deocamdată nu își putea permite.

Deși îi găsea tot felul de explicații și scuze lui Revel, tăcerea lui o intriga totuși.

Încerca să alunge din minte gândul că poate era bolnav, sau avusese un accident, sau chiar murise într-un accident.

Îndrăzni s-o întrebe, într-o bună zi, pe mătușa Carlotta dacă era sigură că nu sosise nici o scrisoare pentru ea și, după ce aceasta o întrebă, jignită, dacă-și închipuie cumva că-i fură scrisorile și despre ce corespondență valoroasă e vorba, de-și permite să cheltuiască bani telefonând să se intereseze de așa ceva, Margaret încercă să se consoleze cu ideea că nu va mai auzi niciodată de Revel Radcliffe. Îi promisese că o va ține la curent cu tot ce se va întâmpla și părea omul care s-ar fi ținut de cuvânt dacă ar mai fi fost în viață.

***

La asociația pentru acțiuni în scopuri caritabile a doamnelor din Sumter Hills se comenta ultima noutate. Doamna Hopkins deschise discuția, nu însă înainte de a se asigura că doamna Martin aude, deși aceasta își putea disimula foarte bine adevărata reacție.

– Ei, cred c-ați auzit ultima noutate despre lady Radcliffe... Soțul ei vrea să divorțeze. Nu mi-am închipuit că se va ajunge până acolo... Credeam că va fi mai atentă, mai ales că era la a doua căsătorie și domnul Radcliffe e un om

atât de deosebit, după cât se spune. Primul soț a murit, sau divorțase de el? Parcă tu spuneai că știi ceva de la niște rude din orașul ei, nu-i așa, Joanna?

– Da, da, vărul meu care locuiește în Rochester, New York, a fost chiar la înmormântarea lui. Se pare că doamna nu prea are noroc la soți.

– Noroc! pufni disprețuitor doamna Martin. Părerea mea e că a avut mai mult noroc decât ar fi meritat. Domnul Radcliffe e un sfânt pe pământ. A fost atât de bun și afectuos cu prima sa soție, deși nu cred că merita, nici aceea... Și acum, să fie târât prin tribunale! Nu înțeleg cum o femeie poate distruge un cămin minunat. Bietul om, ce soartă nemeritată... mai întâi îi moare soția, apoi fiul său nerecunoscător lipsește de la nuntă, punându-l într-o situație penibilă, acum a doua soție iată ce-i face! Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată; cu părul oxigenat, la vârsta ei, și cu un strat de ruj atât de gros c-ar ajunge să vopsești o bancă... și unghiile acelea roșii și atât de lungi, încât îți dau fiori...

– Nu înțeleg cum a putut alege o femeie care se fardează așa. Cred c-ar fi trebuit să fie mai atent.

– Important e că a scăpat de ea. Se spune că a plecat la Reno acum șase săptămâni. Dar, ea oricum era plecată aproape tot timpul, așa că nimeni nu a dat importanță...

– Dar cum ai aflat, doamnă Hopkins? Știu sigur că au încercat să păstreze cea mai mare discreție.

– Fiica mea tocmai s-a întors de la verișoara soțului ei, din Reno; acolo a văzut numele ei apărut în ziar și numele orășelului nostru... De fapt, asta i-a atras atenția.

– Oricum, pe noi nu ne afectează; și așa nu participă la viața comunității și nu onora nici o invitație de-a noastră. Cu prima lui soție aveam relații mult mai apropiate, deși părea mereu tristă și avea un fiu mizerabil.

– Unde o fi acesta acum?

– Nimeni nu l-a mai văzut de când s-a căsătorit tatăl lui. Unii spun că tatăl lui l-a alungat, alții că el a fugit.

– E de-o seamă cu fiica mea, așa că, în curând va fi major. Am auzit că s-a dus la bunicul lui; o fi murit bătrânul, sau s-o fi însănătoșit?

– S-a însănătoșit! Cred că nu a fost decât un pretext ca băiatul să plece și să poată face ce-i place, spuse doamna Martin.

– Fiica mea spunea că e la facultate, interveni soția preotului.

– Tare m-aș mira! Sau, poate că tatăl lui a putut plăti să fie acceptat în cine știe ce facultate, continuă doamna Martin, răutăcios.

– Spuneți-mi și mie despre ce e vorba. Ce-a făcut doamna Radcliffe? întrebă una din doamne care fusese plecată din oraș toată iarna. Va primi pensie?

– Vă spun eu că el va câștiga procesul și...

– Ssst!

Vine preotul și știți că nu-i place să se bârfească; doar în slujba de duminica trecută a atras în mod special atenția asupra acestui lucru.

– Desigur, spuse doamna Martin, nici mie nu-mi plac bârfele, dar când e vorba despre persoane care chiar reprezintă o amenințare pentru comunitate, atunci trebuie spus... Uite, băiatul ăsta, de exemplu... era de datoria mea să spun ce-a pățit fata aceea atât de dulce și de drăguță care mi-a fost oaspete.

– Da, și eu o admiram mult. Mai știți ceva despre ea? Ce-ar fi să mai păstreze încă legătura cu băiatul...

– Nu știu, n-am păstrat legătura. Dar, nu m-ar mira; fetele fac astăzi tot felul de nebunii, mai ales când li se pare că un băiat arată bine... Dar, de unde ai spus c-ai auzit de divorț, doamnă Hopkins? Doar... bietul om a vrut să fie ținut totul în secret, de aceea nu spusese decât strict celor pe a căror discreție știa că se poate baza. În locul dumitale, n-aș mai spune nimic. Domnul Radcliffe se bazează pe cei mai buni oameni din comunitate și speră de la ei să nu împrăștie zvonuri. Eu întotdeauna am fost adepta acestei atitudini.

– Știai, doamnă Martin?

– Ei bine... nu mi s-a spus direct... Uite, Elva Griggs, coase aici tivul ăsta...

Intrarea preotului puse capăt discuției, dar știrea avea să fie difuzată cu înfloriturile aproape inevitabile în astfel de cazuri, de fiecare din doamne, cel puțin în cadrul familiei.

După terminarea lucrului, oferindu-se în mod surprinzător s-o conducă acasă cu mașina pe doamna Hopkins, doamna Martin profită de această ocazie pentru a o avertiza încă o dată asupra necesității păstrării discreției.

– Este absolut important să nu mai vorbești despre așa ceva până nu se face anunțul oficial. Ca prietenă a familiei, mă simt îndreptățită să te rog acest lucru. Cred c-ar trebui, cum ajungi acasă, să telefonezi tuturor celor de față azi și să retractezi întreaga poveste ca nefondată. Doar știi că trebuie să fim foarte atente la ceea ce spunem. Și... uite ce e, Enumeline Hopkins: dacă nu oprești cumva gura lumii, după ce ai spus ceva ce nu trebuia spus – cel puțin deocamdată – mă voi vedea nevoită să-l anunț pe domnul Radcliffe; îți dai seama în ce situație ar fi fratele dumitale care lucrează la acesta!

– Vai de mine! De unde să știu că ești prietenă cu familia Radcliffe și te vei simți jignită că povestesc ceva ce-am văzut scris în ziar? Doar am citit chiar eu în ziar. Și... sinceră să fiu, nu văd ce diferență este între faptul că am spus câte ceva despre acea femeie pe care nici una dintre noi nu o simpatizează și faptul că nu mai contenești cu criticarea fiului ei vitreg de soarta căruia se pare că nu le pasă decât bătrânilor servitori.

– Uiți că are un tată minunat. Are avantajul de a-i putea urma exemplul și sfaturile.

– Dacă ai fi avut și dumneata casa ipotecată și dacă ar fi refuzat să aștepte o singură lună pentru ultima rată de plată, după ce i-ai arătat dovada că banii vor exista la data promisă și dacă ți-ai fi pierdut casa din cauza lăcomiei lui, n-ai mai considera că reprezintă un exemplu de cinste demn de urmat. Părerea mea este, totuși, că acest Revel va ieși un om mult mai bun decât tatăl lui. Poate că ești prietenă intimă cu această familie, deși până acum nu te-am auzit spunând asta, dar este clar că nu știi nici pe departe ce se petrece acolo. Eu știu, pentru că locuiesc în coliba asta prăpădită care nici măcar nu e văruită, în locul casei mele frumoase cu obloane verzi și flori pe terasă, de pe strada principală. Și asta, după ce bărbatul meu a trudit ca un rob s-o cumpere și i-a dat acestui ticălos bătrân tot ce-a avut. Poți să te duci să-i spui prietenului tău, Hiram Radcliffe, tot ce-am spus acum, dar, dacă îți închipui că faci vreun rău fratelui meu, te-nșeli, pentru că și-a dat demisia ieri, nemaisuportând să facă munca aceea infectă de a duce înștiințări altor oameni cinstiți, ca noi, care, fiind prea creduli, pierdeau totul. Mulțumesc că m-ai adus cu mașina, doamnă Martin; dacă vreodată voi avea și eu mașină, ceea ce nu prea cred că se va întâmpla așa curând, îți voi face și eu același serviciu. Cât despre a retracta cele spuse față de fiecare din doamnele prezente azi, poți face tu asta, dacă vrei. Nu am împrăștiat nici un zvon fals și am și eu dreptul de a vorbi despre o persoană, cum ai și tu de a vorbi despre douăzeci; nu cred

că ești cu nimic mai bună decât mine. Nu am cuvinte meșteșugite, dar am spus adevărul. Dacă nu le place, să-l infirme ei prin fapte.

Cu acestea, doamna Hopkins se îndepărtă cu un aer semeț, mulțumită că, în sfârșit, o pusese la punct pe acea individă care poza în bună creștină. Cât despre Revel, nu știa nimic sigur, dar l-ar fi apărat cu îndârjire doar pentru că o scandaliza atât pe doamna Martin și avea un tată atât de nemilos.

***

Revel îi mai scrisese o scrisoare lui Margaret, în care îi spunea că face progrese la școală, că bunicul se simțea din ce în ce mai bine și că tatăl lui tot nu luase nici o măsură de a-l forța să se întoarcă acasă. Scrisese în grabă, pentru că avea de învățat pentru un examen a doua zi, dar era nerăbdător să-i dea și ea ultimele vești. Apoi puse scrisoarea într-un catalog nou apărut al facultății sale, notând pe diferite fotografii ce i se părea mai interesant și mai amuzant legat de viața sa de student, de la profesorul care-i plăcea cel mai mult, până la terenul folosit ca scurtătură pentru a ajunge mai repede la cursuri. Strecurase chiar și o fotografie a bunicului și a căsuței în care locuia.

Trimise scrisoarea și începu să aștepte; să aștepte, mirat, făcându-și tot felul de griji: o fi ocupată, sau bolnavă, sau... nu mai voia să-i răspundă, plictisită de el. Era rănit în mândria lui, dar tot aștepta.

Catalogul fusese aruncat imediat de mătușa Carlotta, fiind clasificat drept lipsit de importanță; poate că fotografiile ar fi scăpat dacă nu ar fi fost puse atât de bine în copertă.

În apropierea Crăciunului, Revel se gândi totuși să-i trimită un dar. Văzuse în vitrina unui magazin cu bijuterii o brățară subțire cu o ornamentație discretă din cuarț roz, ca niște minuscule petale de trandafir presărate din loc în loc. O cumpără, pentru că părea singurul lucru ce i s-ar fi potrivit, deși încă nu era hotărât dacă i-o va trimite sau nu.

În cele din urmă, i-o trimise, însoțită de un bilet:

"Dragă Margaret, această brățară pare să-ți semene atât de mult, încât ți-o trimit împreună cu urările mele cele mai bune pentru Crăciun și Anul Nou.

Al tău,
Revel".

Și pachețelul și biletul rămaseră uitate în sertarul biroului din camera de unde plecase Margaret.

Revel deveni din ce în ce mai trist, trezind îngrijorarea bunicului.

– Ai primit vreo veste de la tatăl tău, ceva ce te frământă?

– Nu! Așteaptă să eșuez și să vin la el, târându-mă. Îl cunosc foarte bine: e în stare să păstreze mult timp ura și apoi să împrăștie cu venin.

– Este foarte grav să afirmi așa ceva despre propriul tău tată, comentă bunicul fără a reproșa, ci doar cu tristețe.

– Da, dar e adevărat. Nu cred să-i fi păsat vreodată prea mult de mine.

– Ai încercat vreodată să-l iubești?

– Da, când eram mic. Alergam spre el când venea acasă, așteptând să mă ridice în brațe. Îmi amintesc perfect: mă bucuram mult când îl vedeam, dar el saluta morocănos și mă împingea la o parte, apoi fie se retrăgea în birou, fie o dojenea pe mama pentru ceva ce i se părea în neregulă. Au fost atâtea astfel de scene, încât cred că nu pot fi învinuit că nu prea am motive să-mi iubesc tatăl.

– Nu... Și totuși, trebuie să ne iubim dușmanii. Ai încercat să te rogi pentru el, Revel?

– Nu. M-am rugat câteodată pentru mama, ca Dumnezeu s-o apere de el, dar nu cred că m-am rugat pentru el. Cred că nici nu vroiam să fie ajutat.

– Înțeleg, dar ai putea să te rogi să se schimbe. Nu ți-ar displăcea, nu-i așa?

– Sigur că nu, dar mă tem că nu aș avea puterea să cred că așa ceva se poate întâmpla.

– Bine, dar asta ar însemna să te îndoiești de Dumnezeu. Dumnezeu poate face absolut orice.

– Ai spus odată că nu ar încălca voința nimănui, obligându-l să cedeze. Cred că tata nu ar ceda nici în fața lui Dumnezeu; ar vrea să fie însuși Dumnezeu.

– Acesta a fost păcatul lui Satan. Dar Dumnezeu are mijloacele sale și știe când trebuie făcut ceva. Cred că trebuie să aștepți să-ți arate calea.

– Mă voi gândi.

Dar Revel continua să fie trist; nu se destăinui nici măcar bunicului – nimănui în afară de Dumnezeu. Niciodată până atunci nu fusese preocupat de fete, dar ea nu era o fată oarecare, ci o prietenă minunată. Cum greșise oare față de ea de-i pierduse prietenia? Bunicul îi spusese cândva că, dacă nu primești ceva ce-ți dorești pentru că Dumnezeu consideră că nu e potrivit pentru tine, nu trebuie să mai insiști.

"Doamne, se rugă el în noaptea aceea, fă în așa fel încât să fie bine și pentru mine și pentru ea".

– Nu știu ce te frământă, dar am impresia că ai încredințat necazul tău lui Dumnezeu și acum ești mult mai liniștit... și mai fericit. Nu-i așa?

– Ai dreptate.

– Mă bucur, pentru că, în definitiv, nimic nu-ți dă mai multă liniște sufletească decât încrederea în Dumnezeu.

Ai încredere în el și lasă-l să rezolve totul, fără să-ți pierzi răbdarea.

– Așa voi face, Bunule. Când totul se va rezolva, îți voi spune despre ce a fost vorba. De fapt, oricum îți voi spune.

– Mă voi ruga și eu între timp.

– Chiar dacă nu știi despre ce e vorba?

– Îmi este de-ajuns că Dumnezeu știe.

– Ești minunat, Bunule. Pentru mine, ești imediat după Dumnezeu.

După două zile, sosi o scrisoare de la Margaret, dar Revel nu era acolo.

Capitolul 8

În mod inexplicabil, mătușa Carlotta avu remușcări că nu petrece mai mult timp cu unicul copil al surorii ei, astfel că trimise o scrisoare urgentă, rugând-o pe Margaret să-și petreacă vacanța de vară la ea, având grijă să includă și un cec cu o sumă mare de bani, mai mult decât ar fi putut câștiga dacă ar fi primit orice slujbă.

Deși tentată să refuze, Margaret acceptă în cele din urmă, impresionată de o frază:

"Ești singura mea nepoată și mă deprimă faptul că nu te mai văd. În plus, aș vrea să te întreb ceva despre ce ai spus mai demult – parcă o auzeam pe mama ta vorbind. Îmbătrânesc și presupun că, atunci când nu-ți mai rămâne mult de trăit, vrei să afli diverse lucruri".

Și totuși, când ajunse acolo, Carlotta părea neschimbată: Margaret era însă pregătită să accepte orice, așa că se arătă încântată de revederea celor din vechiul grup, chiar și de blonda lui Bailey, care o privea ca pe o intrusă.

Abia atunci, după ce ajunse din nou în camera ei, Margaret descoperi pachețelul uitat în sertarul biroului.

Crăciunul imediat după plecarea ei! Cum putuse mătușa să facă așa ceva? Sau poate că fusese gafa menajerei? Aproape că nici nu mai conta acum. Cu răsuflarea tăiată, citi biletul cu lacrimi în ochi – nu erau decât câteva cuvinte, dar suficiente pentru a-l simți pe Revel aproape de ea, plin de căldură, așa cum fusese de la început.

Apoi deschise caseta și, uimită de plăcere, puse imediat brățara la mână, privind cu ochi visători sclipirea pietrelor roz. Era un dar minunat, care o făcea extrem de fericită. Se gândea doar că trecuse atâta timp fără nici un cuvânt de mulțumire din partea ei.

Trebui să coboare imediat la masă, dar bijuteria ei era atât de deosebită, încât toți o remarcară imediat.

– De unde ai așa ceva? întrebară fetele.

– Cuarț roz, observă mătușa Carlotta. A fost a mamei tale? Nu știam că era amatoare de bijuterii. Categoric, e foarte frumoasă. A fost a ei?

– Nu, mătușă, e un cadou de Crăciun de la un prieten.

– Un prieten? spuse una din fete. V-am spus eu, doamnă Gurlie, că trebuie să fi găsit pe cineva interesant la

universitate, cineva care-i ocupă tot timpul. Cine e, Margaret? Sună-l și cheamă-l aici, să-l vedem și noi.

– Nu este de la universitate și n-am spus că-mi e iubit. Prea vă grăbiți să trageți concluzii. Mătușă, de ce nu mi-ai spus că pachețelul era aici? Mi-a fost trimis acum un an de Crăciun, spuse ea în treacăt, învăluindu-și reproșul într-un ton de glumă.

– Ce vrei să spui? Sunt sigură că n-am mai văzut-o până acum.

– Era în sertarul de la birou, cu ștampila poștei foarte clară. Mă deranjează doar că pot părea nerecunoscătoare, din moment ce nu am mulțumit atâta timp.

– Nu-mi amintesc deloc, dar probabil s-a comis o eroare. Înțeleg că era în perioada când trebuia să vii, așadar nu e nimeni de vină.

– Sigur că da.

Discuția se încheie aici, dar Margaret deja formula în minte cum avea să-i explice lui Revel. Doi ani – îngrozitor! Ce prostie din partea ei să nu-i fi scris între timp. Faptul era consumat și, chiar dacă el o uitase, trebuia să-i explice și să-și ceară scuze. De-abia aștepta să plece toți, ca să se poată retrage și ea.

– Du-te și te odihnește, draga mea. Avem tot timpul să discutăm. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu brățara.

Se pare că i-am spus lui Katie s-o pună acolo, pentru că urma să vii, apoi am uitat complet de ea, rămânând cu impresia că ți-am trimis-o. Era vorba de cineva deosebit?

– Da, dar nu-ți face griji. Voi încerca să explic, dacă nu cumva e prea târziu.

După ce Margaret fugi în camera ei, de teamă să nu-și mai poată stăpâni lacrimile, Carlotta rămase total nedumerită.

"Ce fată ciudată! Ce-o fi vrut să spună? Cum să fie prea târziu pentru a mulțumi pentru un astfel de fleac! Sau se teme să nu-i fi luat altcineva locul în inima acelui iubit de la țară?

Deși era atât de obosită, Margaret scrise chiar atunci, înainte de a se culca, scrisoarea.

"Dragă Revel,

Probabil că și tu crezi despre mine același lucru pe care mi l-am închipuit și eu despre tine, și anume că nu vreau să-ți mai scriu. Nu, nu este deloc așa.

Am plecat din Crystal Beach pentru că nu am mai putut suporta atmosfera de deșertăciune și frivolitate și pentru că nici nu aveam unde să-mi continuu studiile. M-am înscris la facultatea din imediata apropiere. Nu este nemaipomenit, dar a fost cea mai bună soluție pentru suma mică de bani pe care am avut-o la dispoziție.

Am rugat să mi se trimită la noua adresă toată corespondența și chiar o întrebam în mod regulat pe mătușa mea dacă nu cumva primisem ceva. Mi-a spus o dată că sosise doar un catalog de la o facultate și-l aruncase, din moment ce mă înscrisesem deja aici. M-am întrebat dacă nu cumva fusese trimis de tine, dar nu mai aveam cum să aflu.

M-am întors aici abia astăzi. Mătușa mea mi-a scris că vrea să discute cu mine, așa că îmi voi petrece vara cu ea. Nu voi mai avea niciodată încredere în nimeni să-mi trimită corespondența la o nouă adresă. Când m-am instalat din nou în camera mea, am găsit în sertarul biroului darul minunat de la tine. Mi-a venit să plâng de fericire, pentru că am fost foarte singură și mi-a lipsit mult prietenia ta, dar mama m-a învățat că o fată nu trebuie să insiste. De altfel, știam că ești ocupat și mi-am închipuit că nu mai ai timp să scrii. Și apoi, acum îl ai pe bunicul, ai colegi de facultate și nu mai ai nevoie de prietenia mea. De aceea n-am mai scris. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea. Trebuia să-ți fi scris unde sunt, sau o felicitare de Crăciun, sau... orice, dar n-am făcut-o, din vanitate și acum degeaba regret. Când mă gândesc că această minunată brățară a fost aici timp de doi ani, fără ca eu să știu de ea și să-ți pot spune cât de mult îmi place și să-ți mulțumesc. Este cea mai frumoasă brățară pe care am văzut-o. Nu auzi clinchetul suav al bobițelor de cuarț, pe măsură ce scriu? Ah, Revel, mi se frânge inima la gândul că nu am putut să-ți mulțumesc imediat.

Mă vei putea ierta și considera din nou prietena ta?

Nu prea am timp pentru nimic altceva în afară de studiu. Nici prieteni nu am, așa că sunt destul de singură. Două veri la rând am avut grijă de niște copii, cât timp părinții lor au fost plecați, și acum, mătușa mea a insistat să vin la ea. Dar, dacă n-aș fi venit, n-aș fi găsit brățara și nici n-aș fi știut că e vina mea, nu a ta, că nu ne-am mai scris.

Acum, vreau să știu dacă bunicul se simte bine și dacă ai mai avut neplăceri din partea tatălui și a soției sale. Sper că nu! Sper, de asemenea, să fii la fel de încântat ca la început de viața de student.

Te rog, dă-mi vești imediat despre tine și spune-mi dacă mă vei ierta vreodată, căci voi fi foarte nefericită până când voi primi răspunsul tău.

Vechea ta prietenă, fata din pădure,
Margaret"

Când termină scrisoarea și se culcă, Margaret se simți fericită, așa cum nu i se mai întâmplase de mult timp.

Chiar în dimineața următoare, Carlotta dori să discute cu ea.

– Ia loc pe fotoliul acela mare, Margaret. Aș vrea să te întreb unele lucruri. Vezi tu, în ultimul timp nu m-am simțit foarte bine.

– Îmi pare rău, mătușă.

– Bănuiesc că nu-i mare lucru și medicul se alarmează fără rost, dar m-am gândit că e totuși momentul să pun la punct unele lucruri ca apoi să pot sta liniștită. Vroiam să te întreb dacă ai fost lângă mama ta în ultimele ei zile de viață.

– Oh, sigur. Am stat cât mai mult cu putință lângă ea în ultimele săptămâni; n-aș fi plecat pentru nimic în lume.

– Da, așa presupuneam și eu; ești un copil foarte conștiincios. Spune-mi, a fost o experiență groaznică pentru tine să te afli în preajma unei persoane pe moarte?

– Groaznică? Nu, în nici un caz, mătușă Carlotta; a fost ca și cum mă aflam la poarta raiului, așteptând ca, în momentul când aceasta se deschide s-o primească pe mama, să văd și eu o frântură din nimbul luminos ce-o înconjoară. A fost superb!

– Mama ta era foarte nefericită? Plângea?

– Nu, era bucuroasă; câteodată, zâmbea atât de senin!

– Da, însăși firea ei era plină de seninătate. Dar nu toată lumea e așa. Celor mai mulți le e teamă de moarte.

– Mamei mele, nu. Spunea că se reîntoarce acasă, pentru a fi alături de Isus. Câteodată se trezea și spunea că-l văzuse puțin.

– Da, oftă Carlotta, înăbușindu-și un oftat. Era un copil plin de imaginație. Numai că eu n-aș putea fi niciodată așa; sunt total lipsită de imaginație.

– Nu era o închipuire. Mama îl iubea pe Dumnezeu și abia aștepta să plece la El. Gândul acesta o făcea fericită.

– Fericită să-și lase fetița singură într-o lume plină de ticăloșie!

– Sigur că-i părea rău că mă lasă, dar știa că voi veni și eu cândva acolo. Și, de fapt, nu mă lăsa singură, ci în grija Domnului; m-a încredințat lui Dumnezeu. În plus, avea să-i întâlnească pe tata și pe frățiorul meu mort la numai un an, pe bunica, pe tatăl ei și pe mulți alții.

– Da, da, știu povestea de când eram mică, dar asta nu înseamnă că pot s-o cred. Categoric, nu mi-aș putea găsi alinarea astfel.

Margaret o privi, gânditoare. Își dădea seama că venirea ei la Crystal Beach mai avea un scop, în afară de găsirea brățării: Dumnezeu avea o misiune delicată pentru ea. "Doamne, învață-mă cum să-i răspund".

– Totul ar fi altfel dacă ai fi mântuită, dacă l-ai cunoaște pe Domnul nostru Isus.

– Mântuită!

Cuvântul ăsta mă îngrozește și-l tot aud de când eram mică. Nu vreau și nici nu am de ce să fiu mântuită. Doar n-am făcut nimic!

– Bine, dar ai nevoie să fii mântuită. De aceea gândul morții te sperie: pentru că nu vrei să recunoști existența unui rău sau a unui păcat în viața ta.

– Bine, dar ce păcat am comis eu? Am fost întotdeauna bună cu toți, nu mi-am asuprit servitorii, i-am plătit bine, am făcut donații, ba chiar am fost la biserică, deși slujbele mă

plictiseau îngrozitor, m-am purtat frumos cu rudele soțului meu, deși mi s-a răspuns de multe ori cu răutate.

– Nu despre astfel de fapte e vorba.

– Atunci, despre ce?

– Este vorba de a-l accepta pe fiul lui Dumnezeu ca Mântuitorul tău, cel ce ia asupra sa păcatele tale.

– Nu înțeleg ce spui și nu cred în așa ceva. Fiecare răspunde pentru ce face. Restul e o aberație.

– Nu e așa, mătușă Carlotta. Dumnezeu spune că, pentru a merge în Cer, trebuie să fim drepți și fără păcate, ceea ce practic nu se poate. Dar, pentru că Dumnezeu a dorit mult să ne ia în Ceruri cu El, l-a trimis pe fiul Lui să ia asupra sa toate păcatele noastre. Acum înțelegi că nu ne putem mântui singuri? E ca și cum ai fi închis în închisoarea datornicilor și, pentru a te elibera, altcineva trebuie să-ți plătească datoria. Punându-ți întreaga încredere în Isus, trăiești o stare de bucurie și împăcare.

– De unde știi?

– Știu, pentru că eu L-am primit la mine în suflet și L-am acceptat, și astfel pot fi fericită și când nu totul merge bine.

Carlotta o privi curioasă, încercând să-i descifreze expresia chipului, dar clopoțelul care anunța servirea mesei puse capăt discuției.

Timp de câteva zile, Carlotta păru să evite acest subiect, dar Margaret se gândi serios dacă vorbise convingător. Până atunci, nu spusese decât ceea ce o învățase mama ei, dar acum avea nevoie mai mult de ajutorul înțelept al Bibliei.

Capitolul 9

La foarte scurt timp după instalare, noua doamnă Radcliffe îi anunță pe Irving și pe Mandy că nu mai are nevoie de serviciile lor. Își alese momentul când Hiram era plecat într-o călătorie de afaceri pentru câteva zile, astfel încât, la întoarcere, acesta se confruntă cu un fapt deja consumat.

– Erau pur și simplu imposibili și, cum ai plecat au devenit impertinenți. Nu înțeleg cum i-ai suportat toți acești ani, dar, sigur, erați doar voi doi și bărbații nu știu să angajeze personal de serviciu.

De fapt, chiar el îi angajase pe Irving și pe Mandy, de aceea vestea îl intriga și îl mâhnea cu atât mai mult.

– Bine, și ce vom face acum? Nu e ușor să găsești oameni potriviți și durează ani de zile până ajung să cunoască tabieturile unei case.

– Ar trebui schimbate și tabieturile casei, spuse soția lui, descrețindu-i fruntea cu o mângâiere. Era totul atât de demodat, încât mi-ar fi fost rușine să-mi invit prietenii aici.

Hiram era din ce în ce mai uluit; nimeni nu îndrăznise să-i vorbească astfel.

– Credeam că vei fi încântată. Mandy era o bucătăreasă grozavă; nu vom găsi alta care s-o egaleze.

– Am și găsit. Acum, grăbește-te și vino la masă. Avem musafiri, niște vechi prieteni de-ai mei din New York. Erau în trecere prin oraș și i-am invitat. Știam că abia aștepți să-i cunoști; nu cunoști nici jumătate din vechii mei prieteni.

– Nu-mi plac vizitele neanunțate. Sunt îngrozitor de obosit când ajung acasă și nu-mi place să trebuiască să stau toată seara să discut prostii.

– Nu fi ridicol, Hi! De ce ne-am mai căsătorit dacă nu ne distrăm împreună? Nu vrei să fiu fericită aici?

– Cum să nu, dar nu-i nevoie să aduci o mulțime de străini. Te vreau numai pentru mine.

– Prostuțule! Mă vei aprecia cu atât mai mult văzându-mă în compania altora. Acum, să ne grăbim. Nu vreau ca servitorii să-și închipuie că nu suntem punctuali și să tragă concluzia că li s-ar permite și lor așa ceva. Țin mult să-i păstrez pe aceștia, cel puțin până când vindem casa și ne mutăm mai aproape de oraș.

– Să ne mutăm? Să vând această casă pentru care am muncit toată viața?

Nu am nici cea mai mică intenție să vând și cred c-ai înțeles acest lucru înainte de căsătorie, Natalie.

– Nu discutăm acum. Masa e gata și musafirii așteaptă.

– La naiba cu ei! Nu eu i-am invitat. S-aștepte! Vreau să lămurim pentru totdeauna: nu am de gând să vând această casă niciodată. Dacă servitorilor nu le place, n-au decât să plece imediat și musafirii n-au decât să rămână flămânzi. Este casa mea și eu sunt stăpânul.

Era o criză de furie așa cum prima lui soție fusese nevoită să suporte de fiecare dată când părerile lor difereau oricât de puțin. Fiind prima lui manifestare de acest fel față de Natalie, aceasta îl privi mai întâi îngrozită, apoi își schimbă imediat tactica.

– Hi, dragul meu. gândește-te ce momente plăcute strici enervându-te. Nu-ți irosi energia – este ca orice alt bun, trebuie economisită! Te enervezi așa pentru o glumă nevinovată pe care ai luat-o în serios. Sigur că nu vom vinde casa dacă ții atât de mult la ea. Vei hotărî tu așa cum dorești.

Îi întrerupse o ușoară bătaie în ușă; era una din servitoarele nou angajate și doamna Radcliffe ieși la ușă să dea câteva indicații, cu voce înceată.

– Da, Lucile, e bine așa. Poți să bați la ușa lor și să-i anunți că masa va fi servită în zece minute. Da, foarte bine; și nu uita ce ți-am spus despre vinuri.

Aceste ultime cuvinte fură rostite atât de încet, încât Hiram nici nu le auzi. Niciodată nu se serveau băuturi

alcoolice în casa lui, nu din cine știe ce convingere, ci pentru că era un obicei costisitor, incompatibil cu tendința lui spre economie.

Era pentru prima dată când, coborând la cină, Hiram constata că, în absența lui și mai ales fără acordul lui, se făcuseră importante modificări în propria sa casă.

Pentru început, observă noile farfurii; dacă acestea fuseseră cumpărate din contul său, se și gândea cum avea să le returneze a doua zi la magazin.

Dar, chiar dacă atitudinea lui ostentativ morocănoasă nu lăsa nici un dubiu oaspeților asupra faptului că prezența lor era dezagreabilă, Natalie râse și discută tot timpul cu dezinvoltură, salvând aparențele și reușind să aplaneze conflictul deschis între soțul ei și servitori când aceștia, ofensați, amenințau să compromită întreaga seară refuzând să mai servească.

– M-am gândit să mergem pentru desert în living, lângă șemineu, propuse Natalie, conducându-i. Sper să nu vă supărați, dar soțul meu e extrem de obosit – a călătorit toată noaptea; s-ar putea să se retragă puțin.

Hiram rămase la locul lui la masă, uluit. Cum era posibil să fie tratat așa, acasă la el! Și tocmai de soția lui! Cine se credea ea?

Cel puțin, acum putea alege: să-i urmeze în living, sau să se retragă. Urcă în camera lui, plimbându-se de la un capăt la altul al acesteia cu pași grei, trântind ca un nebun tot ce-i ieșea în cale, până văzu, de la fereastră, cum oaspeții nepoftiți încep să plece.

Dar, dacă astfel de metode se dovediseră foarte eficiente față de prima doamnă Radcliffe, cea de-a doua știa să le contracareze abil.

Astfel, după ce convinse servitorii să rămână, explicându-le că soțul ei nu se simțea bine, dar că a doua zi dimineață totul va reintra în normal, iar el probabil că nici nu-și va mai aminti de cuvintele necontrolate pe care le adresase lor, Natalie merse să-l împace și pe Hiram. Numai că nu se așteptase să fie atât de dificil.

Cum intră în camera lui, mai înainte de a putea spune ceva, trebui să asculte o tiradă prin care Hiram își exprima fără menajamente, fără nici un pic de delicatețe părerea în legătură cu toate inițiativele ei: concedierea vechilor servitori, invitațiile inoportune, îndrăzneala de a face cumpărături nepermise, etichetând totul drept o risipă de neiertat. Cu toate acestea, în loc s-o vadă tremurând de groază și căindu-se, rămase surprins de privirea ei ca de gheață cu care-l înfrunta într-o atitudine sfidătoare.

– Hiram, întreci măsura! spuse ea când acesta făcu o mică pauză pentru a mări efectul cuvintelor și mai tăioase pe care și le pregătea. Nu uita că vorbești unei doamne! Soției tale! În seara aceasta nu vreau să mai aud nimic. După care ieși din cameră cu un aer demn, lăsându-l complet bulversat.

Hiram nu mai fusese tratat niciodată așa; Emily ceda imediat și apoi nu mai deschidea discuția pe tema respectivă, chiar dacă, din zi în zi se întrista tot mai mult, tremurând

când el găsea un nou motiv de nemulțumire. Această doamnă îl tratase însă cu dispreț și nu știa cum să reacționeze la atitudinea ei. În nici un caz nu trebuia să-i cedeze. Dar, cât de fermecătoare era chiar când îl privea atât de rece, ținându-și capul ridicat semeț! Și cât de bine se descurcase în calitate de gazdă! Sigur, va putea fi mai indulgent cu ea după ce o va face să înțeleagă bine ce are voie să facă și ce nu. Va fi minunat s-o împace, să-i topească acea mască de gheață cu care se retrăsese. Dar va trebui ca servitorii aceia să dispară, la fel și farfuriile. Va trebui să-i dea o lecție de economie! Ei, după aceea sigur că o va ierta și-i va cumpăra un fleac, s-o facă să uite supărarea... poate ar fi bine să-i dea unul din seturile de bijuterii pe care i le dăruise lui Emily și aceasta nu le purtase niciodată... smaraldele sau perlele care erau acum la bancă, într-un seif.

O așteptă câtva timp să se întoarcă și să-și ceară iertare; sigur, o va lăsa puțin să se umilească, apoi o va ierta. Așteptă în zadar. Merse și încercă să o găsească în camerele de oaspeți, dar ușile erau încuiate și nu primi nici un răspuns, oricât o strigă.

A doua zi dimineață, Hiram făcu o încercare politicoasă de a readuce în discuție subiectul, dar privirea glacială a soției lui îl dezarmă.

Abia spre seară Natalie îi vorbi și asta numai pentru a-i spune cât de dezagreabilă îi fusese atitudinea lui și cât de rușine îi fusese de el.

Capitolul 9

Hiram acceptă destul de greu ideea că are de-a face cu un adversar pe măsură. Natalie nu era dispusă deloc să cedeze și nici să accepte critici și cuvinte grele. Dimpotrivă, Hiram învățase că pentru orice protest al lui trebuia să suporte ore, chiar zile în șir în care să fie complet ignorat sau tratat cu sarcasm. Era atât de absorbit în această relație furtunoasă, încât nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva; până și problemele pe care le avea cu Revel i se păreau minore față de dezamăgirea pe care o trăia. Deocamdată, trebuia rezolvată problema relației cu soția lui. Nu se putea ca o femeie să opună rezistență prea mult timp.

Se înșela; și în curând află că, ori de câte ori Natalie se îndura să-i zâmbească din nou, era un semn că începea o nouă presiune pentru a-și impune încă un capriciu; victoria

era întotdeauna de partea ei, indiferent dacă o obținea calm și tenace, înnebunindu-l cu indiferența sau cu disprețul ei, sau prin drăgălășenii calculate perfid. Astfel, fără a ține seama de crizele lui de furie, Natalie cumpărase mobilă nouă, înlocuind-o pe cea existentă, decretată ca fiind demodată. Hiram se văzu nevoit să accepte nu numai formele pătrățoase în dezacord cu gustul său înclinat spre clasic și conservator, dar și notele de plată, ceea ce îl deranja cel mai mult. De fapt, fusese nevoit să accepte și personalul de serviciu angajat de ea și ascultând numai de ordinele ei, precum și veșnicii oaspeți dintre care unii rămâneau câteodată și câte o săptămână întreagă.

Când veni însă vorba de extinderea casei, proiect pentru care Natalie consultase chiar un arhitect, Hiram nu mai suportă. Și, pentru prima dată, pe lângă urlete se auziră și înjurături din partea lui.

– Ce naiba vrei să faci cu atâta spațiu? Să închiriezi? Poate ar fi mai bine, și așa nu suntem niciodată singuri; măcar am avea un profit, decât să hrănesc degeaba aceste hoarde care nu se mai termină. Speram să ajung într-o zi bogat, dar văd că te ambiționezi să-mi cheltuiești cu o viteză fantastică fiecare ban câștigat! E timpul să încetezi.

– Mai degrabă tu ar trebui să încetezi cu purtarea asta! Ai devenit bătaia de joc a servitorilor și a prietenilor mei. Și nu mai urla! Se aude din stradă.

– Vorbesc cum vreau în casa mea! continuă el ridicând tonul și mai mult. Să dispară imediat toți acești străini care-mi invadează camerele și joacă bridge ascultând continuu jazz și swing! Să dispară în special acel individ care se ține tot timpul după tine – creatura pe care o numești "Herbert dragule", asta, ca să nu pun să fie arestat sau aruncat în stradă. Să dispară servitorii ăștia înfumurați. Chiar în clipa asta mă duc să-i concediez, după care îi aduc înapoi pe Irving și pe Mandy. Să știi că nu vom mai avea nici o clipă de liniște împreună până când nu-i aduc înapoi. Și dacă nu-ți place, poți să pleci și tu. De-acum eu sunt stăpân aici și dacă vrei să rămâi, vei face așa cum spun eu.

– Bine, dar... Hi, iubitule...

– Nici un "Hi, iubitule!" M-am săturat și de felul cum îmi pocești numele!

– Credeam că-ți place să te alint așa, spuse ea cu blândețe, privindu-l cu ochii plini de lacrimi – lacrimi obișnuite să cadă întotdeauna la momentul oportun.

– Asta a fost la început, când erai o soție ascultătoare, înainte de a începe să strici toată orânduiala casei. Parcă-l aud pe maimuțoiul de Herbert: "Hi, unde ești, Hi? Mai vreau o sticlă cu vin. Spune, te rog, servitoarei s-o aducă!"

Hiram îl imitase atât de bine și de caraghios, încât servitorii, care ascultau la ușă, izbucniră în râs. Natalie rămase extrem de serioasă, cu privirea încărcată de fulgere de mânie.

– Destul! Ai atins limita!

– Asta spun și eu: am ajuns la limită. Dacă poți să te comporți ca o soție normală, foarte bine! Voi uita tot ce s-a întâmplat până acum. Dacă nu, poți pleca și nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Hiram ieși cu pași hotărâți, lăsând-o complet derutată. Natalie nu era pregătită pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile. De doi ani, de când se căsătoriseră, reușise să mențină un oarecare echilibru, fie și fragil și să-și impună voința dincolo de orice furie și amenințare a soțului ei, dar niciodată acesta nu mersese atât de departe. În plus, nici nu era momentul potrivit, mai ales în ceea ce privea concedierea servitorilor – doar mizase pe mărturia lor, total în favoarea ei, în cazul în care situația s-ar fi agravat și planul ei ar fi eușuat. Albă la față de spaimă, îl urmă încet pe Hiram, astfel încât să asiste la ceea ce el avea de gând să facă, fără să fie văzută.

Hiram merse pe rând la cei patru angajați – trei femei și un bărbat – spunându-le să-și facă bagajele pentru că într-o jumătate de oră va veni un taxi să-i ducă la gară. Anunțul lui se izbi de nepăsarea impertinentă a acestora, fiind primit cu zâmbete disprețuitoare.

– Doamna ne-a angajat. Nu avem nimic de-a face cu dumneavoastră, domnule, se făcu în cele din urmă majordomul purtătorul lor de cuvânt.

– Doamna v-a angajat, dar eu v-am plătit salariile. Strângeți-vă lucrurile și plecați! Grăbiți-vă!

Merse apoi la telefon și comandă un taxi "care să vină exact într-o jumătate de oră pentru a duce patru persoane la gară". Vorbi tare, ca să fie auzit, după care completă patru cecuri pe care le dădu soției sale, pentru a le achita salariile. Avu grijă ca următoarea convorbire telefonică să fie din nou bine auzită de toți:

– Tu ești, Jim? Te rog, ia mașina mea și caută-i pe Mandy și pe Irving. Știi vechea lor adresă. Dacă s-au mutat, află unde și adu-i chiar în seara aceasta. Dacă lucrează undeva, spune-le să-și dea demisia – nu vor regreta – și să se întoarcă la mine. Spune-i lui Irving că astea sunt ordinele mele.

Din moment ce nu ținuse evidența sticlelor cu vin care fuseseră cumpărate, Hiram nu-și putu da seama cu câte plecaseră servitorii, dar, odată scăpat de ei, controlă și încuie cămările și pivnița, sperând că, fără băutură, nu vor mai exista nici oaspeți, telefonă la magazine cu instrucțiuni precise de a sista orice livrare în contul lui, apoi plecă de acasă.

Rămasă singură, Natalie își aranjă un program – o vizită la o prietenă, apoi un tur prin cluburile de noapte, escortată de " Herbie", sub pretextul că soțul ei era foarte ocupat și nu o putea însoți. Oare de ce nu se căsătorise cu Herbert? se gândi ea, în treacăt. Era bogat și în nici un caz zgârcit. Poate pentru că îi plăceau la nebunie bărbații înalți cu umeri lați, așa cum era Hiram.

Deocamdată, se îmbrăcă într-un neglijeu și-i telefonă deja lui Herbert. Acesta veni imediat – doar aștepta de atâta timp acel moment.

– Draga mea Natalie! În sfârșit, singuri... Acum, te pot avea numai pentru mine.

Se așezară pe o canapea în fața șemineului, el cuprinzându-i umerii cu brațul.

– Ah, ce bine e lângă tine, șopti ea. Am început această zi îngrozitor.

– Nu te mai gândi! Să ne bucurăm de aceste clipe împreună. Diseară, poate mergem să dansăm undeva sau la operă...

– Diseară suntem la Neeta; nu puteam scăpa, am promis.

– Dar mâine seară? Îmi vei dărui seara de mâine, nu-i așa?

– Da, va fi minunat.

– Iar eu am să-ți dăruiesc ceva ce nu vei putea duce – chiar acum, se auzi vocea lui Hiram care, ajungând din câțiva pași lângă ei, îl ridică pe Herbert de guler, îl târî până afară și-l îmbrânci pe trepte. Du-te și exersează cu soția altcuiva.

Îl lăsă pe alee, fără să se mai uite la el, după care se-ntoarse spre soția sa.

– Așadar, ăsta ți-e jocul murdar! De acum încolo, scena nu va mai fi casa mea. Vrei să pleci cu el, sau îți chem un taxi? Îți dau tot o jumătate de oră – la fel ca și servitoarelor tale – să-ți faci bagajele. Ia ce poți în acest scurt răstimp, pentru că, din momentul în care pleci, am terminat definitiv cu tine! Definitiv!

– Hi! Nu-mi vorbi așa. N-a fost vina mea.

– Taci! A fost vina ta de la bun început. Ai procedat cu el tot așa cum ai făcut-o și cu mine. Desigur, asta nu-l scuză cu nimic nici pe el. Pune ceva decent pe tine și fă-ți bagajul. L-am învinuit pe fiul meu, dar uite că a avut dreptate! Am terminat cu tine.

– Hi! Nu mă poți alunga așa...

– Cum să nu! Dacă mai întârzii, chem poliția.

Natalie urcă tremurând în camera ei, unde începu să încarce două valize mari cu tot ce putu să ia mai repede: haine scumpe, câteva perechi de pantofi, câteva pălării, bijuterii. Coborî, ducând sub braț, împăturită cu căptușeala în exterior, pentru a nu atrage atenția, ultima achiziție: o superbă haină de blană.

Nu trecu însă neobservată de privirea pătrunzătoare a lui Hiram.

– Asta rămâne aici, spuse el sec, luându-i-o. Nu-ți trebuie – e primăvară. Poate fi returnată la magazinul de unde ai cumpărat-o. A venit taxiul. Îți duc eu bagajul, dar mai întâi dă-mi cheia. Repet: am terminat definitiv cu tine.

Hohotind de plâns, Natalie scoase cheia din poșetă.

– Și acum, pleacă!

– Unde... să mă duc?

– Treaba ta.

Hiram luă valizele, le duse la taxi, plăti șoferului, după care intră repede în casă, trântind ușa în urma lui.

După o oră, o altă mașină opri în fața casei. Irving și Mandy coborâră și, cum nimeni nu răspunse după ce sunară, intrară direct. Îl găsiră pe domnul Radcliffe căzut pe podea, cu fața contorsionată, cu mâinile chircite și rigide și picioarele incapabile de a se mișca. Când își deschise ochii și-i privi, Irving avu impresia că-i recunoaște. Îl ridicară cu grijă și-l așezară în pat, până chemară doctorul.

Era complet paralizat – în urma șocului de a fi descoperit că marea lui dragoste se dovedise a fi o trădătoare, sau pentru că întâlnise pe cineva care nu i se supusese – nu se putea ști.

Capitolul 10

Când doamna Radcliffe îi concediase, Irving fusese tentat să nu plece înainte de venirea stăpânului casei, ca un minimum de politețe pe care i-l datorau. Cuvântul hotărâtor îl avusese Mandy: "Dacă vrei să servești un om a cărui soție nu te vrea, n-ai decât să rămâi singur. Eu plec". Se așteptaseră că se va ajunge la așa ceva, de aceea își și împachetaseră o parte din lucruri, astfel încât să fie gata în orice moment.

Dar, prevăzători, se gândiseră să meargă undeva unde domnul Radcliffe să-i poată găsi când va avea nevoie; hotărâră astfel să meargă la fratele lui Irving, Henry, pe care fostul lor stăpân îl cunoștea. Irving se angajă ca șef de sală la un restaurant, iar Mandy gătea pentru diferite persoane. Ea îi scrisese o dată lui Revel, iar acesta îi răspunsese, așa că, în

privința lui, era mai liniștită, deși tare mult și-ar fi dorit să poată merge să-l vadă, să fie sigură că băiatul nu duce lipsă de nimic.

Când, în sfârșit, fuseseră chemați, cei doi plecară fără să mai stea pe gânduri.

Și, după ce medicul ieși din camera bolnavului și dori să ia legătura cu Revel, Mandy îi scrise acestuia din urmă cea de-a doua scrisoare:

"Dragă domnule Revel,

Vreau să vă spun că ne-am întors în vechea casă și avem din nou grijă de tatăl dumneavoastră. L-am găsit căzut în vestibul, paralizat. Doctorul spune că nu știe cât va mai trăi și că trebuie să vă anunțăm. Ar fi bine să veniți imediat.

Slujnica dumneavoastră devotată,
Mandy".

Întorcându-se acasă după ce duse scrisoarea la poștă, Mandy află că și Irving trimisese o telegramă tânărului. Mai dură însă încă două zile până când acesta le primi, deoarece era, împreună cu alți colegi, la o sesiune de dezbateri la care participau mai multe facultăți.

Între timp, bunicului îi parveniseră niște zvonuri din mai multe surse în legătură cu neînțelegerile dintre Hiram și

soția sa, ba chiar legate de despărțirea lor – fără a fi însă clar dacă ea îl părăsise, sau el o alungase.

Când Revel se întoarse, își dădu seama că era vorba de ceva mult mai grav, mai ales când văzu scrisoarea și telegrama care îl așteptau. Deschise telegrama, îngrijorat; era scurtă și foarte precisă: "Tatăl dumneavoastră a avut un atac cerebral. Veniți imediat. Irving".

– Bunicule, ce să fac? întrebă Revel disperat.

– Va trebui să mergi; e tatăl tău.

– Bine, dar va fi și individa aceea acolo.

– Datoria e datorie.

– Dar nu ea a trimis după mine; poate nu mă vrea acolo.

– Ce importanță are? E tatăl tău; poate fi pe moarte.

– Știu... Voi merge, dar oare mă va accepta?

– E totuși tatăl tău.

După ce citi și scrisoarea, Revel hotărî să plece imediat, cu primul tren.

– Te vei descurca singur cât eu voi fi plecat? Nu cred că va fi nevoie să stau prea mult.

– Nu poți ști, Revel. Stai cât e nevoie, fără să te gândești la mine. Poate că, înainte de a părăsi această lume, tatăl tău va înțelege mesajul pe care îl ai pentru sufletul lui.

– Nu cred că mai poate percepe vreun mesaj.

– Nu-l subestima pe Dumnezeu.

– Nu, Bunule. Îți mulțumesc pentru că știu că te vei ruga pentru mine.

În după-amiaza zilei în care Revel plecă spre Arleth, scrisoarea de la Margaret ajunse la Lindwood. Din fericire, bunicul o redirecționă, fiind oaza de bucurie și alinare a băiatului în casa aceea străină care fusese cândva căminul lui.

Fusese așteptat de Irving la gară și, ajuns acasă, bătrânii slujitori îl conduseră solemn în camera tatălui său, atitudinea lor indicând însă că-l considerau adevăratul stăpân al casei.

Era ciudat că nimeni nu se gândea la soția lui, ca și când nici n-ar fi existat.

Natalie și Herbert merseseră la Neeta, așa cum stabiliseră, deși Herbert, cu o vânătaie în frunte și încheietura mâinii scrântită, trebuise să ptretexteze o căzătură. Pentru seara următoare, amândoi se scuzaseră; plecaseră împreună cu mașina și nimeni nu mai știa nimic de ei de atunci.

Revel intră încet în camera tatălui său și, oprinduse lângă pat, îl privi cu tristețe. Deodată, ochii bolnavului se deschiseră și-l priviră ca și cum l-ar fi recunoscut. La rândul lui, și Revel parcă atunci și-ar fi văzut pentru prima dată tatăl așa cum era cu adevărat. Și, fără să-și dea seama că acesta nu poate vorbi și probabil nici auzi, spuse cu vocea înecată de plâns:

– Tată, iartă-mă!

Un mușchi tresări contorsionând chipul și așa desfigurat, apoi ochii, exprimând o durere cumplită, se-nchiseră

repede. Pentru o clipă, Revel se temu că tatăl lui murise apoi, privind atent, văzu o lacrimă prelingându-se de sub pleoapa închisă, pe obraz. Brusc, înăuntrul lui se petrecu o schimbare ciudată; lacrima aceea crease puntea peste prăpastia ce-i despărțise ani de zile.

Îngenunche lângă pat, își așeză mâna pe mâna lui inertă și-l sărută pe frunte. În inima lui nu mai era nici furie, nici ură, nici resentiment, așa cum nu și-ar fi închipuit vreodată că se poate întâmpla. În locul suferinței neîmpărtășite din toți anii de singurătate, Revel nu mai simțea decât dragoste. Rămase mult timp lângă patul lui, dorindu-și din tot sufletul să-l poată ajuta cumva.

În ziua următoare, Revel primi scrisoarea de la Margaret și fericirea i se reflecta pe chip, astfel încât, deschizându-și ochii și privindu-l, tatăl lui remarcă uimit acea lumină și seninătate cu totul neobișnuite la fiul său. Nedumerit, își plimba privirea de la Revel la cartea pe care acesta o ținea în mână: Biblia. Mișcarea ochilor era aproape imperceptibilă și totuși, pentru Revel, indicația era clară – chipul lui, cartea, din nou chipul lui, ca și cum s-ar fi încercat stabilirea unui punct de contact.

– Tată, vrei să-ți citesc? întrebă el deodată, ca și cum un înger i-ar fi sugerat ideea.

Deschise Biblia acolo unde rămăsese cu cititul cu o zi în urmă și începu cu voce blândă:

"Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzaniei; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu... Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propăvăduirii crucii".

De ce citea aceste cuvinte unui om care niciodată nu ascultase așa ceva înainte? Exista un mesaj pe care îl trimitea în subconștient? Tatăl lui nu obișnuise să meargă la biserică, ba chiar sfida predicile. Și totuși, Revel simți nevoia să-i citească acel pasaj atât de cunoscut pe care întreaga credință era fundamentată:

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El".

Nu citea la rând, iar selecția părea ea însăși ghidată de rațiuni mai presus de puterea sa de înțelegere, orânduită într-un tot ce-și construia o semnificația aparte.

"Nu privim lucrurile care se văd, ci pe cele care nu se văd; cele văzute sunt vremelnice, pe când cele nevăzute sunt veșnice".

Tocmai atunci intră medicul, părând mirat de ceea ce vedea.

– Mă îndoiesc că înțelege prea mult deși s-ar putea. Citește-i tot ce crezi că-l interesează. Poate nu neapărat Biblia, dar fă cum crezi că e mai bine.

În orice caz, în seara aceea domnul Radcliffe dormi mult mai mult și mai liniștit decât până atunci.

Și Revel era mai liniștit decât când venise; își încredințase grija pentru tatăl său în mâinile lui Dumnezeu, iar acum își îngăduia câteva clipe în care să se bucure de scrisoarea lui Margaret. Nu înțelegea bine de ce, dar faptul că fata din pădure reapăruse în viața lui îl făcea extrem de fericit. Îi scrise chiar în seara aceea.

"Dragă Margaret,

M-am întors acasă la tatăl meu pentru că deocamdată are nevoie de mine. A suferit un atac cerebral și e paralizat. Soția lui nu e aici. Încă nu știu nici unde este, nici ce s-a întâmplat, așa că nu vom vorbi despre asta acum. Să vorbim despre noi.

Nu cred că-ți poți imagina ce bucurie am simțit când am primit scrisoarea de la tine. Am tot așteptat să-mi scrii și, neprimind nici un semn, m-am gândit că totul s-a terminat, că nu mai vrei să scrii. Așadar, nici eu n-am mai scris, din vanitate. Acum, regret; nu mi-aș mai fi făcut atâtea griji și poate te-aș fi avertizat în privința pachetului. Acum, totul s-a terminat și mă bucur mult – pentru că ești cea mai drăguță fată pe care am cunoscut-o și nu vroiam să pierd prietenia ta.

Sigur, acum îl am pe Bunul, dar te vreau și pe tine.

Mă bucur că ți-a plăcut brățara. M-am gândit că ți se potrivește. Mi-ar plăcea s-o văd pe mâna ta; ai mâini frumoase care pun în evidență o bijuterie. Te rog, promite-mi că nu ne mai despărțim. Promit și eu. Voi continua să scriu, chiar dacă nu mai primesc nimic de la tine.

Îți voi scrie mai amănunțit când voi ști mai mult. Deocamdată tata zace în pat, nemișcat ca un mort; doar își deschide și închide ochii. Câteodată îl surprind privindu-mă cu o expresie nespus de tristă.

Înainte să plec, Bunul mi-a atras atenția că s-ar putea să fie ocazia să-i transmit tatălui meu un mesaj, dar nu știu cum. Mă las îndrumat de Dumnezeu. Roagă-te și tu să aflu cum să procedez.

Astăzi eram cu Biblia în mână și am observat că privea insistent cartea, așa că am început să citesc cu voce tare pasaje, la întâmplare. A continuat să mă privească tot timpul.

Nu știu ce e cu soția lui. Mandy bănuiește că e la Reno. De altfel, ea nu o place deloc. Cred că vom avea în curând o explicație; deocamdată este ca și cum aș citi finalul unei povestiri, fără să cunosc începutul. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să fi provocat atacul cerebral al tatei. Dar datoria mea acum este să-l fac să-L cunoască pe Dumnezeu. Te vei ruga și tu pentru mine, nu-i așa?

Noapte bună, fata pădurii; mă bucur atât de mult să te am din nou prietenă.

Revel"

La un moment dat, anunțul dintr-un ziar întrerupse monotonia acelor zile triste. Era vorba despre un accident pe autosatradă soldat cu morți și răniți. Printre victime era menționată și doamna Hiram Radcliffe, iar printre mașinile implicate în accident era și cea a lui Herbert W.Grandison.

Irving aduse ziarul și citi primul articol și, deși primul impuls fusese să treacă totul sub tăcere, se gândi totuși că e mai bine să-l arate și lui Revel și să hotărască poziția pe care s-o adopte, înainte ca lumea să dea cine știe ce interpretare.

Bietul Revel! Cât de mult și-ar fi dorit un sfat al bunicului. Ajunse la concluzia că trebuie să acționeze cumva – doar era soția tatălui lui.

– Nu-i așa, Irving? Nu divorțaseră.

– Nu, domnule Revel. Cel puțin, n-am auzit și n-am citit în ziar. Era parcă un zvon în legătură cu plecarea ei la Reno. Cert este că nu s-au înțeles niciodată bine, asta de când încă mai eram noi aici. Ea vroia să modifice totul în casă, chiar s-o vândă, aducea mereu prieteni care nu făceau nimic altceva decât să bea... Motive de divorț erau numeroase, dar, din câte știu, nu s-a ajuns până acolo.

– Atunci... cred că e de datoria mea să mă ocup. Dar, cum s-o identific? N-am văzut-o niciodată.

– Aș putea merge eu, domnule Revel.

– Da, dar pentru onoarea tatălui meu, ar trebui să fie un membru al familiei.

– Atunci, voi veni cu dumneavoastră.

Astfel, după ce Irving își chemă fratele să-l înlocuiască și Revel telefonă bunicului să-l anunțe și primi asigurarea medicului că poate lipsi, plecară amândoi cu primul avion. Formalitățile nu durară decât o zi. Revel hotărî să lase trupul femeii să fie înmormântat chiar lângă orașul în care se petrecuse accidentul. Deoarece nu se știa ca Natalie să fi avut vreo rudă, nu trebui nimeni anunțat, dar se permise apariția în ziar a unui ferpar.

Dar, încet încet, întregul orășel află. Hiram nu era un om care să aibă prieteni, totuși veni preotul primei sale soții și, într-o bună zi, doamna Martin.

– Aș dori să-l văd pe domnul Radcliffe, spuse ea cât putu de dulce. Sunt o veche prietenă, care întotdeauna i-am dorit binele. Am înțeles că nu poate părăsi patul, așa că nu e o problemă să urc la dumnealui.

– Luați loc, o invită Mandy, căreia îi veni imediat o idee: merse la Revel și-l anunță că o doamnă vrea să-l vadă.

Revel era obosit. Încerca să-i povestească foarte pe scurt lui Margaret ceea ce se întâmplase. Mai avea doar câteva zile până la majorat și părea deja copleșit de griji și de probleme. Se ridică oftând și merse în living unde, spre surprinderea lui, își recunoscu vechea dușmancă.

– Doreați să mă vedeți? întrebă el politicos.

– Ah, din nou, tu! exclamă ea schimbându-se la față. Nu, pe tine nu vreau să te văd niciodată! Doream să-l văd pe tatăl tău, să-i spun condoleanțe pentru soția sa.

– Îmi pare rău. E prea bolnav să i se spună că soția lui a murit.

– Ei bine, cred că faci o greșeală gravă nespunându-i. Are dreptul să știe.

– Medicul e de altă părere și, de altfel, mă îndoiesc că ar înțelege.

– Ce vrei să spui? Cred că te hazardezi cam mult ca să hotărăști în numele lui. De ce nu-l întrebi dacă vrea sau nu să afle?

– Doamnă Martin, este evident că nu știți că tatăl meu nu se poate mișca, nu poate vorbi și majoritatea timpului este inconștient. A avut un atac cerebral.

– Da? Și cine altcineva, dacă nu tu însuți, e de vină? Un fiu care nu a venit la căsătoria tatălui său, făcându-l astfel de rușine și târându-l în gura lumii!

– Îmi pare rău, doamnă Martin, dar sunteți informată greșit în multe privințe. La momentul respectiv, stăteam alături de bunicul care era în pragul morții. Nu era o problemă care să intereseze pe oamenii din oraș. Tatăl meu și soția lui au știut despre ce e vorba și asta a fost suficient.

– Dacă sunt ținute în ascuns, faptele pot fi distorsionate. Răspunde-mi la câteva întrebări și voi reabilita întreaga imagine în ochii oamenilor – voi face asta pentru tatăl tău.

Spune-mi mai întâi, când a avut accidentul, doamna Radcliffe mergea la Reno să divorțeze?

– Nu știu, dar oricum, nu înțeleg ce legătură are cu dumneavoastră sau cu oricine altcineva din oraș.

– Nu înțelegi? Ar fi jignitor pentru tatăl tău, omul acesta nemaipomenit, să se afle că soția lui vroia să divorțeze.

– Doamnă Martin, vă rog să nu mai discutăm acest subiect. Sunt convins că, dacă tata ar auzi, ar considera întrebările dumneavoastră o impertinență.

– Ești la fel de nerușinat, chiar dacă ai crescut și ești la facultate, după cum spun unii. E clar că mama ta vitregă mergea la Reno pentru divorț, altfel ai fi negat imediat. Voi avea grijă ca oamenii să înțeleagă asta. Aproape că ai spus-o chiar tu.

– Nu am spus nimic în acest sens. Nu știu nimic despre intențiile doamnei Radcliffe și nu este treaba noastră să ne amestecăm. Numai ea și Dumnezeu știe.

– Dumnezeu! Ce blasfemie să pomenești astfel numele Domnului. Era de așteptat! Și acum, un singur lucru mai vreau să aflu, apoi plec: unde este înmormântată mama ta vitregă?

– Asta este ceva ce nu vă privește nici pe dumneavoastră nici pe ceilalți vecini, spuse el demn, apoi o conduse la ușă.

Starea domnului Radcliffe continuă în același fel câteva săptămâni. Câteodată, mușchii se relaxau puțin și parcă ar fi existat o încercare de a articula un cuvânt, sau de a mișca

mâna; apoi, ziua următoare, fața era din nou ca o mască rigidă, iar doctorul o explică printr-un nou atac, de intensitate mică, în timpul nopții.

După una din aceste nopți, în timp ce Revel ținea mâna tatălui său, simți o vagă apăsare a degetelor inerte și auzi un sunet vag, ca o încercare disperată de strigăt de îndurare. Revel îngenunche, rugându-se cu voce tare: "Tatăl meu din Ceruri, fă-l pe tatăl meu pământesc să înțeleagă că-l iubești. Ajută-l să-l accepte pe Fiul Tău ca pe propriul său mântuitor, pentru a fi gata să meargă alături de Tine și de mama. Fă aceasta pentru tatăl meu și iartă-i păcatele în numele lui Isus".

Aproape după nouă luni, Hiram se stinse încet într-o noapte, avându-l tot timpul pe Revel lângă el. Cine știe dacă sufletul lui încătușat auzise chemarea Domnului și răspunsese?

Revel se întoarse la bunicul și-i povesti tot. Îi povesti, de asemenea, întâlnirea cu Margaret și-i arătă toate scrisorile ei.

– Mi-ai luat o mare grijă care îmi apăsa sufletul, spuse bunicul după ce termină de citit. Îmi era teamă că nu găsești fata potrivită. Știi cât de supărat am fost pentru Emily a mea. Dar sunt mulțumit că tu ai făcut alegerea bună. Asigură-te, băiete, că nu intervine alt individ și ți-o ia. Nu sunt multe ca ea. Dumnezeu să fie cu tine și să reușești.

– Nu crezi c-ar trebui s-aștept până termin facultatea?

– Nu, nu aștepta! Află dacă te iubește. Pe urmă, puteți aștepta dacă vreți, dar va fi mult mai ușor știind că vă aveți unul pe celălalt. E mult timp de când nu v-ați mai văzut și e cazul să recuperați.

Margaret fusese anunțată la facultate, printr-o telegramă, de moartea mătușii ei în sanatoriul unde se afla la tratament de câteva săptămâni. Așadar, merse la Crystal Beach pentru a asista la înmormântare.

– Aproape ultimul lucru pe care l-a rostit, îi povesti asistenta medicală care o îngrijise, a fost să vă transmit că s-a hotărât să vă asculte sfatul și că e mulțumită. Nu a explicat mai mult, dar a spus că veți înțelege.

– Sigur că înțeleg, răspunse Margaret la fel de enigmatic, cu ochii strălucind de bucurie.

Nu se întoarse imediat la facultate, pentru că mai avea destule lucruri de rezolvat: de trimis unele obiecte la diferite persoane și de împachetat câteva obiecte pe care le admirase și pe care mătușa i le lăsase ei, alături de o mică sumă de bani. Casa rămânea unui nepot al unchiului ei. Desigur, îi scrisese lui Revel să-i spună ce se întâmplase, dar scrisoarea ei ajunse la Linwood abia după ce acesta plecase... la ea, la facultate.

Revel era îngrozitor de dezamăgit; aproape că numărase clipele până la întâlnirea lor. Nu o anunțase că vine, pentru că vroia s-o ia prin surprindere ca să-și poată da seama, din reacția ei, dacă ținea sau nu la el. Mai mult, intenționa să

rămână până când o va face să țină la el, dacă-i va sta în putere. Aflând de la o colegă ce se întâmplase, plecă în grabă și luă primul tren spre Crystal Beach.

Era după-amiază devreme când ajunse la casa mătușii Carlotta. Îi deschise chiar Margaret, iar chipul ei cu ochii mari de mirare, era chiar mai minunat decât în visurile lui cele mai frumoase.

– Margaret! Margaret a mea! O cuprinse în brațe și-i sărută buzele îndelung. Margaret, scumpa mea, te iubesc atât de mult!

Nu era deloc ceea ce intenționase să facă, mai ales că își propusese să fie foarte prudent. Acum însă, uitase de toate, abandonându-se fericirii de a o strânge în brațe.

– Margaret, draga mea, te iubesc din tot sufletul. Oare mă vei putea iubi vreodată? Am venit aici pentru că nu mai suportam încă o zi fără tine. Te doresc mult. Vrei să fii soția mea?

Privindu-l cu ochi strălucitori, Margaret îi cuprinse gâtul cu brațele și-și apropie ușor buzele de ale lui.

– Revel, dragul meu! Dacă te iubesc? Dar te-am iubit din clipa în care te-am văzut în pădure. Adesea am retrăit senzația sărutului tău de rămas-bun. Mi se părea o prostie din partea mea, și totuși nu puteam să te uit; te iubeam.

Se așezară pe canapea, îmbrățișați, povestindu-și amănunțit ceea ce nu reușiseră prin scrisori.

– Mătușa îmi spunea mereu că, dacă nu-mi schimb felul de a fi, dacă nu învăț să fumez, să beau, să dansez, nu voi face niciodată o căsătorie reușită. Aș vrea să poată vedea bărbatul minunat care-mi va fi soț.

– Eu cred că ne vede, de acolo de unde e. Dar, dacă ar fi fost în continuare pe pământ, sunt sigur că n-ar fi considerat că e o partidă strălucită pentru tine. Nu ne-am putea căsători chiar în seara aceasta, sau mâine?

– Ar fi minunat, dar nu cred că e bine să procedăm așa. Știu că l-ar durea mult pe tutorele meu. I-am promis că îl las să-mi ofere ca dar de nuntă, chiar nunta mea. Și bunicul trebuie să fie prezent neapărat. Ei doi sunt familia noastră. În plus, trebuie să rămân aici până rezolv totul; de asemenea, și tu vei avea multe de făcut. Bunicul va locui împreună cu noi. Îmi este deja drag.

– Ești minunată. Aș dori foarte mult lucrul acesta, iar el ar fi încântat. "Iubește-l pe Dumnezeu și El te va răsplăti îndeplinindu-ți dorințele inimii", scrie în Biblie. Ce altceva mai pot să-mi doresc, decât să te am pe tine? Dar, nu-mi place deloc ideea de a te lăsa singură aici.

– Nu sunt singură, atâta timp cât Dumnezeu mă veghează. Și aici am de lucru, apoi mă voi întoarce la facultate să dau câteva examene. De asemenea, voi merge la tutorele meu la New York și, în final, îmi voi pregăti trusoul.

– Va fi plăcerea mea să-ți cumpăr tot ce ai nevoie. Bunicul e de părere să continuu afacerea tatălui meu, măcar un timp.

În orice caz, vom avea din ce trăi. Acum, trebuie să plec; și eu am multe de rezolvat, din moment ce, nu peste mult timp, voi fi un bărbat serios, însurat.

După câteva săptămâni, îmbrăcată cu rochia pe care mama ei o purtase cu ani în urmă și purtând în păr o coroniță de flori de portocal, Margaret păși spre altarul unei biserici vechi, impunătoare, din New York. O aștepta mirele, înalt și frumos, atât de mândru, încât parcă urma să fie încoronat.

Printre cei ce asistau la ceremonie erau câțiva prieteni de-ai ei înșeși, care încă mai locuiau în apropiere de New York, soția tutorelui ei și, undeva în spate, Bailey Wicke alături de soția lui blondă, cu figură tristă și dezamăgită.

– Nu există altcineva ca ea, șopti Bailey pentru el însuși.

– Are un bărbat superb, spuse soția lui.

Bunicul era lângă Revel, iar în spatele lui o mulțime de colegi, pentru că era iubit și apreciat de toți la facultate.

– Rev se căsătorește cu o fată superbă, comentă unul dintre ei. Unde o fi cunoscut-o? Nu găsești multe ca ea.

– Și eu l-am întrebat, răspunse un altul, și ce crezi că mi-a răspuns? Că a întâlnit-o în pădure, într-o zi când s-a dus să culeagă flori sălbatice.

– Dacă aș fi convins că mai există astfel de fete, aș începe și eu să culeg flori sălbatice.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*